

Ký Ức Tựa Mùa Rơi

Contents

Ký Ức Tựa Mùa Rơi	1
1. Chương 1: Hoa Tàn, Lá Rụng, Một Kiếp Duyên	1
2. Chương 2: Bầu Trời, Bao Giờ Mới Thôi Xanh?	4
3. Chương 3: Nếu Chỉ Đi Ngang Đời Nhau, Xin Đừng Để Lại Cho Nhau Thương Nhớ	7
4. Chương 4: Thời Gian Là Thứ Dễ Bỏ Quên	10
5. Chương 5: Hạnh Phúc Để Dành	13
6. Chương 6: Một Khắc Hoan Ca	16
7. Chương 7: Tôi Đi Tìm Một Mùa Hoa Cải Không Tàn	20
8. Chương 8: Những Lần Gặp Gỡ	27
9. Chương 9: Bệnh Con Gái	34
10. Chương 10: Mùa Sang, Người Đi Mất, Ai Sẽ Là Ai?	39
11. Chương 11: Đơn Phương 1	45
12. Chương 11-2: Đơn Phương 2	50
13. Chương 12: Vì Mấy Khi Yêu, Mà Chắc Được Yêu	56
14. Chương 13: Đêm Hạ Chí Ngọt Ngào	64
15. Chương 14: Khúc Tự Tình Của Thời Gian	68
16. Chương 15: Anh Rất Yêu Em	77
17. Chương 16:	87

Ký Ức Tựa Mùa Rơi

Giới thiệu

Thể loại: văn học Việt Nam, ngôn tình. Là một câu chuyện nhẹ nhàng về tình yêu của hai nhân vật chính. Năm giờ sáng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-uc-tua-mua-roi>

1. Chương 1: Hoa Tàn, Lá Rụng, Một Kiếp Duyên

Năm giờ sáng, tiếng chuông báo thức từ nhà tắm vọng ra. Tôi uể oải mở mắt, bò ra khỏi giường, chân vừa đặt xuống nền nhà liền co rụt lại, lạnh tái người. Tôi ngồi đực cuối đuôi giường, nhìn chằm chằm cái tivi đang phát chương trình chào buổi sáng. Tối qua lại ngủ quên lúc xem phim.

Giữa tháng chín, thành phố nhỏ chìm trong mưa ẩm, có hôm mưa liên tục mấy ngày liền, sương giá và khí lạnh quấn quanh, không khí chưa lúc nào cao hơn mười lăm độ. Đánh rằng trong cái thời tiết này quả là tra tấn, nước lạnh vừa vào khoang miệng, cả thể chất lẫn tinh thần đông cứng lại, lạnh như băng.

Sáng nay anh Khang ra tòa. Lý do: li dị.

Tôi thương anh nhất trong mấy người anh họ, chẳng ngờ cuộc sống của anh lại lâm vào bước đường này. Thời đại bây giờ, con người ta yêu nhau rồi lấy nhau, hết yêu sẽ chia tay. Nghĩ cho cùng mới thấy, thế hệ trước vĩ đại thế nào.

Đã năm ngày kể từ lần cuối tôi ra khỏi nhà. Nếu không phải có chuyện, tôi nghĩ có người hâm mới dậy giờ này. Việc chạy xe trong màn sương dày đặc và lạnh buốt là một sự dũng cảm không gì so sánh được.

Tôi vốn lên phố học từ cấp ba, bố mẹ và họ hàng đều ở huyện, một thân một mình tự lập cũng đã được gần mười năm có lẽ. Phiên tòa hôm nay của anh họ diễn ra ở huyện nhà. Từ phố về huyện, đi xe máy chừng một tiếng. Đàng nào cũng mất công đi lại, tôi quyết định sau phiên tòa sẽ về nhà ở mấy ngày.

Lúc tôi đến tòa đã là bảy giờ hơn.

Đúng như dự đoán, anh Khang đang ngồi cô độc ở ghế chờ, hai bác và anh em đều không đến. Với một gia đình nhiều đời làm nghề giáo, xảy ra chuyện thế này cứ như là thể diện trôi đi đâu mất hết, ra đường lăm lét chả dám nhìn ai.

Ở dãy ghế phía cuối hành lang, chị dâu cùng bố mẹ, họ hàng ngồi kín hết, nói chuyện huyên náo, khí thế bừng bừng như đi đánh trận. Đôi ba lần, chị dâu lại nhìn về phía anh Khang, khuôn mặt chứa đầy căm ghét và chán nản, chẳng thể nào nhìn thấy được chút yêu thương chị từng dành cho anh. Đúng là, không ai yêu ai mãi mãi, phải học cách sống chung với nó.

Tôi thở dài, đến ngồi cạnh anh. Nhân lúc anh chưa để ý, hích vai anh một cái. Anh Khang quay sang thấy tôi, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, rồi lại xấu hổ cúi gầm mặt xuống, nói:

- Sao em biết?

- Hôm qua mẹ em gọi điện, em biết thế nào cũng chả có ai đi cùng anh.

- Nhục nhã quá. Vợ cấm sừng rồi vợ bỏ.

Nhìn anh buồn khổ, lòng tôi nặng trĩu. Đúng là làm sao mà ngờ nổi.

- Nhưng mà anh chị tranh chấp gì mà ra tòa âm ỉ như vậy?

- Nuôi thằng Bin...

Đúng tám giờ, mọi vị trí trong phòng phán xử đã hoàn toàn ổn định, sau vài thủ tục cũ kỹ, cuộc tranh luận bắt đầu.

Chị dâu thuê hẳn luật sư, giấu nhem hết cả nguyên nhân li dị là do mình ngoại tình, một mực đổ lỗi do anh Khang tệ bạc, bỏ bê gia đình. Cuối cùng, anh Khang vốn có ưu thế hơn trong việc giành quyền nuôi con, lại mất quyền ấy vào tay chị.

Tôi hậm hực nhìn đám người đang ăn mừng ở dãy ghế bên kia, thấy tên luật sư đó chướng mắt kinh khủng. Đạo này phim Hàn hay có mấy vị luật sư kiểu này, đối trắng thay đen, tham lam tiền bạc.

Hừ, may mà lúc này không nghe rõ tên họ người đó, không thì cả đời này tôi ghét hết mấy người mang tên ấy luôn.

Anh Khang từ tòa án bước ra, dáng liêu xiêu, cả thế giới của anh dường như đổ sập. Thấy tôi cứ lèo đèo theo sau, anh quay lại, run run cất giọng:

- Cảm ơn bé, em về đi.

- Anh để xe lại đây đi, em chờ anh về.

- Có xin rượu, đau ốm gì đâu mà chờ. Anh khác về. Về đi.

Nhìn anh lái xe ra khỏi cổng, tôi thất thểu đi lấy xe của mình, đầu óc trống tuếch, chán nản. Rõ là chuyện của người ta mà buồn như thể chuyện của mình, tự dưng thấy mất hết niềm tin vào tình yêu. Giờ mà có một anh đẹp trai trên trời rơi xuống muốn yêu đương với mình, chắc tôi đề nghị tình một đêm cho đỡ phí chứ chả yêu đương gì sất. Toàn giả dối.

Còn hiện tại, tay luật sư kia từ đâu rơi xuống trước mắt tôi. Cái bản mặt đáng ghét từng tắc một đáy nhìn tôi gật đầu một cái.

Đúng là thằng điên. Tôi leo lên xe, rò ga chạy thẳng.

Từ tòa án về nhà đã là giữa trưa, bố mẹ tôi ngồi ăn cơm dưới bếp nghe thấy tiếng xe máy liền chạy ra, mẹ trở mắt nhìn tôi:

- Sao về không nói?

- Hì hì, con về đi xem anh Khang li dị.

Bố tôi theo sau mẹ, nghe vậy liền hỏi:

- Sao?

- Thua rồi, chị Trang nuôi thằng Bin. Thuê hẳn luật sư mà...

- Cát đồ, rửa tay rồi vào ăn cơm.

Suốt bữa cơm, tôi kể lại đầy đủ cho bố mẹ nghe chuyện ở tòa, bố chỉ yên lặng lắng nghe, mẹ nói vài câu phụ họa. Nói đông nói tây, cuối cùng nói đến chuyện học hành của tôi:

- Học xong chưa?

- Xong gần cả tuần rồi mẹ.

- Thế sao hôm nay mày mới về?

- Thì còn công chuyện trên trường nên hôm nay con mới về.

Công chuyện gì đâu, ngủ no mắt cả năm ngày.

- Rồi mày tính thế nào?

- Mẹ nuôi con học tiến sĩ tiếp nha, haha.

- Nuôi bằng đó đủ rồi, học tiếp thì tự nuôi thân đi. Bố mẹ mày tuổi già sức...

Bố tôi đang yên lặng, đột nhiên lên tiếng cắt lời mẹ:

- Cứ nghỉ ngơi đi, từ từ rồi tính.

Rửa chén xong, tôi lại chui vào giường ngủ vùi đến tối. Lúc mở mắt chỉ thấy đen thui. Ngủ ở nhà thật thích, chỉ ở nhà mới có mùi này - mùi vị của ấm áp và an tâm.

Trong bóng đêm, tôi nhớ đến những lời mẹ nói hồi trưa. Lúc đó tôi chỉ muốn đùa mẹ cho vui thôi, tôi đâu muốn học nữa, ngán học lắm rồi. Trước đây tôi chưa từng nghĩ mình sẽ học lâu như thế.

Lớp mười hai, lúc làm hồ sơ thi đại học, tôi chả biết mình thích học gì, muốn làm gì. Đến hạn nộp hồ sơ, tôi chọn đại ngành sư phạm Lý vì đó là môn mình học tốt nhất. Học đại học bốn năm, ra trường gần một năm vẫn mãi không xin được việc, đi đâu ai cũng quở: “Học sư phạm làm gì.” Cuối cùng tôi nghe lời bố, học lên thạc sĩ, mới vừa hoàn thành xong.

Tuổi hai lăm, có người thành công, có người đã lập gia đình và có người như tôi. Nếu ở ngoài nhìn vào, không ít người sẽ ngưỡng mộ tôi. Học vấn cao, ngoại hình được, gia cảnh khá. Có gì sấu nào nữa. Nhưng mà bản thân tôi suốt thời gian qua đã không dưới ba lần nghĩ rằng: “Hay mình chết quách đi.”

Áp lực học hành, áp lực thành công và bao nhiêu thứ áp lực vô hình đè xuống, có những lúc không cách nào chống chịu nổi. Tôi ghét nhất mấy câu nói lạc quan sáo rỗng kiểu như: “Cứ sống rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Thực ra chỉ cần một điều không ổn sẽ dẫn đến việc này việc kia đều không ổn.

Nghĩ đến đây, chẳng hiểu tại sao gương mặt của tên luật sư kia lại hiện lên trong đầu tôi. Đến cả tượng tượng mà gương mặt anh ta cũng có thái độ lồi lõm như thật vậy. Hay, nhắc mới nhớ, biết thế hồi xưa tôi

cũng học luật. Mấy năm gần đây xảy ra ngày càng nhiều vụ giết người, cướp của, ly hôn, giành giật, thiết nghĩ làm luật sư bây giờ giàu phải biết.

Lúc tôi đang mơ màng, từ ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân, sau đó im bật tại cửa phòng tôi. Đột ngột, mẹ tôi lên tiếng:

- Dậy, dậy ngay, định nằm sinh bụng luôn hả con? Con người ta giờ này một nách hai con, tay chân bận bịu nấu ăn cho nhà chồng, còn mày thì ngủ mãi không chịu dậy. Thằng nào nó chịu lấy mày!

Nghe mẹ quát, tôi giật mình bật dậy, mặt phụng phịu ra khỏi phòng. Mẹ giống hệt như cái máy chạy DVD, mỗi lần tôi về đều tự động bật lên cái đĩa ấy, nói hoài không chán.

- Tụi mày bây giờ cứ thích đẹp trai rồi kén cá chọn canh. Ế sừng ế xỉ ra đấy. Đẹp trai, bóng bẩy suốt ngày, có làm ra tiền mà ăn không.

Tôi vừa uống nước vừa nghĩ, đẹp trai bây giờ là hái ra tiền, một đồng tiền đấy. Người lớn có những lập trường không thể lý giải được. Kể cả chuyện yêu đương cũng vậy. Tôi có kén cá chọn canh bao giờ. Người mình thích, không thích mình. Người thích mình, không có. Đó là một chuyện. Một chuyện nữa, ví dụ như ai hỏi: “Bạn thích mẫu người như thế nào?” Có ai dờ hơi bảo thích người xấu trai không. Mà dù có đi chẳng nữa người ta cũng sẽ bảo thế này nọ: “Tôi không quan trọng ngoại hình, chỉ cần tốt là được.” Nhưng mẹ à, người tốt họ có người yêu cả rồi, hay mẹ muốn con yêu người vừa không tốt vừa xấu.

Tôi vừa hưởng thụ mạch suy nghĩ của mình vừa tiếp tục uống nước. Mẹ đang đứng chiên cá, đột nhiên lên tiếng:

- Bố mày xấu như thế, mẹ vẫn sống hạnh phúc lâu nay.

Phụt. Tôi sặc nước, buốt tận óc.

Bố mẹ tôi thực sự rất đối lập, suốt ngày bất đồng quan điểm, cãi nhau chí chóe. Hôm nào nhà cửa yên ắng, dường như hai người họ rất khó chịu. Vậy mà sống với nhau đã gần ba chục năm rồi.

Đến cả cách dạy dỗ và quan tâm tôi cũng khác. Bố chẳng bao giờ áp đặt điều gì, còn mẹ thì luôn yêu cầu tôi thế này thế nọ. Mẹ luôn la mắng tôi, còn bố chỉ lẳng lặng quan tâm.

Lần nào tôi về, bố cũng len lén mang đôi giày của tôi cất vào góc tủ, sợ giày con gái bị hư hay trộm mất, bố len lén đưa thêm tiền cho mẹ, bảo mẹ: “Cho nó thêm thêm, lớn rồi, trong người phải có đồng này đồng kia.” Bố len lén mua về một đồng sữa chua, sau đó nói: “Người ta cho đấy.”

Con cái, là món nợ của bố mẹ từ kiếp trước. Còn bố mẹ, là món quà mà ông trời ban cho con cái ở kiếp này.

2. Chương 2: Bầu Trời, Bao Giờ Mới Thôi Xanh?

Đầu tháng mười, những cơn mưa ngẫu nhiên thưa thớt, thời tiết cũng khô ráo, mát mẻ, dễ chịu hơn.

Tôi về nhà, mỗi ngày đều cứ quanh đi quẩn lại, sáng chiều hai cử ra làm vườn giúp bố, còn thì hết ăn ngủ rồi lại ôm ti vi, thế mà đã được ba tuần.

Một buổi chiều tà đầy gió núi, tôi mệt nhoài ngồi bệt giữa đám rau, hai tay vọc đất, hướng mắt nhìn về rặng núi xa xa, trầm nghĩ, trời quang thế này, chắc trên phố cũng không mưa.

Đúng lúc này, chuông điện thoại trong túi vang lên, tôi tháo đôi bao tay cao su, lau tùy tiện bàn tay đầy mồ hôi vào áo, vội nghe điện thoại:

- Dạ alo.

- Thưa à, em đang ở đâu đấy?

- Em ở nhà cô ạ.

- Em lên đây gấp đi. Cô nói này, cô Nga xin nghỉ thai sản trước hai tháng, giờ trường mình đang tìm giáo viên hợp đồng. Lên đây nhanh cô dẫn em đi nói chuyện.

- Thiệt hả cô? Vậy mai em lên liền luôn.

- Nhanh lên không là mất chỗ đấy. Nha!

- Dạ dạ, mai lên em ghé cô luôn. Em chào cô.

Cúp điện thoại xong, nhìn đám xà lách toàn cỏ là cỏ mà dù có cố ngồi nhỏ đến tối cũng không xong, thấy thế, tôi một mực đứng dậy đi về.

Sau khi học xong cấp ba, tôi vẫn giữ liên lạc với cô chủ nhiệm và nom tới thăm cô. Hôm trước trong buổi bao vệ luận văn thạc sĩ, tôi còn được cô đến tặng hoa. Hôm đó cô cũng có dặn tôi chuyện cô Nga. Những tưởng mình còn phải chờ đợi lâu, ai ngờ chuyện vui lại đến bất chợt thế này, tôi cứ cười thầm trong bụng mãi. Rút cuộc vui quá không chịu được, tôi ré lên như phát rồ.

Liên hôm sau tôi lên lại thành phố, đi đi lại lại làm hồ sơ, chuẩn bị quà cáp. Bận rộn suốt mấy ngày liền, mãi đến thứ bảy mọi việc mới xong xuôi.

Chiều chủ nhật, tôi quyết đi ăn mừng một chuyến. Lúc định lấy điện thoại để gọi đưa bạn thân đi cùng tôi mới nhớ, nó đi du lịch với người yêu chưa về. Cuối cùng, tôi dành một mình tự thưởng.

Tôi luôn tâm niệm, đừng để mình cô độc, nhưng đừng sợ cô đơn.

Bản thân tôi không phải là người khó kết thân nhưng ra ngoài lại hơi ít nói, mọi người thấy thế lại nghĩ tôi khó gần. Suốt mấy năm đi học tôi chỉ có một đứa bạn thân và vài người bạn hay chơi cùng. Sau khi ra trường, mỗi người chúng tôi sống một cuộc sống riêng, có đôi ba lần liên lạc, rồi chẳng vì xích mích hay giận hờn gì, chỉ là cứ thế im lặng rồi cách xa nhau. Nhiều lần tôi thầm hỏi, không biết cuộc sống hiện tại của họ ra sao? Nếu tình cờ gặp lại, liệu chúng tôi có còn đối xử chân thành với nhau như thời thanh xuân tươi đẹp ấy?

Vừa đi bộ tôi vừa nhớ đến ngày xưa cũ, gió mơn man, se lạnh, thổi về những kỷ niệm đã xa.

Gần vào thu, trời cao trong vắt, nắng chứa chan, đặc một màu vàng ngọt lịm. Cái hồ lớn giữa lòng thành phố hình như đã ít nước hơn hồi mùa mưa, trông xanh ngắt, toàn màu rêu. Hàng cây bao quanh hồ lá đã ngả vàng, chốc chốc đôi ba lá yếu đuối thuận theo chiều gió mà rơi xuống nước, lênh đênh trôi đi mất.

Tôi thích đi ven hồ thế này, đã đi mười năm, nhưng lần nào cũng thế, cứ muốn hét lên thật to “Thích thật, thích quá đi!”

Tôi đến một tiệm bánh nổi tiếng của thành phố, tiệm này lúc nào cũng đông kín người, tây, ta đủ cả. Theo thói quen, bao giờ tôi cũng lấy một cái bánh chuối hấp để vào khay trước tiên, nhìn ngó chọn lựa một hồi, tôi đi thanh toán.

Sau đó, tôi quay xuống chợ đi lòng vòng, lại không kìm lòng được mua thêm một ít dầu tây, uống một ly sữa nóng, lại ăn thêm một cái bánh trắng hành mới có thể đi về, chuẩn bị tinh thần cho một ngày mai thật khác.

Giờ dạy đầu tiên của tôi là sau tiết chào cờ. Lần đầu tiên thực sự là một giáo viên, hồi hộp có, bỡ ngỡ có, nhưng mọi việc vẫn thuận lợi trôi qua.

Cho đến những tiết dạy của một tuần sau đó, vấn đề mới thực sự xuất hiện.

Đi dạy phiên nào nhất là học sinh không nghe lời, hoặc giả bộ nghe lời, hoặc tỏ rõ thái độ chống đối. Tôi đã hỏi cô Nga về lớp mình nhận dạy, cô chỉ dặn đơn giản vài câu “Lớp học được nhưng hơi quậy, em phải nghiêm khắc vào!”

Hiện tại tôi đang phải đối mặt với việc học sinh không học bài cũ, làm bài tập qua loa và đặc biệt là vô cùng ồn ào lúc tôi đang giảng. Tôi không muốn để tình trạng này diễn ra, lại không biết giải quyết thế nào, nếu mới chỉ dạy vài ngày đã đi tìm cô chủ nhiệm của lớp thì thật không nên. Cuối cùng sau hai mươi phút cố gắng chịu đựng, tôi buông phần, quay lại nhìn xuống lớp, ức chế nói:

- Cô sẽ không đề nghị với các em rằng nếu các em muốn học cô sẽ dạy, nếu không muốn học thì cô không dạy. Lớn rồi, phải tự có ý thức, học là trách nhiệm, chứ không phải dựa vào việc có hứng thú hay không. Cô chỉ nói một lần thôi, ở đây ai cũng có trách nhiệm của riêng mình, trách nhiệm của các em là học, và của cô là dạy, chúng ta phải thực hiện. Nếu em nào không muốn học, em có thể ra ngoài đợi tiết tiếp theo. Tất nhiên, cô sẽ ghi sổ đầu bài.

Cả lớp đang ồn ào, dần dần im bật, ánh mắt ngạc nhiên lẫn bối rối nhìn tôi.

- Các em biết cô có cảm giác bất lực nhất là khi nào không? Là trước kỳ thi đại học 3 ngày ngồi khóc nức nở, vì cô thấy mình yếu kém, muốn học nhiều thêm nữa cũng học không nổi, muốn không học nữa lại không yên tâm. Cứ tự trách mình lười nhác, không chịu học sớm hơn.

- Sẽ có vài em cười khinh khỉnh bảo rằng mình không cần học đại học nên không cần cố gắng. Các em sai rồi, đang đi học mà không cố gắng học, vậy thì các em không cần học nữa. Chưa nói đến việc bây giờ Bộ giáo dục thay đổi cách thức thi liên tục, không chỉ riêng môn Lý, kể cả các môn khác, lơ là như mấy em bây giờ, đừng nói đến đại học, ngồi mà tự hỏi mình có qua được tốt nghiệp không?

- Còn mười lăm phút nữa, hôm nay cô cũng không dạy nữa, các em có thể nói chuyện hoặc học bài môn khác. Hôm sau cô dạy tiếp.

Nói rồi, tôi tháo kính đặt lên bàn, lẳng lặng bỏ ra ngoài hành lang.

Trường cũ kiêm trường tôi đang dạy nằm trên một ngọn đồi nhỏ, thông bao quanh tứ phía. Vào mùa gió mạnh, tiếng thông reo nghe vi vu rất rõ.

Hồi còn đi học, tôi thích nhất là giờ ra chơi đi đến góc hành lang vắng nghe tiếng thông reo. Thế mà ngay bây giờ, trong không gian yên lặng, tôi lại chẳng có đầu óc nào mà thưởng thức thú vui này được. Hôm nay phải mặc áo dài, vải tương đối mỏng, mỗi lần gió thốc vào tôi lại lạnh buốt hết cả người. Vốn đang bực bội sẵn, giờ càng khó chịu hơn.

Nhìn đồng hồ, chỉ còn ba phút nữa là hết tiết, tôi quay vô lớp xếp gọn giáo án vào giỏ, nhìn lướt đám học trò một lượt, trước khi ra về chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Các em... tự quản.

Phía xa, ở bãi xe của trường có hai người đang đứng. Một là cô hiệu trưởng, người còn lại thì không xác định. Nhìn từ đằng sau, dáng người này thẳng tắp, cao cao, mình mặc chiếc măng-tô màu xám, bên vai đeo chiếc cặp táp màu đen.

Cô hiệu trưởng thấy tôi bước đến liền ngưng nói chuyện với người kia, nhìn tôi cười hỏi:

- Thư, hết tiết rồi hả em?

Người kia nghe vậy lập tức quay lại, nhìn tôi hơi kỳ quặc, thấy tôi đang nhìn thì lịch sự gật đầu một cái.

- Dạ, hết tiết. Em về luôn cô.

Tôi trả lời cô hiệu trưởng, lơ luôn anh ta.

- Ủ, về đi em.

Sau khi yên vị trong phòng rồi tôi vẫn thấy không thông. Người kia xuất hiện ở trường tôi, cạnh cô hiệu trưởng, vậy là sao?

Thật lòng bùng.

Đạo này trường tôi đang có tranh chấp đất đai với hộ dân bên cạnh, hy vọng anh ta chỉ liên quan đến vụ này thôi. Nếu anh ta có dây mơ rễ má gì với cô hiệu trưởng thì thật là khó ỏ. Dù điều đó chẳng liên quan gì đến tôi cả, nhưng thà không biết thì thôi, biết rồi tự dưng thấy đầu óc mình bị trở nên phức tạp.

Tôi uể oải nhìn quanh phòng mình một lượt, cuối cùng đứng dậy bật tivi, xem tivi mới làm tâm hồn hỗn loạn của tôi bình tâm được.

Chỉ là, tiếng của nó, thật dễ chịu, thật bình yên, giống như... đang ở nhà.

3. Chương 3: Nếu Chỉ Đi Ngang Đời Nhau, Xin Đừng Để Lại Cho Nhau Thương Nhớ

Nếu có ai hỏi cuộc sống xa gia đình có khó khăn không? Tôi sẽ kiên quyết trả lời là không. Bởi vì chẳng qua cái xa tôi phải chịu chỉ là một tiếng đi xe húng nắng gió, bụi đường. Nhiều hôm mệt mỏi quá, tôi vẫn có thể liều mạng chạy xe qua đèo để về nhà lúc nửa đêm. Ban đầu bố mẹ tôi còn hoảng hốt, la toáng lên, dần dà thấy quen, họ chẳng thèm đếm xỉa tới tôi nữa.

Nhưng mà xa nhà, tủi thân nhất là mỗi khi bị bệnh. Người mệt mỏi mà vẫn phải tự mình lết đi mua thuốc, thêm tô cháo thịt cũng không thể tỉnh táo để nấu cho nên.

Hai ngày nay tôi bị cảm nặng, uống thuốc có khỏe hơn nhưng giọng vẫn khàn đặc, nhiều khi nói chẳng ra hơi. Khó chịu nhất là phải dạy trong tình trạng này.

Hôm nay là sinh nhật tôi, dù người có chút uể oải nhưng tinh thần cũng không đến nỗi tệ. Tôi vào lớp, vui vẻ cất giọng vịt đực của mình lên nói:

- Hôm nay ngày mười bốn tháng mười một, số thứ tự mười một với mười bốn lên bằng nhé! Lâm, Nam, mời hai em.

Cả lớp phía dưới cười tùm tùm nhìn hai cậu trò nhỏ nhún nhó đi lên. Tôi cũng buồn cười.

Hồi xưa đi học, cô dạy Lý toàn gọi chúng tôi trả bài theo cách này. Một thời gian lớp tôi quen cách của cô, học bài đối phó, xem ngày nào số nào rồi phân công nhau học. Chẳng ngờ cô đổi cách thức, mang thứ ngày đi cộng trừ nhân chia các kiểu, về sau tụi tôi sợ quá, phần ai nấy học chẳng dám bày trò nữa.

Tôi viết đề kiểm tra bài cũ lên bảng rồi lại quay về ghế, ngồi kiểm tra vở học sinh.

Hoàng Minh Lâm - em học sinh này khá điển trai, tương đối thông minh, nhưng lại hơi lười. Lần nào tôi đột xuất kiểm tra vở đều không thấy làm bài tập, mỗi lần như thế tôi lại bắt chép phạt hai mươi trang giấy.

Đối với học sinh cấp ba, roi đòn hay mắng nhiếc tương đối vô dụng, có khi còn phản tác dụng, đặc biệt là nam sinh. Ở lứa tuổi này, phần lớn các em rất ham chơi lại khó nghe lời. Vì thế hình thức phạt dày vò nhất là chép phạt, chép phạt vừa tốn thời gian vừa gây mất bình tĩnh thế nên rất hiệu quả. Lâm là ví dụ điển hình rõ rệt. Vở bài học, bài tập đã chịu ghi chép đủ hơi nguệch ngoạc, với tôi vậy là đủ.

Phan Hoàng Nam - học sinh ba có điển hình. Có đi học, có ngủ gật, có người yêu. Em này tương đối luộm thuộm, áo trắng không đóng thùng, giày quai hậu không chịu đeo quai. Thế mà vở lại rất đẹp, bao bọc cẩn thận, chữ viết trong tập toàn là nét của con gái, vậy nên tôi chỉ có thể suy ra là cậu chàng có người yêu. Là ai thì tôi chưa rõ, cần quan sát nhiều hơn.

- Nam, lần sau còn nhờ người yêu chép bài là cô cho chép phạt đấy nhé!

- Dạ...

Phía dưới, mấy đứa trò nhỏ cười phá lên. Tôi thích không khí này, rất vui và gần gũi.

Sau khi nhận xét vài câu rồi cho điểm, hòng tôi càng khó chịu hơn, giọng nói thều thào không còn nghe rõ chữ nữa. Lúc này tôi chỉ muốn nằm bẹp dí trên giường, ngậm kẹo cay. Rốt cuộc, tôi đành chép bài lên bảng rồi hôm sau giảng lại.

Tôi chỉ dạy một lớp, ba buổi. Thật may, hôm nay tôi dạy một tiết, sau khi hết giờ có thể ngay lập tức ra về.

Khi từ lớp học đi ngang qua khu hiệu bộ để ra bãi xe, tôi lại bắt gặp cô hiệu trưởng và một người từ cửa đi vào. Như thường lệ, tôi lên tiếng chào cô rồi tiếp tục đi thẳng, nào ngờ mới đi qua được vài bước cô đã kêu tôi quay lại:

- Em hết tiết rồi giờ có rảnh không?

- Dạ.

- Vậy em dẫn khách vô phòng cô được không? Cô phải lên Sở họp gấp, xe đang chờ ở ngoài.

- Dạ dạ, cô đi nhanh cho kịp.

- Em vào phòng đợi chị tí nha. Họp nhanh thôi. - Cô nói với người kia.

Cô hiệu trưởng đi rồi người kia mới gật đầu chào tôi. Tôi tiếp tục... lơ anh ta, lảng lảng đi trước dẫn đường. Người ta bảo oan gia ngõ hẹp chứ có sai.

Sau khi đưa anh ta đến nơi cần đến, tôi định bụng chuẩn lẹ. Nhưng nghĩ cho kỹ mới thấy, khách của cô, cô nhờ mình, công ăn việc làm của mình trong tay cô. Bạn thân tôi có bảo, làm người phải biết thức thời, kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Tôi là trang tuần kiệt.

Anh ta vào phòng, tôi cũng theo sau, rót nước, mời trà. Trước khi đi ra, tôi miễn cưỡng nhìn anh ta nói:

- Tôi ngồi ở phòng giáo vụ ngay bên cạnh, có việc gì anh qua đó tìm tôi.

- Ồ! Cảm ơn.

Tôi vừa đi khỏi liền nghe anh ta nói chuyện điện thoại:

- Alo, Quân nghe...

Tên Quân, thì ra là Quân.

Tôi đặc biệt nhạy cảm với những cái tên.

Thời đại học, lớp tôi có một cậu bạn tên Tùng, người đó kiêu căng hống hách, nói chuyện như bà nội người ta, từ đó tôi chẳng cảm tình gì với những người có tên này. Ngược lại, có những người tôi chưa quen biết, nhưng nghe tên lại thấy dễ mến, đáng tin. Ví dụ như tên Thu hoặc tên Tuyền, những người này làm thủ quỹ hay thu ngân thì rất hợp.

Còn tên Quân... Những người tên Quân trong hình dung của tôi thường đẹp trai, nói nhiều và năng động, nói chung là thuộc dạng ưu tú. Và mấy người ưu tú này cũng thường chơi với những người ưu tú tương tự, tên Khôi chẳng hạn.

Mang những thứ trên ra đối chiếu, đẹp trai - người này... tạm được, nói nhiều - tất nhiên rồi, nghề của anh ta mà không xài miệng thì e rằng đến chức năng nhai của miệng cũng không còn, năng động - hoàn toàn không năng động, nhìn cách ăn mặc là biết kiểu tính cách của anh ta. So với lần trước gặp ngoài bãi xe, điểm khác biệt duy nhất tôi thấy ở anh ta là chiếc măng tô màu xám được thay bằng chiếc măng tô màu đen, hết. Kiểu người nguyên tắc, khuôn khổ và nhàm chán.

Lúc tôi đang tập trung vào những nghiên cứu mang tầm vi mô của mình thì tiếng gõ cửa vang lên, nhìn ra thì thấy anh ta ở đấy, mắt hơi híp lại, không rõ là đang cười hay đang nheo mắt nhìn tôi, nói:

- Xin lỗi cho anh hỏi mật khẩu wifi trường mình?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời, lôi giấy bút viết ra cho anh ta một dòng pass.

Năm phút sau, vẫn khuôn mặt đó, vẫn đôi mắt híp, tiếp tục quay lại tìm tôi:

- Có thể in dùm anh một số giấy tờ cho cô hiệu trưởng không?

- Anh đợi một chút, để... đi tìm cô văn thư in cho anh.

- Hả? Em nói gì?

Giọng tôi khàn đặc, nói một câu chữ được chữ mất, tôi khó chịu, cố gằn giọng nói cho rõ:

- Đợi một chút...

Không đợi anh ta phản ứng, tôi ra khỏi phòng giáo vụ đi tìm cô văn thư, lòng vòng một hồi mới tìm được. Cô đang ngồi ăn xoài, buồn đưa lê trong phòng kế toán. Trao đổi một lúc qua giấy cô mới hiểu hết việc tôi nói. Xong xuôi, tôi nhờ cô tiếp dùm anh ta. Hiện tại, tôi thực sự đang rất mệt và chỉ muốn ra về.

Không ít lần lúc đi trên đường, lúc vào chợ hay ngồi ở quán cafe, nếu bất chợt trông thấy một anh chàng đẹp trai nào đó, tôi sẽ ngay lập tức tưởng tượng ra cảnh anh ta theo đuổi mình, hẹn hò với mình, rồi kết hôn, sinh con đẻ cái, chung sống đến dầu bạc răng long. Nhưng thề với ông trời, chưa bao giờ tôi nhìn tên luật sư kia mà tưởng tượng được. Thực ra mà nói, tôi không hẳn ghét anh ta, nhưng cũng không có cảm tình. Ông trời muốn có ghép cặp, cũng không cách nào ghép nổi.

Mà có khi trong lúc tôi đang tự mình đa tình thế này, anh ta lại đang ôm một vợ ba con, gia đình hạnh phúc ấy chứ. Ha ha.

Tôi thích nhất là tháng mười một.

Thành phố nhỏ tháng mười một nắng hanh hao lả lướt, cùng với màu vàng tươi của những vạt dã quỳ rực rỡ, bao nhiêu đấy thu vào tầm mắt mà đủ để lòng hao hức yêu đời.

Mùa này, nếu đi qua những cung đường núi nối liền thành phố và các huyện sẽ thấy nhiều hoa quỳ nhất. Những bông hoa vàng ẩn hiện, nhấp nhô bên vực núi, có khi lại chạy thành dải thật dài ven con đường đèo. Thân hoa dại nhanh nở chóng tàn, nhưng lại mang đến cho người ta thấy sức sống mạnh mẽ, an nhiên. Nếu ai chưa từng trông thấy hẳn sẽ chưa từng biết niềm hân hoan thực sự là gì.

Sinh nhật tôi vào một ngày đẹp trời như thế, bao nhiêu mệt mỏi và suy nghĩ vẩn vơ cũng trôi đi đâu mất hút.

Ba giờ chiều, tôi mang cái họng còn đau rất cùng tháng lương đầu tiên ra khỏi nhà. Tôi hẹn gặp Như ở quán bánh canh chả cá gần đài truyền hình.

Như là cô bạn thân của tôi, nó đi du lịch với người yêu mới về ít bữa. Bạn thân đúng nghĩa thân ai nấy lo. Từ ngày có bồ, lâu lâu nó mới thí cho tôi được một cuộc điện thoại, lâu lâu lại thí cho một buổi ăn chơi. Nếu không, muốn gặp được nó, tôi phải ngồi cầu trời ba ngày ba đêm, cầu cho bồ nó có công tác đột xuất, lúc ấy nó mới “tự dưng” gọi điện, nhờ tôi làm vài cuộc xe ôm.

Đứa bạn này của tôi là tiểu thư con nhà giàu, lại là con một, cho nên lúc nó đi học xa nhà, ba mẹ khóc mấy tháng trời. Nó học xong không chịu về nhà ba mẹ lại khóc thêm mấy tháng trời. Nó có người yêu ở phố ba mẹ lại khóc thêm mấy tháng nữa. Đúng là, ba mẹ nhà người ta.

Tôi nghĩ, cả thế giới này chắc chắn mấy ai được như ba mẹ nó. Lần đầu tiên nó tập xe bị té trầy chân, ba mẹ nó sợ con hư hao nội thất liền ra thánh chỉ tuyệt đối không được tập xe nữa. Từ đó nó tạo công ăn việc làm cho tôi hành nghề xe ôm, nó có bồ, tôi thất nghiệp, bồ nó lâu lâu bỏ việc, tôi có nghiệp, rồi lại thất nghiệp.

Hai đứa tôi lâu rồi mới gặp, cứ thế lê la từ quán này đến quán nọ, nói từ chuyện này đến chuyện kia. Tôi đang đau họng, giọng thều thào, nói dăm ba câu nó lại lăn ra cười khanh khách, cuối cùng nói hết nổi, hai đứa mở Zalo lên, nói chuyện cam.

- Bà để ý người ta vậy có lẽ nào không thích người ta.

Tôi đánh vào đùi nó cái đét, trợn mắt đe dọa:

- Coi chừng tui bẻ răng đấy, phán lung tung.

- Không phải thì thôi, làm thấy ghê. Lỡ người ta thích bà thì sao?

- Có thể xem xét.
- Xem xét gì?
- Xem xét xác suất chuyện viễn vông đó xảy ra có lớn hơn xác suất tung được đồng xu mặt ngựa không.
- Chó điên!

Như đánh lại vào đùi tôi hai cái, cười ngặt nghẽo.

- Hay qua phòng tui ngủ đi, mai mình đi ăn bánh mì xù mại Hoàng Diệu.

Nó ngưng chat, quay qua nhìn tôi cười điệu, nói giọng nhào nhọt:

- Tui bảo gấu tui qua đón rồi. Bữa khác đi, ha.

Tôi liếc xéo nó một cái, ngao ngán thở dài. Cuộc đời này, nuôi một đứa bạn thân, ắt có ngày ôm hận.

Trung thành nhất với mình chỉ có cái tivi. Bật lên là nói, bấm một cái sẽ liên chuyển kênh.

4. Chương 4: Thời Gian Là Thứ Dễ Bỏ Quên

Đầu đông, nhiệt độ dần xuống thấp hơn, giữa trưa sương vẫn chưa tàn hẳn.

Ở khu trung tâm thành phố, mọi người đang tất bật trang hoàng, chuẩn bị cho lễ hội hoa sắp tới, cũng chẳng còn bao lâu nữa là tới ngày khai mạc. Mùa lễ hội, mọi cung đường đều được trồng lại toàn hoa mới, hoa còn được trồng trong giỏ treo lên cao, từ đầu đèo hướng vô thành phố đã thấy ngàn hoa rực rỡ sắc màu.

Dịp này cũng vừa gần cuối năm, tôi bận nhiều việc trên trường đến nỗi chẳng có thời gian mơ mộng. Học sinh đang mùa thi cử, tôi vừa giúp coi thi vừa ghi sổ điểm, lại giúp thêm việc bên đoàn hội, tất bật cả tháng trời.

Thời gian là thứ dễ bỏ quên, chỉ lơ một nhịp thôi khi chợt nhớ ra thì đã xa tít tắp. Chớp mắt đã đến No-en. Ngày hai tư lại vừa khéo rơi vào chủ nhật. Buổi sáng, tôi dậy sớm, hâm một bình trà táo, ngồi co ro trước tivi, nhâm nhi cho bằng hết bình trà ấy, sau đó ra khỏi nhà.

Chỉ mới sáu giờ sáng, ngoài đường đã đông nghẹt người. Mùa này, khách du lịch từ khắp nơi đổ về, thoáng chốc sự êm đềm yên ả của phố núi đột nhiên bị náo nhiệt vội vã che đi.

Lúc tôi đến quán bánh mì xù mại đã thấy quán chật kín người. Tôi tìm một góc trống, đứng đợi có bàn để ngồi vào. Khoảng mười phút sau, thấy hai vị khách du lịch đang ngồi trước mặt đứng dậy, tôi nhanh chân ngồi vào thế chỗ. Vừa lúc đó ở ghế đối diện cũng có một người ngồi xuống. Tôi đang hạnh phúc vì xí được chỗ, miệng cười toe toét ngẩng lên nhìn người nọ. Nhìn rồi đầu nổ ùng một tiếng.

Oan gia, quả là oan gia.

Đã gần một tháng rồi kể từ hôm ở trường tôi mới gặp lại người này. Hôm nay anh ta hơi khác, không mặc chiếc áo măng tô dài thụng kia, không mang cặp táp theo bên vai, thay vào đó là áo len cao cổ và áo nỉ khoác ngoài. Chắc do hôm nay trời lạnh quá, hai tai, bàn tay và mũi anh ta đều đỏ ửng lên, hơi thở từ miệng bay ra trông như khói.

Rất nhanh, chú phụ bàn chạy đến đứng bên cạnh, tôi dời mắt, nhìn chú vui vẻ nói:

- Dạ cho con chén nhiều xù mại, nhiều bì.

Chú gật đầu, quay qua nhìn người kia, ý hỏi anh ta muốn ăn gì.

- Con lấy chén xù mại. không bì.

Chú phụ bếp đi rồi, tôi và người kia đều một mực im lặng ra về không quen biết.

Tự dưng có một tên đàn ông ngồi đối diện mình, tôi hơi sượng, tay thò vô túi áo lấy điện thoại mới nhớ ra mình không mang theo. Bây giờ không có gì giải sượng, người tôi cứ thấy ngứa ngáy khắp nơi. Mắt giả bộ nhìn chăm chăm lọ tương trước mặt, ra chiều đang nghiên cứu điều gì thâm sâu lắm.

Tôi không phải đang làm bộ yếu đuối gì, nhưng trước nay ngồi ăn với con trai đã hiếm đừng nói là ngồi riêng thế này. Nếu như là xa lạ, chuyện này cũng tương đối bình thường. Đằng này tôi với người kia không xa lạ, lại cái kiểu quen không quen, lạ không lạ, như uống nước đường pha thêm chút muối ấy, kỳ không tả được.

Cũng may là sau khi bánh mì được đưa lên, tôi dời hết tâm trí vào khay đồ ăn trước mặt, tay thoăn thoắt làm việc.

Bánh mì nóng giòn tan, chấm vào chén xú mại đã dầm nát, kèm miếng bì heo beo béo đưa vào miệng, vị ngon mùi trên mùi làm tôi thấy tâm hồn mình như đang bắn pháo hoa đùng đùng. Tôi chăm chú ăn quên cả sự phiền não lúc nãy, ăn hết một ổ lại gọi thêm một ổ, cuối cùng uống thêm một ly sữa đậu nành.

Người kia chỉ ăn một ổ bánh mì, uống hai ly trà ấm, vậy mà lúc tôi ăn xong anh ta cũng mới xong. Thấy tôi định kêu tính tiền, anh ta liền lên tiếng trước. Chú phụ quán chạy đến, nhìn bàn một lượt, nhăm nhăm trong đầu, rồi nói:

- Bốn chục hai đĩa.

- Dạ, tụi con đi riêng chú, tính riêng... Ơ...

Tôi còn chưa kịp nói xong đã thấy anh ta đưa tiền trả. Tôi bụng no, não chậm, ú ớ hết cả phút mới thông, lúc này nhanh tay chìa tiền ra trước mặt anh ta.

- Trả lại anh.

Anh ta mặt tỉnh rụi, đứng dậy nhìn tôi, mắt híp lại.

- Anh mời.

- Hớ!

Nói xong, anh ta gật đầu chào tôi một cái rồi đi luôn.

Tôi bật dậy, đuổi theo.

Xe tôi vừa ra đến đầu đường đã thấy xe anh ta chạy xa mất dạng, tay tôi cứ vô thức tăng ga đuổi theo sau. Đi được một đoạn đã không thấy bóng dáng người kia đâu nữa, tâm trạng tôi khó hiểu xem lẫn tò mò, bản thân cũng không hiểu mình đi theo xa như thế để làm gì.

Thứ hai, tôi mang khuôn mặt sung húp lên trường. Cả tiết chào cờ ngồi ngủ gà ngủ gục, mắt mở mãi không lên.

Tối qua nhân dịp No-en, tôi nằm ì trong phòng cày hết bốn phần phim Ở nhà một mình, sau đó tiếp tục xem thêm mấy bộ phim có đề tài Giáng sinh.

Bước vào lớp trong tình trạng không tỉnh táo cho lắm, tôi nín cười nhìn mấy đứa trò nhỏ, đứa nào đứa nấy mắt thâm sì, đáng vẻ lơ ngơ. Lúc thấy tôi gỡ sổ đầu bài, trông tụi nó có vẻ bồn chồn lo lắng.

- Kiểm tra miệng nha mấy đứa?

- Không cô...

Một lớp ba mươi đứa đồng thanh lên tiếng, giọng ngân dài, tha thiết van xin:

- Không cô...

- Hôm qua đi chơi chứ gì?

- Dạ.

- Vui không?
- Vui lắm cô.
- Nam có rủ bạn gái đi cùng không em?

Cả lớp cười phá lên, đứa ngượng nghịu gãi đầu, đứa loi nhoi chọc bạn:

- Có cô, có cô. Nó sống cơ hội lắm.
- Được rồi, im lặng. Hôm nay miễn kiểm tra, hôm sau kiểm tra giấy cả lớp. Giờ học tiếp.

Mười lăm phút cuối tiết dạy, tôi để lớp ngồi làm bài tập còn mình đứng yên trên bục giảng, cơn buồn ngủ vẫn mập mờ vây quanh. Tôi nhìn lướt học trò một lượt, mắt vô tình dừng lại ở góc Nam ngồi. Cậu trò nhỏ đang tập trung nhìn vào vở, một tay hí hoáy viết, tay còn lại vọc tóc cô bạn ngồi trên. Chắc hai đứa đang quen nhau.

Tình cảm ở lứa tuổi này rất đơn sơ. Những rung động ngọt ngào, những cái nắm tay bên lên, là thích rất nhiều nhưng chưa hẳn là yêu. Cứ thế trao nhau những suy nghĩ trong sáng, chân thành nhất.

Khoảng thời gian đó, tôi cũng là một cô học trò nhỏ, chỉ biết đi học nỗ lực học, về nhà nỗ lực làm con ngoan. Hồi ấy ở trong lớp, tôi tương đối mờ nhạt, là kiểu học sinh bình thường điển hình. Mỗi năm trường tổ chức văn nghệ, tôi sẽ ngồi run rẩy thầm mong mình được chọn vô đội múa. Thỉnh thoảng nhìn nhóm bạn nữ nổi trội trong lớp tùm ba tùm bảy, tôi cũng muốn được nhập hội chung. Tôi đã sống cuộc đời bình thường như thế.

Quãng thời gian đó tôi còn thích một cậu bạn cùng bàn tên Nam, Nam học không giỏi, Nam hơi luộm thuộm, nhưng tôi lại thích Nam. Thích lúc Nam hích tay tôi, mắt cười híp híp nhìn tôi chép bài, lúc Nam hơi nhích người về phía tôi, nhờ tôi trông chừng cô cho cậu ngủ gật. Và thích nhất lúc Nam chơi bóng chuyền, cậu đứng trong sân đánh bóng, người mướt mồ hôi, từng cử chỉ nhỏ búng lên nhiệt huyết tuổi thanh xuân. Mỗi lần được nhìn khuôn mặt ấy, tim tôi cứ không ngừng lồi nhịp, nhiều khi hạnh phúc không tìm được lý do.

Chắc vì mắng ký ức này mà tôi để ý cậu học sinh tên Nam nhiều hơn một tí, có chút cảm tình, có chút thiên vị. Tôi tự cười thầm mình. Ngày đi học, tôi chúa ghét việc giáo viên thiên vị học sinh, bây giờ tôi chính là vị giáo viên như thế.

No-en mới qua, chỉ mấy hôm sau là hết năm Dương lịch. Lễ hội hoa cũng đã khai mạc được hai hôm. Chương trình lễ hội diễn ra xuyên suốt ở nhiều nơi trên thành phố, nếu ra đường dịp này, mọi người sẽ chỉ có hai từ để cảm thán là “đẹp” và “đẹp”, thế thôi.

Đêm ba mốt, sau bao ngày thành tâm cầu khẩn không thành, tôi đành một mình lủi thủi lết bộ ra bờ hồ đợi xem pháo hoa. Có bạn có bồ như nuôi giun trong bụng, chả được tích sự gì.

Mười một rưỡi đêm, một vòng bờ hồ đều đã chật kín người. Từ ven hồ tràn ra cả lòng đường sang đến tận lề đường phía bên kia, người đứng, người ngồi san sát. Khó khăn lắm tôi mới luồn lách được giữa dòng người, cuối cùng tìm thấy một chỗ tương đối đẹp, hai chân tôi đứng vững giữ chỗ, quyết không để người ta xô đẩy mình.

Đúng không giờ, pháo hoa được đặt ở hai điểm khác nhau đều được bắn lên. Giữa bầu trời đêm tĩnh mịch, lấp lánh sao, pháo hoa nối đuôi nhau bung nở đầy màu sắc, sáng rực cả một vùng. Dưới mặt hồ, nhiều hình ảnh khác nhau của pháo hoa trên trời kia in xuống, theo từng sóng nước dập dềnh loang ra.

Tám năm trước, chính là lúc như lúc này, tôi và Nam cũng đứng tại đây ngắm pháo hoa nở rộ, cậu cho tôi mượn bao tay của cậu để cứu lấy đôi bàn tay lạnh cứng của tôi. Ngày đó chúng tôi vừa gần gũi vừa xa cách, chỉ âm thầm đối xử tốt với nhau. Cho đến bây giờ, mỗi lần nhìn thấy pháo hoa trên tivi, mỗi lần trực tiếp xem pháo hoa tôi đều nhớ khuôn mặt và đôi mắt cười của cậu.

Sau màn bắn pháo hoa kéo dài mười lăm phút, đám đông từ từ tản ra. Bỗng dưng tôi thấy buồn hoang hoải, như có thứ gì đó trong tay mới vừa vượt mất đi. Tôi trở về, lúi ra mấy lon bia cất sâu trong góc tủ từ lâu, quyết định đêm nay uống hết.

Tôi là kiểu người không mấy lạc quan, nếu có chuyện buồn sẽ rầu rĩ suốt mấy ngày, nếu gặp chuyện không may sẽ ầm ỨC trách ông trời bất công, nếu đang mệt mỏi sẽ dễ trở nên cáu kỉnh, đại loại là kiểu người như thế. Trải qua nhiều chuyện, đi nhiều, thấy nhiều, bây giờ tôi đã biết cách tiết chế mình hơn, mỗi lần thấy bản thân không ổn sẽ cố gắng tách biệt mình, qua mấy ngày bản thân sẽ tự bình tĩnh hơn.

Hiện tại, nỗi buồn của tôi đang dần tan ra trong men bia, cả người tôi mềm nhũn và đầu óc thì choáng choáng, trong đầu cứ vọng đi vọng lại câu hỏi mà hàng ngàn lần tôi đã tự hỏi mình. Liệu, Nam có đã từng thích tôi?

5. Chương 5: Hạnh Phúc Để Dành

Đã gần ba tháng kể từ ngày đầu tôi đi dạy.

Gần đây dù thời tiết đã dần ấm lên nhưng về đêm vẫn lạnh. Mấy hôm trước trong lúc ngủ, tôi lại sơ sẩy để lộ chân ra khỏi mền, sáng dậy liền bị cảm. Lần cảm này so với những lần trước hình như có phần nặng hơn. Dù đã uống thuốc nhưng hôm nay bệnh của tôi càng trở nặng, mũi nghẹt đặc và họng đau rát, ăn vào vài lát bánh mì cũng bị nôn ra.

Tám giờ, tôi mệt mỏi ra khỏi nhà. Cô hiệu trưởng vừa gọi điện thoại nhắc tôi lên trường ký tiếp hợp đồng.

Nhờ cô Nga xin nghỉ đến hết năm học, tôi được kéo dài thời hạn dạy thêm vài tháng. Hợp đồng mới của tôi chỉ khác lần trước phần ngày tháng, cho nên rất nhanh chóng, tôi chỉ mất mười lăm phút đi xe lên trường và hai phút ba mươi giây cho việc hoàn tất nó.

Hôm nay là thứ sáu, tôi không có tiết dạy, sau khi ký hợp đồng liền về luôn. Lúc về đi ngang qua phòng hiệu trưởng, tôi thấy cô và vị khách thường xuyên của cô ngồi ở trong.

Tôi không rõ về kiện tụng lắm nên mỗi lần thấy anh ta, trong đầu luôn không khỏi thắc mắc, chuyện đất đai có gì mà phức tạp đến thế? Đất anh anh xài, đất tôi tôi xài, lẽ nào sai rành rành ra đấy mà vẫn gán cổ lên cái được.

Nhưng mà đó là chuyện người ta, còn tôi hiện giờ đang phải đối mặt với sự hành hạ của cơn cảm cúm. Chẳng biết từ lúc nào chân tay tôi trở nên bủn rủn, đầu óc choáng váng và hai tai chỉ nghe ù ù.

Nhìn mấy liều thuốc và chai nước treo trên xe ban nãy vừa mua, tôi chẳng nghĩ nhiều liền uống một liều. Tôi tưởng ổn, nào ngờ lúc đang dắt xe, cổ họng tôi nhơn nhơn, mấy viên thuốc vừa uống muốn trào ngược lên trên. Tôi vội buông xe chạy về hướng gốc cây bên cạnh, cúi rạp người nôn thốc ra, dịch nhờn từ dạ dày dội ngược lên cổ họng, tanh nồng, dạ dày quặn thắt từng cơn.

Nôn xong, tôi đứng dậy, quay người dựa lưng vào gốc cây, toàn thân không còn tí sức lực. Sau một hồi cứ đứng tại chỗ mà thở dốc, tôi mới để ý ngón chân mình hơi đau. Nhìn xuống thì thấy máu me be bết cả, móng ở ngón cái bàn chân phải đã bị bung ra gần hết, chỉ còn dính tí thịt treo lủng lẳng. Miệng tôi chua lét, lại nôn khan thêm phen nữa.

Quá mệt mỏi, tôi cố gắng bước cẩn thận trở về nhà xe. Vì mắt cứ mãi để ý ngón chân nên lúc ngẩng đầu lên mới nhận ra có người đang nhìn mình. Thấy gương mặt tôi tái nhợt, anh ta vội chạy đến.

- Bị sao vậy?

- A, không có gì.

Tôi trả lời qua loa, toan đi đến dắt xe của mình. Anh ta nghiêng người đi theo, mắt nhìn chăm chăm vào chân tôi.

- Anh thấy em đứng nôn đằng kia... Còn móng chân bị bong ra kia, coi chừng bị nhiễm trùng uốn ván.

Tôi cười trừ, hơi thở ngắt quãng, nói:

- Xin lỗi... nhưng mà giờ anh... rãnh không?

- ...

- Nhờ anh chở... em qua bệnh viện được không?

Lời tôi vừa dứt, anh ta không do dự liền gạt đầu, tiếp đó nhẹ nhàng tiến đến dìu tôi.

Lần cuối cùng tôi lên tiếng nhờ ai đó đã là từ năm hai đại học. Lần ấy tôi có nhờ cô bạn gần nhà mang lên ít đồ mẹ gửi, sau đó vì bận rộn quá mà quên không đi lấy. Mấy hôm sau, bạn mang thùng đồ qua phòng tôi, đập cửa rầm rầm:

- Đã mang lên cho rồi còn không qua lấy, hành người ta phải mang đến tận nơi, ai mà rãnh chứ. Phòng tớ đã chật chội lắm rồi...

Bạn về rồi tôi vừa áy náy vừa ảm ức, bởi rõ ràng là mình sai nhưng không phải mình cố tình làm như thế. Càng khó chịu hơn khi bị bạn nói xa xả vào mặt mà không chống chế được lấy một câu. Từ đó, trừ gia đình và người thân, dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa tôi cũng cố gắng không nhờ vả hay phiền hà ai.

Nào ngờ phút này đây tôi lại nhờ một người lạ mà quen thế này.

Nếu nói rằng tôi không có ý gì với người này thì đó là nói dối. Sau buổi sáng No-en kia, mỗi lần đi qua khu hiệu bộ, tôi đều cố tình nhìn vào xem anh ta có trong phòng hiệu trưởng không, xem anh ta mặc gì, khuôn mặt có thay đổi gì không? Đối với người ưu tú như vậy, một cô gái bình thường đại chúng như tôi sao có thể không bị thu hút được.

Lâu lắm rồi tôi mới được ai đó chở sau xe, lâu lắm rồi tay mới không lạnh cứng vì vận ga, lâu lắm rồi mắt mới được thư giãn thay vì cứ nheo mắt nhìn đường.

Tôi kiệt sức, đầu đặt lên lưng anh ta, hai mắt nhắm nghiền. Sức khỏe của tôi vốn không tốt, hay bị bệnh vặt, trong một năm không đến xuể được bao nhiêu lần cảm cúm hay dị ứng. Vậy nên từ nhỏ bố mẹ đã luôn nhắc tôi phải bảo vệ sức khỏe của mình. Sau này sống xa nhà, tôi dần trở nên chảnh mắng, chẳng mấy quan tâm, tần suất bị bệnh dày đặc hơn.

Mỗi lần bệnh tôi đều không dám cho bố mẹ biết, càng không muốn phiền cô bạn đang bận yêu đương. Có lần thèm sự quan tâm quá, tôi bèn lên facebook đăng status, mới đăng xong lại xóa đi ngay, cứ sợ người khác đọc được sẽ nghĩ mình giả bộ, mà theo cách nói của dân mạng bây giờ chính là gieo "thính tàu" ấy.

Tôi nằm trên lưng người kia, đang lúc mơ màng, tay chợt có cảm giác bị ai đập nhẹ. Tôi ngẩng đầu dậy, rụt tay về.

- Đừng ngủ, té đấy!

Tôi ồm một tiếng, cố gắng giữ tỉnh táo, mở to mắt nhìn quanh.

Sang xuân rồi, hoa Ban Trắng đã nở trắng muốt hai bên đường. Nắng sáng sủa và mây trắng quấn quanh, xấp tựa đôi ba chiếc kẹo bông gòn mềm mịn. Vùng trời trước mắt tôi yên ả vô cùng.

Đột nhiên tôi thấy mình xúc động, đột nhiên nước mắt rơi.

Tôi lại tủi thân rồi.

Tôi để xe trên trường mãi đến sang tuần. Thứ hai đi dạy, bệnh cảm của tôi đã đỡ nhiều, riêng ngón chân vẫn còn phải băng lại, vết bong chưa lành.

Tôi gõ cửa phòng cô hiệu trưởng, bước cà thọt vào xin nói chuyện với cô.

- Cô ơi...

- Ủ sao em? Sao chân lại băng bó thế kia?

- Dạ, em bị chân chống xe gạt vào.

- Ấu quá đi. Bị hôm thứ sáu phải không? Cô thấy xe em để trong góc nhà xe từ hôm đó tới giờ.
- Dạ. À cô ơi, cô cho em xin số điện thoại anh Quân luật sư được không cô?
- À, ờ, được... Em có việc gì à.
- Dạ, họ hàng nhà em có chuyện kiện tụng, em định hỏi dùm thôi. Em cảm ơn cô.

Tôi vốn định kể rõ với cô lý do mình xin điện thoại nhưng rồi không kể. Tôi sợ dài dòng, sợ có gì đó làm cô sẽ đánh giá sai khác về tôi.

Nhớ về hôm đi bệnh viện tôi lại xấu hổ không chịu được. Lúc vào viện, tôi nằm bẹp trên giường cấp cứu, nước mắt nhoe nhoẹt, mặt mũi tèm lem, đợi cả buổi mới có người đến thăm khám cho mình. Vị bác sĩ già mặt lạnh hỏi bệnh xong thì viết một đồng giấy, bắt tôi đi làm đủ thứ sinh thiết, xét nghiệm và chích ngừa uốn ván. Tôi khổ sở lê lét mấy chục vòng, đến gần giờ nghỉ buổi trưa mới mang đủ các phiếu kết quả trở về phòng thăm khám.

Vị bác sĩ kia nhận lại giấy rồi đeo kính mắt lên trông như thầy bói. Sau một hồi chăm chú nghiên cứu, ông đột nhiên nói:

- Mấy đứa thanh niên bây giờ, ỷ y còn trẻ, cứ để bệnh nặng mới chịu đi bệnh viện. Uống thuốc thì bữa bãi, ưng thì uống, ưng thì không.
- Sức đề kháng yếu đó, ăn uống dằn hoàng vào, uống thêm vitamin đi.
- Bị trào ngược thực quản, biết không?

Tôi đang cúi gằm mặt nghe chửi, chỉ dám lí nhí trả lời:

- Dạ không.
- Không biết?
- Dạ.
- Ăn vào có hay bị nôn không?
- Dạ có.
- Sao không đi khám?
- ...

Tôi im lặng. Vị bác sĩ thở dài, vẽ bất lực.

- Bây giờ tôi kê thuốc uống. Cái ngón chân thì nhớ thay băng sạch sẽ, để khô ráo.

Ông ấy cứ thế tỉ mỉ dặn dò tôi cách uống thuốc, chế độ dinh dưỡng, cách phòng bệnh cảm... Tôi thở dài, đúng là khám dịch vụ có khác, đáng đồng tiền bát gạo.

Vị bác sĩ nói lâu đến nỗi lúc tôi mơ mơ, tỉnh tỉnh, sắp ngủ gật mới nói xong. Câu cuối cùng ông nhấn lại là:

- Anh kia về nhớ nhắc nó. Nãy giờ tôi nói chả biết nó nghe gì không?

Cũng may anh ta ghi nhớ hết, trước khi đưa tôi về đã ghi lại cẩn thận rồi nhét lại vào bọc thuốc cho tôi.

Hôm đó anh ta chắc hẳn cũng thân tàn ma dại, bởi đã rất có tình người mà theo tôi đi khắp khắp bệnh viện. Lúc thì dìu tôi, lúc lại ngó nghiêng tìm phòng này kia. Còn chạy qua chạy lại đóng tiền dùm tôi.

Khi được chở về đến dưới nhà tôi cũng không nghĩ được nhiều, chỉ nói được mấy lần cảm ơn rồi lên phòng, chẳng mấy chốc nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Giờ đã khỏi bệnh, tôi nghĩ mình nên cảm ơn anh ta lại thật dằn hoàng.

6. Chương 6: Một Khắc Hoan Ca

Một ngày đầu tháng hai, tôi ngồi trong lớp, mắt nhìn học trò tập trung làm kiểm tra còn tâm trí thực ra đang ở một hành tinh nào đó ngoài hệ mặt trời.

Tháng trước, sau khi xin được số người kia, tôi suy nghĩ nát óc mà vẫn không tìm được hình thức cảm ơn nào phù hợp, thế là đành làm liều gọi đại, tùy cơ ứng biến. Gọi hai lần đều không có người nhắc máy, tôi thở phào nhẹ nhõm, gửi qua cho anh ta một tin nhắn “Chào anh. Em là Thư. Cảm ơn anh hôm trước đưa em đi bệnh viện. Em gọi điện muốn mời anh đi ăn một bữa để cảm ơn mà chắc anh đang bận. Khi nào anh rảnh thì nói lại, em mời.”

Tin nhắn gửi đi, hình như mấy tiếng sau anh ta mới đọc, ngay sau đó liền gọi lại cho tôi. Tôi nhìn màn hình điện thoại đang nhấp nháy, cố tình không nghe máy, giả bộ như mình không biết. Chuông ngừng, qua mấy phút liền có tin nhắn đến “Không có gì. Không cần ăn uống gì đâu. Em khỏe lại chưa?”

Tôi chỉ đọc tin nhắn mà không trả lời, đến hôm nay lòng vẫn còn lẩn cẩn. Nếu tôi trả lời, những tin nhắn qua lại như thế sẽ tiếp tục nhiều hơn. Tôi không phải là người khéo léo, càng nói sẽ càng lộ ra cái không duyên. Tự dưng, tôi sợ anh ta biết mình là cô gái khô khan như thế.

Đám học trò thấy tôi thần thờ, tiếng trao đổi bài dần lớn hơn. Tôi hắng giọng, quắc mắt nhìn xuống răn đe. Yên lặng lập lại. Chúng vẫn đang âm thầm trao đổi bài. Có đứa mắt lăm lét, có đứa dùng tay ra hiệu, lại có đứa cầm phao hí hoáy tô đáp án. Tôi thấy hết, mỉm cười nhớ thời học sinh.

Học sinh thời nào mà chẳng thế này, thậm chí lớp tôi ngày trước còn lỳ lợm hơn. Trừ mấy môn tự luận, phần lớn bài kiểm tra trắc nghiệm, cả lớp đều được điểm cao. Nếu cô dễ, đáp án sẽ được lớp phó viết ra giấy rồi chuyển đi một vòng quanh lớp. Nếu cô khó, đáp án được người đằng sau viết hờ lên lưng người đằng trước, kiên trì chỉ nhau làm hết cả bài trắc nghiệm. Cứ thế đoàn kết, giấu điểm cho nhau.

Làm giáo viên rồi tôi mới biết, thực ra ngày ấy thầy cô đã du di bỏ qua tất cả. Ngồi trên bục giảng, chỉ cần để ý hơn một ít, mỗi hành động nào của học trò cũng đều thu hết vào tầm mắt dù là hành động nhỏ.

Người giáo viên như tôi, trừ lúc coi thi học kỳ bị ban giám hiệu giám sát khắt khe, tôi không dám qua loa, còn những lúc kiểm tra mười lăm phút hay một tiết thế này, tôi thường bỏ qua những trao đổi nhỏ. Lớp tôi dạy có học lực đồng đều và thành tích khá tốt, điểm số thực so với việc trao đổi cũng chẳng chênh lệch nhiều. Ra đời, đi làm rồi tôi mới hiểu, những con điểm ấy thực ra chả có ý nghĩa gì. Còn các em, bây giờ đang sống vì điểm số và nhìn vào điểm số mà phấn đấu. Tôi nghĩ mình không nên quá khó với các em.

Hôm nay đã là tiết dạy cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết âm lịch. Thu bài xong, tôi cố tình nán lại một lát:

- Ăn Tết vui nha mấy đứa.

- Dạ!

- Vậy thôi ha.

Tôi đang định xách giỏ đi thì thấy mấy đứa nhao nhao lên hỏi:

- Cô ơi, Tết tụi em đến nhà cô chơi nha?

- Cô về nhà dưới huyện, không có trên này đâu.

- Cô ở đâu tụi em xuống...

- Không được, xe cô nguy hiểm lắm. Đợi ra Tết cô lên dẫn mấy đứa đi đạp xe đạp, chịu không?

- Chịu...

Tôi ra về. Niềm yêu đời, phấn chấn đột ngột tăng cao. Lâu rồi tinh thần mới tốt thế này. Tôi thường gánh vác những thứ tình cảm vô nghĩa, nhưng sự yêu mến nhận được này, tuyệt đối không vô nghĩa. Làm giáo viên, còn gì quý hơn điều đó nữa.

Gần Tết, gió mùa về mang theo cái lạnh hanh hao, những cây Mai anh đào đã nở hồng rực rỡ, không khí mùa xuân về ở khắp mọi nơi.

Chờ mãi, cuối cùng ngày mai tôi cũng được chính thức nghỉ Tết rồi. Nếu không phải tối nay còn tham gia tiệc Tất niên của trường thì sau buổi họp ban trưa tôi đã về nhà ngay.

Buổi chiều ngủ dậy, nhìn đồng hồ mới chỉ hơn ba giờ, tôi nằm lười không ra khỏi giường, tay mò mẫm tìm cái điều khiển bật tivi. Theo thói quen cứ bấm từ kênh đầu tiên đến hết, tôi bấm mấy lần lượt như thế mới dừng lại ở một chương trình thực tế Hàn Quốc tên Mẹ vắng nhà - ba là siêu nhân, tên gốc là Superman return. Mỗi lần xem chương trình này tôi đều tưởng tượng vài năm nữa mình sẽ có một ông chồng đẹp trai, sau đó sanh một đứa con xinh xắn, rồi cả gia đình cùng nhau sống hạnh phúc, thuận hòa.

Đang xem đến đoạn bố Ingook gọt táo cho con, tôi bỗng kích động, nhảy phắt xuống giường chạy đến tủ lạnh lấy quả táo với con dao, rồi ra ghế lười ngồi trước tivi. Tôi muốn tập gọt táo theo kiểu Hàn Quốc, kiểu gọt ngược từ ngoài vào trong.

Khó khăn lắm tôi mới gọt xong nửa quả thì... đứt tay. Tôi không phải đùa vụng về, trước giờ hiếm khi nào làm bếp mà bị thương. Nhưng đây là lần đầu gọt táo kiểu này, vì cầm dao không thoải mái nên chỉ hơi mạnh tay một tí liền không may làm dao sượt trúng tay trái đang cầm táo.

Tôi vội chạy vào nhà tắm, đưa tay đang chảy máu xuống dưới vòi nước. Ngón tay cái của tôi bị cắt vào sâu hoắm, giờ nước dội vào làm tôi buốt tận não, miệng không ngừng xuýt xoa. Xả một lúc cho sạch vết thương, tôi lại trở ra băng bó.

Vì vết cắt khá dài, băng cá nhân không che đi được hết miệng vết thương, tôi đành dùng bông gòn và băng gạc quấn lại. Ai mà nhìn thấy ngón tay bị quấn một cục của tôi chắc lại tưởng tôi bị thương nghiêm trọng lắm. Tôi đưa ngón tay lên sát mặt nhìn rồi thở dài, khi không lại làm trò vớ vẩn để giờ thương tích thế này.

Sáu giờ tối, tôi mang ngón tay khoa trương thương tích của mình đi ăn Tất niên. Trường tôi đặt tiệc ở một nhà hàng gần chợ, từ chỗ tôi đến đây chỉ vài cây. Hôm nay lại là chủ nhật, chợ đêm chặn đường, tôi quyết định đi bộ. Vì dù có đi xe máy tôi vẫn phải gửi xe ở ngoài rồi đi bộ vào trong khu chợ, thế chẳng thà đi bộ luôn, chỉ mất thêm ít thời gian. Tuổi trẻ, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu thời gian. Vậy nên dùng ít thời gian này đi bộ thể dục, tăng cường sức khỏe cũng không lãng phí.

Tôi đi bộ hết nửa tiếng thì đến nơi. Giáo viên và nhân viên trong trường cũng đã gần đông đủ. Cô chủ nhiệm thấy tôi đang ngơ ngác liền đứng dậy vẫy tay, kêu tôi ngồi vào bàn cô đang ngồi. Tôi đến đứng cạnh cô, lịch sự chào những giáo viên khác trong bàn rồi chỉ ngồi yên lặng lắng nghe các cô nói chuyện.

Môi trường làm việc nào cũng có cái phức tạp riêng của nó, ở trường học toàn là giáo viên nữ nên lại càng phức tạp hơn. Tôi không phải là người khéo léo, lại không muốn vướng phải những chuyện không hay nên dù đi dạy cũng được gần nửa năm, tôi vẫn giữ khoảng cách với thầy cô và đồng nghiệp trong trường. Bởi vì mình từng là học sinh của thầy cô, đã là trò, mãi mãi là trò, phải luôn lễ phép và lịch sự. Còn những giáo viên cùng lứa khác, tôi không quen thân với họ, chỉ luôn giữ ở mức đồng nghiệp xã giao.

Khi buổi Tất niên bắt đầu không lâu, cô hiệu trưởng vội vã ra ngoài. Ít phút sau cô quay lại, dẫn theo một nhóm khách ba người, trong đó có người kia. Cô đưa họ đến bàn của mấy vị lãnh đạo trên Sở, giới thiệu một vòng rồi xấp xếp chỗ ngồi cho họ, sau lại bắt đầu mời rượu một vòng.

Một khi tiệc rượu đã bắt đầu, dường như sẽ không có dấu hiệu nào ngừng lại. Bình thường thầy cô luôn điềm đạm, khó gần, hôm nay rượu vào, trong ai cũng hoạt bát, ham vui. Bàn này mời kia, người này mời người kia, cứ thế dây dưa mãi.

Tôi bị mời rượu, không thể không uống. Dù không chịu uống hay giả vờ không uống được cũng bị ép cho uống bằng được mới thôi. Uống vài ly mặt tôi liền nóng lên, hai má hồng hồng, tinh thần phấn chấn. Tiếp đó ai mời tôi cũng uống, mời bao nhiêu ly uống mấy nhiều ly. Càng lúc càng khăng khải, nam tính vô cùng.

Lúc này, một vị khách đi cùng người kia đang đứng mãi ở bàn tôi, ép mọi người uống hết mới chịu rời đi. Sợ tôi say, cô chủ nhiệm can ngăn không cho tôi uống tiếp, nói khéo với vị khách đó:

- Thôi, có người uống đáp lại cậu là được rồi. Ở đây toàn chị em phụ nữ, đồ thấp, uống không nổi nữa đâu.

- Không được! Lần đầu gặp mà, có duyên mới gặp, phải uống một ly chứ, uống đi em.

Tôi quay sang cô, cười trấn an. Lấy ly rượu định uống quách cho xong, nào ngờ chưa uống thì vị khách ấy bị người kia chạy đến lôi đi.

- Về bàn đi ông, say cái đi phá người khác không.

Trước khi quay đi, anh ta có nhìn tôi một cái, trong đáy mắt ẩn hiện điều gì đó khó nói nên lời.

Tám rưỡi đêm, tiệc tàn. Tôi đi chào thầy cô một lượt, ai trông thấy tôi cũng sẽ kéo lại hỏi han cái tay một chút, nói qua nói lại vài câu, vất vả hồi lâu, khi tôi về thì mọi người cũng đã về gần hết.

Trời đã về đêm, khí lạnh mang sương xuống vây quanh những bóng đèn đường, ánh sáng vàng vốn yếu ớt, trong màn sương đặc trông càng mờ ảo hơn. Cũng may tầm này khu phố đi bộ vẫn đang đông đúc, nếu không cảnh vật hẳn sẽ ảm đạm vô cùng.

Lúc này, trên con đường trước cổng nhà hàng vẫn còn một nhóm ba, bốn người đang đứng. Lại gần tôi mới biết là nhóm của người kia. Họ đang nói gì đó tôi không nghe rõ, chỉ thấy anh ta vừa nói vừa lắc đầu, cố gắng từ chối điều gì đó. Thấy có người đi qua, anh ta nhướn mắt nhìn sang. Bị nhìn trúng, tôi đành gật đầu chào anh ta lấy lệ.

Hôm trước tôi không trả lời tin nhắn, không biết anh ta nghĩ gì. Nếu tôi là anh ta, chắc tôi sẽ ngồi sủi và bầy bầy, chín chín ngày mới hả dạ. Hôm nay gặp lại, lần nào anh ta cũng nhìn tôi một cách kỳ quặc, hẳn là không tốt lành gì, có khi còn quy kết tôi vong ân bội nghĩa ấy chứ. Tôi chán nản quẩn lại khăn quàng cổ, nhanh chân đi về hướng chợ đêm.

Đi đến bậc thang lối xuống khu chợ, tôi ghé vào quán kem tươi bên cạnh mua lấy một cây. Vì uống rượu hơi nhiều, bây giờ miệng tôi vừa khô vừa đắng, ăn kem là một sự lựa chọn tuyệt vời. Vị ngọt béo mát lạnh quẩn quanh đầu lưỡi làm tôi dễ chịu hơn, hơi men cũng không còn nhiều nữa.

Đang vừa ăn vừa đi xuống chợ thì bên cạnh tôi có một người bước song song cách một quãng. Tôi không để ý, tiếp tục nhấm nháp hết tâm tình đặt vào cây kem. Sau khi xuống hết bậc thang, tôi đổi hướng ra khỏi chợ, người lúc nãy cũng bước theo tương tự. Tôi quay sang, nhìn rõ thì ra là người kia. Vừa khéo, anh ta cũng nhìn tôi, miệng cười mỉm, hột gạo hai bên mép lún vào sâu hoắm, mắt híp lại.

Tôi giật mình, tay cầm kem sắp đưa đến miệng thì dừng lại, mặt ghệt ra nhìn chằm chằm anh ta. Sao tự dưng anh ta lại ở đây? Nhìn cây kem của tôi làm gì? Thêm thì tự mua mà ăn chứ!

- Chào anh...

- Ồ chào em.

Tôi bước tiếp, anh ta vẫn đi bên cạnh. Đầu tôi rỗng tuếch, không hiểu nổi tình hình, cây kem cầm trên tay quên ăn đã bắt đầu chảy nước.

- Em ăn nhanh đi nó chảy rồi kìa.

Tôi đáp bừa “à” một tiếng rồi im lặng ăn ngấu nghiến. Ăn xong mới nhận ra tay đang dính kem nhòe nhoẹt, vừa bẩn vừa rít, đã thế lại không có gì để lau sạch.

Nhìn thấy tôi khổ sở loay hoay tìm cách giải quyết cái tay bị bẩn, người kia cười hất ra một tiếng, sau đó mở cái cặp táp đang cầm trên tay, lấy một bịch khăn giấy nhỏ, lôi ra đưa cho tôi mấy tờ.

- Cảm ơn anh.

Tôi mừng như mèo mù vớ được chuột chết, nhanh tay cầm lấy, lau lau chùi chùi. Một hồi sau, tôi hài lòng với bàn tay đã được làm sạch của mình, đem giấy bẩn bỏ vô thùng rác bên vệ đường.

Suốt quá trình đó, người kia chỉ im lặng nhìn tôi bận rộn, tôi đi thì anh ta đi, tôi đứng bỏ rác thì anh ta đứng đợi, tôi đi tiếp anh ta cũng bước theo. Tôi không khỏi tò mò, can đảm mở miệng hỏi:

- Anh đang đi đâu vậy?

- Đi về.

- Nhà anh hướng này à?

Anh ta gật đầu thay cho câu trả lời, nét cười vẫn giữ nguyên trong ánh mắt từ lúc gặp tôi trong chợ.

- Sao anh không đi xe?

- Nãy đi nhờ bạn. Giờ tụi nó đi tăng hai rồi. Còn em?

- Em lười gửi xe.

- Nhà anh ở đâu?

- Ngã năm.

- Hả?

Tôi trợn mắt quay sang nhìn anh ta. Khuôn mặt anh ta tĩnh lặng, chỉ có đôi mắt giống như đang có rất nhiều ý nghĩ đáp lại tôi. Tôi mất kiên nhẫn, hỏi dồn:

- Xa lắc. Sao anh lại đi bộ? Sao không đi taxi hoặc xe ôm?

- Anh quên ví tiền.

Một đáp án hợp lý, ngắn gọn, đơn giản. Tôi thấy mình hơi lố. Rượu vô người thật nhiều tác hại, phần khích hơn, nói nhiều hơn. Nhưng mà cũng may có rượu, nếu không, bình thường mà đi cạnh anh ta thế này, hẳn tôi sẽ như con hến, què mùa cục mịch.

- Em khỏi hẳn bệnh chưa?

Tôi chột dạ, cổ nhân nói quả không sai, “chạy đâu cho trời khỏi nắng” ư, nắng bây giờ là nắng to, nắng nóng nhất duyên hải miền Trung luôn chứ không phải đùa.

- A, cũng hơi hơi. Hôm nào mời anh...

- Không cần mời gì đâu, khỏe là được rồi. Còn chân?

- Mọc móng rồi.

- Còn tay?

Nói rồi, anh ta nhìn xuống bàn tay đang để trong túi áo khoác của tôi. Không biết anh ta thấy từ lúc nào, lúc tôi cầm ly rượu định uống, lúc quần khăn quàng cổ hay lúc lau tay dính kem. Anh ta là đang kiểm chuyện để nói cho đỡ buồn, hay là quan tâm tôi. Tim tôi bỗng đập nhanh hơn. Tôi sợ mình lại tự đa tình...

Im lặng hồi lâu, tôi thành thật nói:

- Hồi chiều gọt táo bị đứt tay, hì.

- Lần nào gặp, toàn thấy em hoặc bị cảm hoặc bị thương nhĩ.

- Ha ha...

Tôi cười ngu, mặt vốn đỏ vì rượu lại càng nóng hơn. Anh ta nói cũng đúng. Nếu không phải vì lần bệnh nặng đó, chắc giờ tôi với anh ta chỉ như hai người có biết mà không có quen, không hơn.

Chúng tôi đi một đoạn bờ hồ rồi rẽ lên con dốc bên cạnh sân golf. Qua đoạn đường này, người đã thừa thốt hẳn. Trong không gian tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân của hai người và tiếng thông reo, thỉnh thoảng có vài chiếc xe máy rô ga lướt qua rồi im bặt.

Tôi cùng người kia luôn bước song song, thỉnh thoảng nói vài câu. Tôi không còn ngượng với anh ta nữa, cũng không khó chịu vì sự yên lặng này. Ngược lại là một sự dễ chịu, bình yên đến lạ. Tôi thích thú nhìn hai cái bóng chạy trên đường, lúc dài lúc ngắn, lúc gần lúc xa. Đi một lúc đã đến nhà.

- Chào anh!

- Ủ, bai.

- Bai bai.

Người kia vẫy tay chào mấy cái, sau đứng im nhìn tôi sang đường. Tôi mở cổng nhà bước vào trong, nhìn ra mới thấy anh ta đi tiếp. Bóng dáng cô đơn, bước những bước thật dài.

Từ chỗ nhà hàng về ngã năm có nhiều con đường ngắn hơn đường này. Hình như anh ta cố tình đi cùng tôi thì phải. Anh ta có ý gì?

Tôi nhìn bóng dáng ngày càng xa ấy, nghĩ rằng sau hôm nay, chúng tôi chắc chẳng còn gặp lại. Vụ kiện trên trường đã xong. Mời anh ta một bữa thì anh từ chối, tôi cũng không nên làm phiền nữa.

Khoảnh khắc vẫy tay chào nhau vừa rồi, chính là lúc chúng tôi lại trở thành xa lạ. Phải không?

7. Chương 7: Tôi Đi Tìm Một Mùa Hoa Cải Không Tàn

Từ hôm tôi về nghỉ Tết, mỗi ngày đều xảy ra tình trạng thức khuya dậy sớm.

Mỗi buổi sáng mẹ sẽ lôi tôi ra khỏi giường từ sớm để chở mẹ đi sắm Tết. Hai mẹ con cứ quần quanh trên chợ cả buổi mới về. Ngày nào cũng đi, ngày nào cũng xách lĩnh khinh cả đồng đồ về. Thế mà mới chỉ về đến nhà, mẹ tôi lại bảo thiếu này thiếu kia, ngày nào cũng thiếu. Ngày qua ngày, buổi sáng nào tôi cũng bị làm chân xước đồ cho mẹ.

Đi chợ về còn chưa kịp ngồi thở, mẹ lại bảo tôi dọn nhà. Căn nhà bé xíu dọn hoài không hết, nào dọn rửa, lau chùi, giặt giũ,... Cứ thế tôi làm quần quật mấy ngày trời.

Tối đến cũng không rảnh rồi gì, ăn cơm xong lại giúp mẹ làm mứt, làm dưa muối, làm me ngâm... Làm cho ba ngày Tết mà tôi tưởng làm để ăn cho cả mùa xuân.

Hồi nhỏ, tôi suốt ngày bận rộn rong chơi, thấy mỗi ngày mình làm bao nhiêu là việc mà vẫn chưa đến Tết. Lớn lên rồi, cả năm đều chưa làm được gì cả, chớp mắt đã đến Tết, rồi lại Tết. Nhưng mà Tết bao giờ cũng vui. Tôi thích sự bận rộn những ngày giáp Tết, thích cái nắng gió hanh hao của xuân sang.

Ngày hai tám Tết, mẹ tôi vẫn như thường lệ, vừa cầm rằm vừa đánh thức tôi:

- Ngày nào cũng như ngày nào, không lo ngủ sớm mà dậy sớm. Cứ ôm tivi cả đêm. Dậy nhanh lên! Dọn nốt cho xong rồi lên bác phụ làm bánh chưng.

Tôi ngáp dài ngáp ngắn, ra khỏi giường đi mở tivi.

- Đấy đấy, mở mắt ra là tivi. Mà xem con người ta bằng tuổi mày có ai thế không?

- Con chỉ mở nghe tiếng thôi mà, có coi đâu.

- Nhanh lên, con gái con đứa lớn rồi chả được tích sự gì!

Tôi chả để tâm lời mẹ nói, lo vệ sinh cá nhân rồi rửa nốt mấy bộ ly tách của bố. Sau đó gắn thêm hoa giả lên cành mai hôm qua bố mới mua về, tiếp tục treo thêm mấy thứ linh tinh.

Mẹ tôi sau khi gọi tôi dậy thì đi đâu mất dạng, lát sau quay về tay cầm theo hủ kiệu muối.

- Cô Hạnh cho, ngon hơn nhà mình.

Tôi đang tay cài hoa, mắt nhìn tivi, quên trả lời lại. Mẹ thấy chướng mắt, bực dọc nói:

- Nhanh cái tay lên, rồi lấy nếp lấy đậu trong thùng ra.

- Dạ.

Từ nhà tôi lên nhà bác đi ngang qua chợ. Những ngày cận Tết, chợ lúc nào cũng đông, đoạn đường trước chợ ách tắc vô cùng. Người ta bày chậu hoa cây cảnh ngay cả dưới lề đường, mấy chậu Quất cảnh sai trĩu quả bị người đi ngang vật sạch. Tôi nhìn cảnh đó, vừa buồn cười vừa xót thương.

Ba mươi phút sau, tôi và mẹ chặt vật mang theo đậu, nếp lên nhà bác. Năm nào cũng thế, trước giao thừa hai hôm, nhà bác sẽ thịt một con heo lớn, họ hàng tụ tập về cùng làm thịt heo, làm bánh chưng, bánh tét, cuối ngày sẽ quay quần ăn bữa cơm cuối năm.

Tôi là đứa con gái duy nhất trong mấy anh em họ, từ nhỏ đã được bác gái và thím chỉ dạy nữ công gia chánh. Một năm mấy dịp lễ họ sẽ dạy tôi làm các loại bánh khác nhau, kiên trì dạy hai năm tôi vẫn không học được, năm nay đã là năm thứ hai sáu, mọi người dường như đã bỏ cuộc.

Lúc mổ heo xong, bác gái và thím bắt đầu làm bánh. Công việc của tôi chỉ là ngồi cắt lá, nếp vơi thì thêm nếp, đậu vơi thì thêm đậu..., đến cả nêm thịt họ còn chẳng có dùng cảm giao cho tôi làm. Thế là sau khi cắt xong lá, tôi rảnh rỗi đi vòng vòng, lúc thì đi nhìn chú làm lạp xưởng, nhìn bố làm thịt quay, lúc lại chạy ra vườn kéo ống phụ mấy ông anh đang tưới.

Sau bữa cơm trưa gọn nhẹ, mỗi người lại quay về công việc của mình. Tôi rửa chén xong lại bắt đầu quãng thời gian thanh thoi, ngồi trong phòng khách coi tivi.

Anh Khang từ phòng bước ra, thấy tôi ngồi hưởng thụ liền trêu chọc:

- Công chúa có khác ha.

- Nê...

Tôi bắt chước tiếng Hàn chọc lại anh.

- Ô, anh đi đâu á?

- Đi thăm cu Bin.

- Cho em đi với.

Chưa đợi anh trả lời, tôi vọt chạy đi lấy áo khoác, chân mang giày còn chưa chỉnh chu, cứ thế lết lết ra đứng chờ xe anh.

Anh Khang cười tít mắt, đến cốc đầu tôi một cái:

- Ể đến nơi mà còn như con nít.

- Không liên quan đâu. Con nít có bồ ầm ầm kìa.

Hai anh em tôi luôn gần gũi, tự nhiên như thế. Ban nãy anh bảo đi thăm con, nét mặt đầy hồ thẹn. Đột nhiên tôi thấy đau lòng, muốn đi cùng để nói chuyện với anh.

Sáng nay trên đường lên nhà bác, mẹ kể với tôi chuyện chị dâu làm khó, không cho anh gặp con, lần nào anh đến cũng bị đuổi về. Thậm chí lúc hai bác đến thăm cháu, chị cũng không cho gặp đằng hoàng, bà - cháu chỉ được nói chuyện với nhau qua cửa sổ.

Tôi không biết nội tình chuyện vợ chồng anh chị, không tường chuyện mẹ chồng nàng dâu nhà bác, lúc biết chị ngoại tình, biết chị đòi ly dị, tôi cũng không ghét chị. Nhưng xảy ra chuyện chị đối xử với mọi người như vậy, thiện cảm của tôi dành cho chị đã vơi đi hết hẳn.

Ngồi sau xe anh, tôi chồm người ôm anh, mặt hơi rướn về trước nói chuyện:

- Anh gọi điện xuống đó chưa?

- Chưa.

- Không gọi lỡ không được gặp thì sao?

- Gọi trước càng khó gặp. Xuống không gặp phải, dễ gặp cu Bin hơn.

- Ồ. Vậy Tết Bin có được về nhà mình không?

- Chưa biết, để hôm nay hỏi thử.

Tôi không hỏi anh nữa, ngoan ngoãn ngồi im lặng phía sau.

Gió chiều nhàn nhạt, cánh đồng hoa cải bên vệ đường cũng khẽ ngả nghiêng. Những vệt hoa vàng dưới bầu trời xanh trong trông như một bức họa đồng quê rực rỡ, đẹp nao lòng.

Nhìn thiên nhiên đẹp đẽ, lại nhìn bóng lưng mệt mỏi của anh. Tôi ước cuộc đời của mỗi người sẽ được rực rỡ như thế, nhưng mà sẽ không héo úa như cuối mỗi mùa hoa.

Hai mươi phút sau, chúng tôi đến nhà chị dâu. Dưới gốc cây phượng trong sân nhà chị, một cậu bé năm tuổi đang ngồi nghịch đất. Nó trông tròn ửng, tay chân mũm mĩm, cả người trắng nõn, miệng liến thoắng nói chuyện với con gấu bông nhỏ được đặt trên xích đu. Nghe tiếng xe máy trước cổng nhà, bé quay lại nhìn rồi ù chạy ra, miệng cười toe toét:

- Ba Khang, ba Khang!

Anh tôi ngồi xụp xuống ôm bé, hôn lấy hôn để, rồi anh dùng cái cằm lớm chớm râu chà xát vào mặt nó. Chỉ chốc sau, bé ré lên rồi vùng vẫy thoát ra, cười khanh khách. Sau đó nó đảo mắt qua nhìn tôi, cất giọng ngọng nghịu, khoanh tay cúi chào:

- Con chào cô Hư.

Từ hồi tập nói, bé đã gọi tôi như thế. Tôi cười phì, định chạy đến nựng nó thì thấy chị dâu từ trong nhà đi ra. Tôi giật mình, người run bắn lên, cảm giác hồi hộp như lúc nhỏ đi ăn trộm xoài bị bắt quả tang.

Gương mặt chị sa sầm xuống, nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu:

- Bin, đi vô! Anh đến đây làm gì?

Chị quắc mắt nhìn anh tôi, không kiêng nể ai, lời nói đầy ý đuổi khách. Anh vẫn giữ thái độ hòa nhã, nhẹ nhàng trả lời:

- Thăm cu Bin, rồi đưa con ít đồ, sắp Tết rồi, mua cho con mấy bộ đồ mới.

- Không cần! Mẹ con tôi không cần gì của nhà anh vẫn sống tốt.

- Có quà cho con mừng thôi...

- Không cần! Anh về đi.

Từ nãy đến giờ, tôi yên lặng nhìn anh chị nói chuyện, lại nhìn cu Bin nép sau cánh cửa, gương mặt đang méo dãn. Bình thường, tôi hơi trầm tính. Hiếm khi nào tôi can thiệp đến chuyện người khác, trong trường hợp mình bị người ta lấn lướt, thấy không đáng cũng chẳng thèm đoái hoài, nhưng nếu câu chuyện trở nên quá đáng, tôi nhất định không nhường nhịn. Bây giờ, nhìn thấy sự bất lịch sự của chị, tôi bắt đầu bực bội.

Anh Khang không có vẻ gì là mất bình tĩnh, lấy mấy giỏ quà từ tay tôi đưa cho chị.

- Cầm cho con, giờ tôi về.

- Không lấy! Tôi đã bảo không lấy là không lấy.

Trước sự cương quyết của chị, anh lẳng lặng mang quà đến đặt lên xích đu rồi quay lại, kiên nhẫn nói với chị:

- Cho con... Đi về Thư.

Chúng tôi mới đi vài bước đã nghe tiếng “bịch”, “bịch” sau lưng, rồi lại nghe chị nói to:

- Mẹ con tôi không cần đồ của mấy người.

Tôi và anh Khang quay người lại, cả hai đều sững sờ trước hành động của chị. Mấy giỏ quà bị chị quăng xuống đất, đồ đạc rớt ra khắp nơi. Tôi nóng tính, quát lên:

- Chị vô lý vừa vừa thôi. Chị là giáo viên mà chị cư xử thế này à?

Lần đầu tiên chứng kiến tôi nói năng như thế, chị hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã lấy lại sự cộc cằn:

- Người ngoài không biết thì đừng xen vào.

- Tất nhiên em không biết chuyện của chị. Không biết chị hận thù thâm sâu thế nào, nhưng anh Khang có quyền được gặp con, trên tòa em cũng nghe rõ. Chị thấy mình làm thế này có đúng không? Bây giờ chỉ có mình chị gào lên, chẳng ai đụng chạm gì chị cả.

- Tôi không làm gì sai cả. Từ xưa đến nay mẹ con tôi vẫn sống tốt, không cần mấy người.

Nghe tiếng cãi vã, bố mẹ chị trong nhà chạy ra, hàng xóm xung quanh cũng tụ tập lại xì xào. Anh tôi thấy đông người, xấu hổ kéo tay tôi, ý muốn ra về. Tôi chưa hạ hỏa, muốn nói lại vài câu.

Từ đám đông, bỗng có một người đi ra đến trước mặt chị, khuôn mặt cương nghị, trầm giọng nói:

- Chị Trang, chị phải cho chồng cũ gặp con nếu anh ấy yêu cầu. Chị làm vậy là không được.

Tôi hơi bất ngờ, mà không, phải là rất bất ngờ. Là Quân. Anh ta đột ngột xuất hiện, lẽ nào ở gần đây.

- Chị phải tuân thủ đúng những điều đã giao ước ở tòa. Nếu chị cứ thế này người ta mà kiện ngược lại là chị mất quyền nuôi con đấy.

Quân đứng hòa giải hồi lâu, đám đông dần tản ra, cuối cùng chị dâu cũng chịu cầm lấy quà và cho anh tôi gặp con thêm một lát.

Tôi bận trông cu Bin, lúc quay đầu lại đã không thấy Quân đâu. Đêm ấy tôi nghĩ rằng sẽ không gặp lại, nào ngờ lại chạm mặt trong tình huống lộn xộn này. Hôm nay trông anh ta khác hẳn những lần gặp khác. Trên người mặc quần đùi áo lỗ, dáng vẻ thoải mái có phần hơi luộm thuộm.

Nhưng mà anh ta trong dáng dấp đó trông vẫn còn khí chất ngời ngời. Còn tôi thì... cả người lệt thềm trong chiếc áo phao to tổ bố, tóc mái thì bết dính vào, lộ cái trán dô xấu xí, da mặt bị sương ăn đỏ lên từng mảng và môi khô nứt chuẩn bị bong vảy ra.

Tôi xấu hổ không để đầu cho hết. Gặp lại, không biết là nên vui hay buồn. Vậy mới thấy bạn tôi nói đúng, thân làm gái ế, hễ lộ mặt ra ngoài là phải đẹp, đẹp bất chấp, có đi đổ rác cũng phải đẹp, vì biết đâu định mệnh của mình là soái ca quét rác.

Chiều tàn, anh em tôi về đến nhà bác cũng đã hơn năm giờ. Từ trong bếp huyền não vọng ra tiếng người nói, tiếng xì xèo của đồ ăn đang nấu, tiếng chén bát va chạm leng keng.

Mẹ thấy tôi thò đầu vào bếp thì lập tức sai vặt, đôi lúc vừa làm việc, vừa hỏi tôi chuyện đi thăm cu Bin ban chiều.

Tôi khoa chân múa tay, mang hết sự thật kể ra. Mẹ, bác gái và thím tôi nghe xong ai nấy đều tức giận, mỗi người góp một câu nói xấu chị dâu. Tôi vừa buồn cười vừa hả dạ. Từ lúc đó đến lúc dọn bàn cơm, ra vào đều nghe nói rôm rả chuyện này. Quả thực không có sức mạnh nào lớn hơn việc những người phụ nữ ghét chung một người.

Ngoài ra, còn một vấn đề đặc biệt khác, mà nhân vật chính đó là tôi. Người lớn thấy mặt tôi, một là hỏi thăm công việc, hai là hỏi thăm chuyện chồng con. Giống như cái sự lập gia đình của tôi là việc đáng quan tâm hàng đầu của toàn dòng họ. Người lớn có một sức kiên trì cực kỳ lớn đối với vấn đề này. Bằng cách này hay cách khác, từ câu chuyện này sang câu chuyện khác, họ luôn lái được sang chuyện lập gia đình.

Ví dụ như ban sáng, lúc tôi phụ làm bánh chưng. Bác gái đang chuyên tâm gói bánh, bỗng nói vài câu rất có chiều sâu thế này:

- Bây giờ mình còn làm bánh được, mai một già chắc con cháu nó ra chợ mua đại cho có. Thanh niên bây giờ chỉ hướng cao, làm giàu giỏi mà chẳng biết tí gì về truyền thống. À, lại còn sợ khổ, sợ xấu. Chồng không chịu lấy, con không chịu đẻ.

Vâng, rất liên quan. Sau đó thím tôi ngồi bên cạnh, bồi vào:

- Thím sợ bọn thanh niên chúng mày lắm.

Rồi ban trưa, chú thấy tôi ngồi cắn hột dưa, coi tivi, nửa đùa nửa thật nói:

- Bé Thư nhà mình biết hưởng thụ ghê chớ. Nhưng mà hưởng thụ đến khi lấy chồng chắc không tìm nổi người bưng lễ dùm dâu nhỉ. Tivi có bưng dùm được không?

Tôi suýt nữa bị mắc cổ võ hột dưa, ho sặc mấy cái rồi nhìn chú cười giả lả. Chắc chắn vụ tivi là do mẹ tôi đi truyền bá rồi. Tôi khổ tâm, xem Gia đình là số một cũng không thấy vui nữa. Giống như mình vừa gây ra đại tội, bị mọi người xem là tội nhân thiên cổ, không thì cũng là tên gián điệp bị lộ thân phận, luôn bị phe đối địch nhắm nhe trừ khử vậy.

Sau bữa cơm đoàn viên, tôi tiếp tục công việc cố định của mình: rửa chén bát. Rửa một núi chén xong lại đi xếp bánh chưng, bánh tét vào giỏ để mang về nhà.

Bố mẹ về trước tôi nửa tiếng. Khi tôi về đến đã thấy bố đào xong bếp để nấu bánh chưng, bên cạnh bếp có sẵn cái nồi lớn, chỉ đợi tôi về là nấu luôn.

Nửa đêm, không gian quanh quẽ và lạnh buốt, tôi ngồi bên hiên nhà canh nồi bánh. Lửa rực hồng chiếu sáng một góc, khói từ bếp tỏa ra trong sương, đặc sệt. Mùi khói vừa thơm vừa ẩm, mang cảm giác bình yên.

Sương xuống ngày một nhiều, đọng lại khắp nơi, làm ướt cả đồng củi dùng nấu bánh. Tôi đẩy lửa thêm một lần rồi chạy ra sau nhà tìm tấm bạt phủ lên củi, sau đó nhàm chán nhìn trời, nhìn sao, nghịch lửa.

Trong màn đêm tĩnh mịch chỉ nghe tiếng lửa tí tách, điện thoại tôi chợt rung lên, phát bài nhạc Love Paradise. Bài nhạc này tôi cài riêng cho Như, mà chính xác là nó tự lấy máy tôi cài. Tôi hơi giật mình, cả năm mới nghe được tiếng nhạc này vài lần.

- Alo!

- Thư yêu dấu, bà đang làm gì vậy?

- Đồ điên, làm hết hồn. Đang canh nồi bánh chưng.

- Gì mà hết hồn, người ta nhớ người ta gọi chớ bộ.

- Hôm nay bà lên cơn à. Tự dưng thí cho tui nổi nhớ nhưng gớm giếc đó.

- Quỷ hà...

Tôi cùng Như lâu ngày mới nói chuyện, đứa này giành đứa kia, nói hoài không hết. Tôi tiện thể mang chuyện liên quan đến Quân ra kể, không giấu một chi tiết nào. Như phấn khích ré lên:

- A...A...A, hồng lè ổng thích bà?

- Vớ vẩn!

- Chớ không thì sao?

- Ai biết!

- Ờ, khó nói. Nhưng mà lẽ nào ổng chưa có bồ ta. Cực phẩm như thế mà chưa có bồ thì có vấn đề rồi.

- Vấn đề gì?

- Thì vấn đề về thần kinh, chắc là khó tính quá không ai chịu nổi. Hoặc là có bệnh kín. Hoặc là...

- Là gì mẹ?

- Theo mẹ nghĩ thì là vấn đề về giới tính.

Như nói xong thì cười khanh khách, tôi cũng ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

- Bà mới có vấn đề á.

- Còn bà thì sao?

- Sao là sao?

- Thích không?

- Ai biết!

- Xạo, không thích mà cứ kể về người ta.

- Thích thì làm gì?

Thích thì làm gì? Ngày trước tôi cũng hỏi Như như thế. Như bảo “Nam chắc chắn cũng thích bà, án binh bất động, chờ Nam tỏ tình thôi.” Rút cuộc, chúng tôi cứ dở dở ương ương, đến khi tốt nghiệp cấp ba vẫn chả ai nói với ai điều cần nói, cứ thế cách xa.

- Thì xác định mục tiêu, làm rõ thân phận, rồi tổng tiến công thôi.

- Tưởng bà kêu tôi đợi nữa.

- Ấy, Thư à, Như nay đã khác Như xưa nhé. Bà cũng khác đi. Ai rồi cũng khác, có bà không chịu khác.

- Có nha, tóc tui dài rồi nha.

- Lạy mẹ. Chồng chế quá. Bà phải biết rút kinh nghiệm chứ. Thà đá hỏng penalty còn hơn không đá, nhớ chưa.

- Ai biết!

- Bà còn thích Nam à?

- Ai biết!

- Nói chuyện với bà tụt mood quá. Gấu tui gọi rồi, bai nha.

- Ồ, biến.

- ...

Cái gì mà hỏng với không hỏng, tôi còn chẳng biết quả penalty đó có tồn tại không, thế mà Như cứ xồn xồn lên kêu tôi đá. Đúng là chuyện của người khác, thỏa sức yêu cầu.

Suốt mấy ngày Tết, ngoài lúc theo mẹ đi chùa, đi chúc Tết, còn lại tôi chỉ quần quanh trong nhà, lúc ăn, lúc ngủ, khi thì nhàn rỗi đi ngồi lê nhà xóm, ăn chực mỗi nhà một bữa. Vậy nên điều động lại trong tôi khi Tết ra đi chỉ là mờ, mờ đắp hết lên mặt, tròn xoe.

Mùng bốn Tết, tôi buồn bã nhìn mặt mình trong gương, xấu đau đớn. Biết rằng sẽ đi họp lớp mà lại không giữ gìn được nhan sắc. Gặp bạn cũ, thật bẽ mặt!

Lần họp lớp cấp ba gần đây nhất là ba năm trước. Lần đó lớp đi gần như đầy đủ, chỉ vắng một người. Trước Tết, lớp trưởng cũ có lập một nhóm lớp trên facebook, mọi người hào hứng kết bạn, kêu gọi nhau gặp mặt.

Tôi vừa chuẩn bị xong thì Như gọi đến:

- Đi chưa bà?

- Giờ đi.

- Ồ nhanh nha.

- Rồi.

Lớp tôi chủ yếu là dân thành phố, chỉ có vài ba người ở huyện lẻ như tôi và Như. Mấy lần họp trước cũng đều tổ chức trên phố. Hôm qua Như điện thoại cho tôi, khóc lóc kể lể, ba mẹ nó không cho nó đi, sợ xe bus lên phố ngày Tết đông người, sợ lái xe chạy ẩu. Tôi đành gọi qua, xin phép chở nó đi, hứa đảm bảo an toàn cho nó. Nói cả buổi trời ba mẹ nó mới đồng ý. Cũng may ba mẹ Như luôn tin tưởng tôi, mỗi lần có việc, chỉ cần tôi xin phép, ba mẹ nó đều chấp thuận. Có lần tôi còn giúp nó lừa ba mẹ để đi chơi dài ngày với người yêu. Tội lỗi!

Tôi dắt xe ra ngoài, thở dài nhìn bố mẹ mình đang ngồi ở phòng khách, lúc tôi nói với họ mình sẽ đi họp lớp, họ chỉ ừ ừ một tiếng, còn chả buồn nói thêm một câu dư thừa.

Vì phải đi vòng để đón Như, hơn một tiếng sau chúng tôi mới lên đến phố. Lòng vòng tìm điểm hẹn thêm hai mươi phút, kết quả là trễ giờ.

Chúng tôi đến một quán café sân vườn nhỏ, bên trong được thiết kế khá đẹp, toàn hoa màu lạnh và trúc, tre. Từ cổng đi về hiên bên phải, ngang qua hòn non bộ sẽ đến một không gian mở, trông như một quán trà Nhật, một nhóm người đang ngồi trong đó, nói chuyện ồn ào.

Thấy chúng tôi bước vào, họ ồ lên những tràng dài:

- Hoa khô đến, hoa khô đến, đến trễ phạt nha.

Như cười toe toét, làm động tác highfive với từng người một, tột đỉnh thảo mai. Tôi mặc kệ Như đi làm trò, tìm lấy một chỗ trống ngồi xuống, chào hỏi mấy người ngồi xung quanh.

Cô bạn ngồi cạnh nhìn tôi chằm chằm, mãi mấy phút sau mới nói:

- Thư, nhìn Thư lạ quá, suýt không nhận ra.

- Phương cũng vậy, xinh quá.

- Hihi, Thư để tóc dài cũng xinh. Để tóc dài luôn nha, đừng cắt ngắn nữa.

Tôi cười trừ, chả biết bạn đang khen thiệt hay lịch sự nói thế.

Tôi để tóc ngắn từ cấp hai, khi tóc dài chấm vai liền cắt ngắn trên cằm, bộ dạng lúc đó theo lời Nam nói là “vô cùng ngố”. Vì tôi hơi bé người, cao chỉ một mét năm sáu, thêm mái tóc ngắn cùn nên trong lớp bị dí biệt danh Nấm Lùn. Sau này vào học thạc sĩ tôi mới bắt đầu để tóc dài, và nguyên nhân vì sao để tóc dài thì thực sự là rất ngớ ngẩn. Ngày đó tôi coi tivi, thấy Thanh Hằng quảng cáo Clear hất tóc đẹp quá, thế là tôi nuôi tóc dài.

Bình thường tôi luôn cột tóc đuôi ngựa hoặc thắt đuôi sam, khi đi dạy cũng sẽ cột lên một nửa để hợp với áo dài. Sáng nay soi gương, thấy mặt mình vừa tròn vừa sưng nên quyết định thả tóc để che đi mặt mập. Như nhìn tôi còn kêu lạ.

Như đi fanservice xong đến ngồi cạnh tôi, miệng kẻ sát tai tôi thì thầm:

- Nam kia, thấy chưa.

Tim tôi run lên, mắt lăm lét nhìn quanh. Thấy rồi. Cậu ngồi trong góc phía bên kia, chếch hướng nhìn đối diện của tôi một góc, hơi khuất. Cậu đang nói chuyện với cậu bạn bên cạnh, vẫn nụ cười và đôi mắt híp ấy. Nhìn cậu chừng chặc hơn, nét cứng cổ dần ông đậm hơn, phai mờ đi những đường nét trẻ con vài năm trước.

- Này, nhìn vừa vừa thôi. Nước miếng chảy ra kìa.

Như vừa nói vừa hích tay tôi, ánh mắt quan tâm. Sau lại nói:

- Buồn hả, đừng buồn.

- Không. Buồn gì. Lâu ngày mới gặp trai, phải trang thủ thưởng thức chứ.

- Tui nghe nói giờ Nam đang làm trong hội kiến trúc sư đó, lương cao lắm.

- Ủ...

Những lần họp lớp trước Nam đều không đi. Lần cuối tôi nói chuyện với Nam là vào ngày lễ ra trường. Từ đó không chính thức gặp lại cậu nữa. Vài lần trong trường đại học, tôi nhìn thấy Nam chơi bóng chuyền. Vài lần vô tình cờ lướt qua nhau, chúng tôi lặng yên mỉm cười như những người bạn cũ.

Rất lâu rồi Nam mới xuất hiện, rất lâu rồi những tình khôi mùa cũ mới ulla về.

Họp lớp là một chuỗi các hoạt động mười lần như một, gồm nhiều tầng: hàn huyên chuyện cũ, hỏi han hiện tại, ăn uống tưng bừng, hát karaoke loạn xạ, và cuối cùng là hứa hẹn xa xăm.

Suốt buổi, nhiều lần tôi muốn tiến đến nói chuyện với Nam. Vậy mà cho đến khi chuẩn bị ra về chân tôi cũng không nhấc thêm được một bước đi về phía cậu.

Lúc dắt xe ra cổng, Như đi bên cạnh tôi tò mò hỏi:

- Định cứ thế mà về à?

- Ừ.

- Hối hận đấy!

- Không, gì đâu mà hối hận.

- ...

Chúng tôi ra khỏi cổng quán karaoke thì dừng xe, bạn bè quyến luyến chào nhau, giỡn tới giờ lui kéo dài thời gian. Tôi nhìn Nam đang đứng cùng các bạn nam, cảm xúc nặng nề khó tả, hốc mắt bắt đầu nóng lên, bỗng dưng kích động tiến về phía cậu. Nam thấy tôi đến gần, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, có chút vui mừng.

Tôi giả vờ chào qua một lượt:

- Về nha Chiến. Về nha Thịnh. Về nha Hải...

Sau cùng, tôi cam đảm nhìn thẳng vào mắt Nam, nhẹ nói:

- Về nha..., Nam.

Tôi không đợi Nam đáp lời, gơ tay vẫy chào vài cái rồi quay đi, lập tức lái xe về.

Hôm nay, hoa cải tàn rồi.

Ngày tết năm đó, đi chùa cùng cậu, bị tàn nhang rơi xuống trên tay, vết sẹo dài ấy, tự lúc nào đã mờ rồi.

Tạm biệt Nam, tạm biệt.

8. Chương 8: Những Lần Gặp Gỡ

Ngày đi học đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết vô cùng uể oải. Đến việc đứng chào giáo viên mà mấy đứa trẻ nhỏ còn chả có sức lực đứng cho đàng hoàng.

Đột nhiên tôi muốn troll chúng một vố.

- Chính đồn lại tinh thần, lấy giấy ra làm bài miệng, cả lớp. Nhanh!

- Hả...Cô...

- Nhanh lên, không mặc cả.

Những đôi mắt ngây thơ trợn lên như lời hết cả ra ngoài. Tôi nín cười.

- Cất hết sách vở đi, ai quay bài là cô bắt nhé.

Tôi nói thiệt làm thiệt. Ra đề trên bảng xong liền đi xuống lớp, vòng tới vòng lui, hể thấy ai động đậy là đánh dấu bài.

Sau khi thu bài tôi chấm liền tại chỗ rồi phát bài ra. Lũ học trò nhìn điểm rồi nhìn tôi uất hận.

Tôi không quan tâm, nghiêm túc nói:

- Xem điểm chưa?

- Dạ rồi.

- Hô điểm nhé. Lên đứng trước bàn cô hô, đi theo thứ tự, bắt đầu từ bạn đầu bàn này.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mấy đứa nhỏ, tôi lén lòi từ giỏ xách ra một xấp lì xì.

Em học sinh đầu tiên thất thiểu tiến đến trước mặt tôi, buồn bã đọc điểm:

- Năm ạ.

- Năm à, vậy thì bao này. Ráng thêm một điểm là được gấp đôi rồi.

Tôi đưa ra trước mặt em một bao lì xì.

- Nè, cầm lấy, đừng đực ra làm gì.

Lúc này cả lớp mới nhận thức được tình hình, nhốn nháo hết cả lên, vui mừng ra mặt. Tôi cười theo, sau đưa tay lên ra hiệu giữ im lặng.

Số tiền trong mỗi bao lì xì dù ít nhưng trên mỗi tờ tiền tôi đều cẩn thận viết lời chúc và xếp trái tim thật đẹp. Mấy đứa học trò trầm trồ cảm thán, tíu tít cảm ơn tôi.

Tối hôm đó, theo lời hứa tôi dẫn mấy đứa nó đi đạp xe quanh bờ hồ, sau đó hào phóng đưa chúng đi ăn bánh trắng hành, uống sữa nóng trong chợ. Cả buổi tối tiếng cười nói của bọn nhỏ luôn ở bên tai, tôi thấy mình như trẻ lại.

Trước đây tôi theo nghề này là vì bất đắc dĩ, bây giờ nhờ nó mà tìm được không ít niềm vui. Tôi nhận ra, đôi khi hạnh phúc lại đến từ chính những điều mình không thích.

Tháng ba, trời quang không chút gợn mây, bao nhiêu nắng vàng chiếu xuống ôm trọn thành phố nhỏ, len lỏi qua từng khe hở, mang hơi thở ấm nồng.

Ngày hai sáu tháng ba, trường tổ chức cắm trại nhân kỷ niệm ngày thành lập Đoàn. Tôi đã được tham gia cắm trại dưới mái trường này với tư cách là học sinh, là cựu học sinh và giờ là giáo viên. Bao năm qua, các thế hệ học sinh vẫn luôn thay đổi, vào vào ra ra. Chỉ còn trường học vẫn nguyên sơ, thầy cô vẫn ở đây, và nhiệt huyết tuổi trẻ mãi tràn đầy.

Tôi theo thầy bí thư đi chấm trại một vòng thì về trại chỉ huy, ngồi xuống ở một góc cổng trại nhìn học sinh tham gia trò chơi lớn.

Khoảng sân trước trường ngập tràn màu sắc, từ màu áo lớp, màu cờ giấy, màu cổng trại trộn lẫn vào nhau, sắc sỡ vô cùng. Phía sau dãy trại xếp ngang, những cây thông cao vút lên, giữa nền trời xanh dương, lá thông kim xanh thẫm rung rinh theo gió, rủ xuống xiên xiên.

Tôi thần thơ tản mạn thiên nhiên, lơ đãng đến nỗi chuông điện theo reo cũng không biết. Cô phó bí thư ở trong trại nói vọng ra:

- Thư, điện thoại kêu kia em, làm gì thất thần thế.

Tôi giật mình quay lại nhìn cô rồi lôi điện thoại ra khỏi túi áo. May mà hôm trước chưa xóa số đang gọi đến, nếu không bây giờ thấy số lạ tôi sẽ không nghe máy.

- Alo.

- Alo, chào em, anh là Quân.

- Chào anh.

Tôi biết là anh ta, nhưng mà sao tự dưng lại gọi cho tôi nhỉ, chẳng lẽ anh ta thay đổi quyết định, muốn tôi mời một bữa. Nhìn khí chất mà sao hẹp hòi thế.

- Bây giờ em có đang bận không?

- Không anh, có chuyện gì...

- À. Hình như em là giáo viên Lý?

- Dạ.

- Không biết em có nhận dạy thêm không?

- Hả? Anh hỏi làm gì?
- Anh có thằng em trai học lớp mười hai muốn luyện thi đại học nên muốn tìm người dạy thêm.
- Nhưng mà em chưa có dạy thêm với luyện thi mười hai bao giờ.
- Không sao, là thế này...

Chuyện là em trai anh ta học ở một trường chuyên trong thành phố, cơ bản là giỏi giang xuất chúng hơn người, nhưng học trên lớp thầy cô dạy chưa đủ như nó mong muốn, có nhiều phần nâng cao nó muốn tìm hiểu thêm, thầy cô phải lo cho nhiều học sinh, không dạy riêng nó được ba la ba la... Tôi nghe đến đâu thì rùng mình đến đó, rõ ràng ràng là anh ta nói rất bình thường, nhưng sao tôi cứ thấy ngập màu tự luyện.

Tôi không tự tin, định thẳng thắn từ chối. Nhưng nghĩ đến việc anh ta tận tình đưa mình đi bệnh viện thì khó xử, cuối cùng đành ậm ừ đồng ý:

- Dạ, được...
- Cảm ơn em. Vậy khi nào em bắt đầu dạy được?
- Khi nào em trai anh muốn bắt đầu học?
- Nếu được thì tuần này bắt đầu luôn.
- Dạ được. Tối ba, năm, bảy đúng không?
- Ừ. Để anh gửi cho em địa chỉ, tối mai em đến thì gọi cho anh.
- Dạ rồi.

Tôi cúp máy, đầu óc mông lung. Chỉ biết chắc rằng từ nay, một tuần ba buổi tối, tôi sẽ bị bỏ lỡ bộ phim hay mình đang theo.

Tối hôm sau, tôi theo địa chỉ Quân gửi, đến con hẻm dốc ngay cạnh một nhà sách lớn. Giữa lưng chừng hẻm, tôi dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ sơn màu trắng, có cửa chính làm hoàn toàn bằng kính, trong suốt và to lớn. Cổng nhà dường như chỉ có tác dụng trang trí, tương đối kiểu cách và phủ đầy hoa giấy. Khoảng sân phía trong được đổ bằng bê-tông, chậu hoa cảnh xếp đầy.

Tôi dừng xe ngay trên dốc, một tay bóp chặt thắng xe, một tay dùng điện thoại bấm số anh ta, đầu dây bên kia vừa kêu lên một tiếng đi liền có người nhắc máy:

- Alo.
- Alo. Dạ, em đang đứng trước nhà anh...
- Rồi. Em đợi tí nhé.

Không lâu sau, tấm rèm sau cửa kính được vén lên, một cậu thanh niên nhỏ ló đầu ra nhìn. Cậu mở cửa chạy ra chỗ tôi đứng, mặt tươi tỉnh, nụ cười luôn chực trên môi.

- Em chào cô. Cô xuống xe đi, em dắt vào cho.

Tôi theo cậu vào nhà, mắt đảo dác nhìn quanh. Bên trong ngôi nhà cũng được sơn toàn màu trắng, nội thất tinh tế, đơn giản. Đi qua lối hành lang bên trái phòng khách sẽ đến 2 phòng ngủ, cuối cùng là nhà bếp.

- Em là Đăng, em trai anh Quân. Hi. Cô tên Thư đúng không?
- Ừ.

Đăng vừa đi vừa ngoảnh đầu lại giới thiệu mình. Cậu không có bộ dạng một sách như tôi tưởng tượng. Cậu bé không đeo kính, dáng người thẳng tắp, rất cao, dường như còn cao hơn cả anh mình. Trông cậu dễ thương như con gái, mặt mũi trắng bóc, da dẻ hồng hào, khi cười còn lộ ra lúm đồng tiền rất sâu.

Tôi dạy Đăng ở phòng riêng, căn phòng nhỏ tương đối sạch sẽ, gọn gàng, đồ đạc chỉ có một giá sách đồ sộ, cái máy tính bàn to tổ bố, cái bàn học và chiếc giường đơn. Trong phòng còn có nhà tắm riêng.

Chỉ vừa mới quen, hai cô trò chỉ hoàn toàn trao đổi chuyện học. may là Đăng hòa nhã, dễ gần, tôi cũng không còn cảm giác ngượng ngập ban đầu.

Lúc tôi cho nghỉ giải lao năm phút, Đăng bắt đầu hỏi han:

- Cô, cô quen anh Hai em lâu chưa?
- Cũng chưa lâu lắm.
- À...
- À gì?
- Dạ không. Em à chơi thôi.
- Anh em không có nhà hả?
- Ổng làm chưa về. Không biết chuyện quốc gia đại sự gì ấy, toàn về trễ.
- Ủ, thôi học tiếp đi.

Từ đầu buổi dạy đến giờ, Đăng rất có ý tứ giữ gìn phẩm hạnh, luôn mở cửa phòng. Tôi dạy Đăng thêm một lát thì anh cậu về. Khi đi ngang phòng Đăng, anh ta có nhìn vô một cái rồi lướt đi.

Suốt buổi Quân chỉ ở trong phòng riêng, tôi dạy xong, anh ta mới bước ra, trên người vẫn mặc bộ trang phục đi làm. Hình như anh ta cố tình ra trước, dắt xe của tôi. Thấy tôi mù mờ khó hiểu, anh ta giải thích:

- Dốc này em không tự lái xe chạy ngược lên được đâu, để anh lái lên dùm em.
- Đúng rồi cô, huyệt ga là tuột dốc, té sắp mặt ấy.

Đăng sang sảng nói theo.

Tôi nhìn con dốc thẳng đứng đã thấy rùng mình, thầm nghĩ dân ở khu này chắc hẳn không có ai sợ trò chơi mạo hiểm.

- Vậy con gái trong hẻm này mỗi lần muốn đi lên thì đều phải đi nhờ người hả?
- Cũng tùy. Nếu em chạy xuống hết dốc sẽ có đường vòng ra đường lớn. Nhưng đi đường đó hơi vòng vèo, mất công.

Anh ta trả lời xong thì lên xe, nổ máy. Trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, chiếc xe sáng đèn kêu rừ rừ, chậm chậm tiến lên. Tôi vất vả chạy theo sau xe, lên đến đường lớn thì thở không ra hơi nữa.

Quân lên trước, chống xe đứng đợi tôi, miệng cười lúc thấy lúc không.

- Cảm ơn em. Đi xe cẩn thận.
- Cảm ơn. Chào anh.
- Ủ, chào.

Tôi về nhà. Buổi tối ngủ mơ thấy mình trải qua một cảnh tượng đáng sợ: Tôi đang lái xe xuống con dốc kia thì xe đứt thắng, cả người cả xe lao vun vút xuống, lao mãi lao mãi, phía trước mặt là một bức tường gạch đang xây. Trong giấc mơ, tay chân tôi vùng vẫy lung tung, miệng há hốc mà hét không ra tiếng.

Tôi nằm trên giường, chân cũng giật giật mấy cái phụ họa cho giấc mơ. Đến đoạn mình sắp bị lao vào tường gạch thì giật mình mở mắt, cả người phờ phạc, tỉnh rồi mà tim vẫn còn đập rất nhanh.

Từ đó, những ngày dạy tiếp theo tôi nhất cây không dám chạy xe xuống con dốc đó nữa. Đến đầu dốc thì mang xe qua nhà sách gửi, đi bộ xuống nhà Quân.

Hôm nay tôi đến thì thấy xe anh ta dựng trong sân cùng hai chiếc xe máy khác. Cửa nhà mở toang và rèm được treo gọn gàng lên hết cả. Phòng bếp vọng ra tiếng nói chuyện của đàn ông.

Tôi đi nép bên tường, vào thẳng phòng Đăng. Cậu đang nằm sõng soài trên giường đọc truyện, miệng nhai kẹo cao su.

Thấy tôi xuất hiện, Đăng ngồi bật dậy, quẳng quyển truyện lên gối, chạy ra bàn học ngồi.

- Hôm nay sao cô đến sớm thế?

- Cô đi công chuyện rồi qua đây luôn. Em ăn chưa? Sao hôm nay nhà đông người thế?

- Ăn rồi, ăn sinh bụng luôn.

Tôi cốc đầu Đăng một cái, nhắc nhở:

- Đạo này nói chuyện với cô ngang phè phè đấy nhé.

- Em chỉ nói thế thôi chứ thâm tâm em cô là nhất mà...

- Cà chớn! Học nhanh.

Đi dạy được mấy tuần, tôi và Đăng cũng dần thân thiết hơn. Nhiều khi cậu bé còn nói chuyện với tôi như bạn. Tôi không để ý chuyện đó lắm. Dù gì tôi cũng chỉ hơn Đăng vài tuổi, thậm chí bản thân còn ít tuổi hơn anh của cậu ta. Nếu Đăng kêu tôi bằng chị tôi cũng chịu, nhưng trước giờ luôn xưng cô trò, thay đổi thì khó quá.

Có một việc tôi luôn lẩn cấn trong đầu, hôm nay không nén nổi thắc mắc, trong lúc dạy vờ vẹt hỏi Đăng:

- Sao cô chả bao giờ thấy ba mẹ em nhỉ?

- Ba mẹ ở nhà.

Đăng chăm chú giải bài tập, trả lời qua loa.

- Đây không phải nhà em hả?

- Đây là nhà anh Hai.

- Là sao, nói kiểu gì thế.

- Á, sao cô cốc đầu em hoài thế. Thì ý em là đây là nhà anh Hai, ba mẹ ở nhà ba mẹ, ở huyện ấy.

- À.

Thì ra là vậy. Nhà ở huyện.

- Gần nhà chị Trang đúng không?

- Sao cô biết?

Đăng buông viết, ánh mắt tò mò.

- Cái gì cô chẳng biết.

- Vậy cô có biết tại sao thịt gà ăn với lá chanh không?

- Nhưng cô thích ăn thịt gà với mỡ hành mà. Haha.

Đăng cầm nín nhìn tôi bằng vẻ hằn học, hồi sau ảm ức thì thâm:

- Sao cô không làm luật như ông kia luôn đi mà làm giáo viên làm gì.

Sau buổi dạy, Quân xuất hiện ở cửa để chào tôi như thường lệ. Lần này khác mấy lần trước, lẻo đẻo theo sau anh ta là một nhóm mấy người đàn ông. Tôi nhận ra một người trong số họ, người này cao gầy, tóc xoăn, giọng nói rất hay. Anh ta từng ép tôi uống rượu trong buổi tất niên trường.

Có vẻ như người tóc xoăn ấy cũng nhận ra tôi.

- Người ơi, lần hai gặp gỡ.

- Chào anh.

Tôi đứng ở phòng khách nhìn đám người trước mặt, tay chân bỗng dưng luống cuống, mặt nóng dần. Đang định rời đi thật nhanh thì bị người tóc xoăn chặn lại:

- Hôm nay sinh nhật bạn Quân, em ở lại chung vui tí.

- Dạ...

Tôi nghe thấy điều này thì hết sức ngạc nhiên. Đã hiểu vì sao lại tụ tập đông người như thế. Ban nãy hỏi Đăng, nó không trả lời tôi cũng quên hỏi lại. Giờ ngó người ra, không biết nên làm thế nào. Giữa một đám đàn ông, tôi ngồi vào thì thừa thãi quá. Còn nhất quyết ra về thì có vẻ... mất lịch sự.

Thấy tôi chần chừ, người tóc xoăn liền vòng ra sau lưng, đẩy tôi đi về hướng bếp. Mấy người còn lại cũng hòa theo, riêng Quân chỉ cười cười, không nói một câu.

Tôi bị ép ngồi xuống trước một cái bàn tròn làm bằng gỗ, dày và lớn. Bên phải là Quân, bên trái là người tóc xoăn, đối diện là Đăng. Nó đang nhe răng cười nham nhở.

Mấy lon bia bị đẩy tới trước mặt tôi, một lon đã khai sẵn, người tóc xoăn nhiệt tình hô hào, thúc giục tôi uống.

Uống thì uống, tôi không sợ. Mẹ tôi rất thích uống bia, tất nhiên là không phải nghiện. Từ khi tôi lớn, lâu lâu hai mẹ con lại nổi hứng ngồi uống cùng nhau. Mẹ bảo “Làm con gái không được ham bia, rượu, nhưng phải biết uống. Đồ càng cao càng tốt, không để người ta dễ lợi dụng.” Thế là dưới sự huấn luyện của mẹ, tửu lượng của tôi trở nên rất tốt. Đôi khi ham vui uống nhiều nhưng vẫn không say đến mất tự chủ, cùng lắm là hơi choáng váng nhưng vẫn đi được.

Tôi ngồi hơn nửa tiếng nghe mấy người nói chuyện án này án kia, lâu lâu gật đầu phụ họa, trưng ra bộ mặt khinh khỉnh giả vờ có hiểu biết. Ai hỏi đến mình thì trả lời, không thì an phận uống bia. Bị ép uống đến lon thứ ba thì Quân ngăn lại.

- Tí Thư còn đi xe về, ông đừng có ép nữa. Cái tật xấu không bỏ.

- Thôi, thôi, tôi không ép. Ông làm gì mà gay gắt thế.

Hơn chín giờ đêm, cơn buồn ngủ ập đến làm mí mắt tôi nặng trĩu. Mấy người bên cạnh vẫn dấy dưa không có dấu hiệu nào ngừng lại. Tôi hết kiên nhẫn, quay sang nói lí nhí với Quân:

- Em xin phép về trước nha.

- Ủ, khuya rồi. Xin lỗi anh không để ý. Em tự về được không?

- Được.

- Để anh đưa em về.

- ...

Người tóc xoăn nghe tôi và Quân thì thầm liền xăm xoi, tăng hăng:

- Thế là không được đâu nhé!

- Xin phép mấy anh em về.

- Về sớm thế, đợi tụi anh về chung luôn.

- ...

- Mai người ta còn đi dạy sớm, ai rảnh rồi như mấy ông. Lè nè quá.

Quân nói một câu giải quyết nhanh gọn tình hình. Vậy là tôi được cho lui.

Mặc tôi từ chối, Quân vẫn kiên quyết đưa tôi về. Anh ta làm quân tử, tôi cũng thuận đó mà làm thực nữ. Điều phụ nữ không nên làm nhất là từ chối sự lịch thiệp của một người đàn ông.

Ngồi sau xe anh ta, đi được nửa đường tôi mới nhận ra có gì đó sai sai, nghĩ mãi mới nhận ra, mai là chủ nhật. Tôi phì cười. Anh ta tìm bừa một lý do giải vây cho tôi vậy mà mấy người kia cũng tin là thật. Hay là họ say đến nổi đầu óc lú lẫn quên luôn ngày tháng.

- Mai là chủ nhật.

- Hửm?

- Mai là chủ nhật, em không đi dạy.

- Ừm.

Đêm muộn, đường phố vắng tanh, gió tự do dạo chơi qua từng nhánh cây nhỏ. Chiếc áo len của tôi bị gió thấm qua, cả người lạnh run lên.

Quân nghe tiếng tôi suýt xoa, anh ta giảm tốc độ.

- Lạnh không?

- Hơi lạnh.

Từ đoạn đấy, Quân đi chậm hẳn. Lát sau đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Chuyện nhà chị Trang em rõ không?

- Không rõ lắm. Nhưng em chắc chắn chị Trang sai nhiều hơn.

- Ừ.

- Sao anh lại hỏi chuyện đó? Anh là luật sư của chị mà.

- Lúc chị Trang nhờ anh biện hộ, có nhiều chuyện chị không kể. Mấy vụ li dị của những gia đình bình thường thường đơn giản, anh cũng không cần biết chi li. Anh thấy chị Trang thương con, con cái được ở với mẹ cũng sẽ sống tốt hơn nên anh giúp chị. Tết về nghe mẹ kể, anh mới biết rõ.

- Chỉ có anh trai em chịu thiệt thòi.

- Mai một chị Trang còn làm khó thì cứ liên lạc với anh.

- ...

Chở tôi về đến nơi, Quân giao xe cho tôi, định đi xe ôm về.

Nhìn cảnh đêm tối tăm, tôi tưởng tượng đến mấy vụ giết người cướp của thường xem trên tivi, trong lòng ngập tràn sợ hãi. Tôi chạy theo Quân, kéo áo anh ta lại, sau nhét vào tay anh ta chiếc chìa khóa xe, vội vã nói:

- Anh đi xe em về đi.

- Không sao, anh đi xe ôm được mà.

- Anh đi xe em đi, mai em qua lấy.

- Không...

- Không thì em chở anh về, em tỉnh bia rồi.

- ...

Quân cứng họng, bất đắc dĩ quay lại lấy xe. Tôi hài lòng theo sau. Nhiều lúc thấy mình giống như nữ cường nhân, thật ngầu.

- Anh về đây.

- Đi đường cẩn thận. À, sinh nhật vui vẻ.

- Cảm ơn em.

- Bye bye.

9. Chương 9: Bệnh Con Gái

Cuối tháng tư, cây phượng bên cửa sổ phòng tôi đã chớm bông. Những cánh hoa màu tím, nhàn nhạt ẩn hiện báo hiệu giao mùa.

Chủ nhật, tôi ngủ nướng đến trưa mới dậy, mơ mơ tỉnh tỉnh ra khỏi giường, tắm gội, chọn váy, trang điểm, làm tóc. Bận rộn hơn tiếng đồng hồ mới xong.

Hôm nay cô bạn cùng khóa cao học của tôi làm đám cưới. Cô ấy hơn tôi hai tuổi, là kiểu người thân thiện và đáng yêu, luôn mang đến cho người đối diện năng lượng tích cực, dễ gần. Tôi luôn ngưỡng mộ cô ấy ở điểm đó.

Trước đây còn học chung, tôi với cô không chơi thân, nhưng cô ấy thường vô tư giúp đỡ tôi nhiều điều. Vậy nên hiện tại, tôi đang khổ sở nhìn cái phong bì đang cầm, đắn đo suy nghĩ xem nên bỏ vào đấy số tiền mừng bao nhiêu. Năm phút trôi qua, tôi mạnh tay nhét vào đấy số tiền cao nhất mình nghĩ đến.

Điều khổ não thứ hai tôi phải trải qua đó là việc nhận ra xe máy của mình ở một đang ở một nơi khác. Nếu đi lấy xe rồi mới đến đám cưới thì trễ giờ mất, cuối cùng tôi quyết định bắt taxi, đi thẳng đến nơi tổ chức đám cưới. Sau bữa tiệc, tôi lại từ chỗ đấy đi taxi đến nhà Quân.

Con gái đi đám cưới vốn đã tốn kém đủ thứ, hôm nay tôi còn tốn thêm tiền đi hai chặng taxi. Nếu không phải trên người mặc váy thướt tha, chân mang giày cao bảy tấc thì tôi đã đi xe ôm cho tiết kiệm. Có chút tiếc tiền.

Tôi đến nơi, phải tháo giày cao gót để đi xuống con dốc kia. Tới trước nhà Quân thì nhìn thấy anh ta đang tưới hoa trong sân. Quân nhìn tôi, rồi nhìn đôi giày trên tay tôi, ánh mắt thắc mắc.

- Có việc sao không nói. Anh tưởng hôm nay em nghỉ nên định chiều mới mang xe trả em.

- Em đi đám cưới, tiện đường qua lấy luôn.

Quân cúp vòi nước, quay đầu quan sát tôi kỹ hơn, ánh nhìn lướt từ trên xuống dưới. Hình như anh ta rất hứng thú với diện mạo này của tôi.

Tôi bị xăm soi, ngượng chín mặt, tìm cách đánh trống lảng:

- Đấng đâu anh?

- Nó đang rửa chén dưới bếp.

- Rửa chén?

- Ủ. Để anh đi lấy chìa khóa cho em.

Tôi đặt giày trước cửa, theo Quân bước vào nhà. Đi thẳng xuống bếp thì thấy Đấng khom lưng rửa chén thật. Vừa rửa vừa huyt sáo, chân phải khều vào chân trái, hình như đang gãi ngứa.

Tôi lén lút áp sát sau lưng Đấng, gõ đầu nó cái “cộp”.

- A... đau. Cô... Sao cô cốc em.

- Ông gọi con hôm nay ngoan ha.

- Au, đau quá. Em khi nào chả ngoan. Mà em không rửa thì ai rửa.

Tôi nhìn núi chén trong bồn rửa, chắc mẩm đây là mớ chén từ tối hôm qua ăn sinh nhật Quân. Hích Đấng qua một bên, tôi thò tay rửa phụ, thì thào:

- Anh Hai không rửa cho à?

- Ông bảo em “đàn ông xây nhà, đàn bà lo tổ ấm”.

- Em chấp nhận làm đàn bà luôn?

- Tất nhiên là không. Nhưng nếu em không rửa sẽ không có tiền tiêu vặt đấy. Quân tử phải thức thời.

- Hân là quân tử. Vậy là lo hết việc nhà luôn.

- Không, chỉ rửa chén thôi. Lâu lâu ổng lên cơn, ổng dọn nhà như cô Tấm.

Tôi phì cười, anh ta giống con gái độc thân. Tôi sống một mình cũng hay như thế, khi thì bữa bận, khi lại gọn gàng. Nhiều khi nổi hứng, tôi dành cả một ngày để dọn dẹp từng góc ngách,

- Cô cười cái gì?

- Thì buồn cười...

- A, mà này giờ em để ý nha, chỉ đi lấy xe mà cô mặc như đi ăn cưới thế này, trang điểm nữa nha, lạ nha.

- Ủ, thì đi ăn cưới đó.

- Thiệt hả. Đúng là em đoán như thần. À, cô...

- Hử?

- Cô có người yêu chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Vậy cô hỏi em tại sao Bác Hồ không lấy vợ?

- Em không biết.

- Đấy.

- O... không liên quan. Hay là...

- Là gì?

- Là cô có mà giấu.

- Cô mà có có dẫn em đi ăn mừng ba ngày ba đêm.

- Chém gió.

- Thế em có người yêu chưa?

- Còn lo việc lớn, chưa thể yêu đương.

- Anh Hai em?

- Hình như rồi.

Tôi khựng tay. Hình như cảm thấy hơi hụt hẫng. Anh ta có người yêu rồi, lại đi thả thính lung tung. Thính chất lượng như thế làm sao tôi không ảo tưởng được. Nào ngờ lần này ăn nhằm thính độc rồi.

- Em gặp chưa.

- Chưa. Em nghe lỏm mấy ông kia nói chuyện với nhau, chứ ổng có nói với em đâu.

- Mấy anh tối qua?

- Dạ.

- Họ là bạn thân hả.

- Dạ, bạn thân. Mấy ổng mở văn phòng luật cùng nhau.

- ...

- Sao cô im re vậy?

- Rửa lẹ lên để cô về nè.

Tôi rửa chén xong, Quân vẫn đang tưới cây. Lúc này anh ta thấy tôi rửa chén thì để lại chìa khóa bên cạnh rồi đi tiếp tục công việc của mình. Nhìn thấy anh ta, bỗng dưng tôi hờn mát, lầm lũi ra dắt xe về.

- Về hả?

Tôi chả buồn nhìn mặt Quân, chỉ gạt đầu một cái.

- Đợi anh lát.

Nói rồi, anh ta tắt nước, đi vào nhà lấy ra hai hộp lớn. Tôi nhìn qua liền biết là hộp dâu tây.

- Em cầm về ăn nè.

Tôi hờn rồi. Nhưng dâu tây thì không thể hờn, tôi yêu dâu tây như mèo yêu mỡ.

- Sao nhiều thế?

- Hôm qua anh được biếu.

- Anh không ăn hả?

- Không.

Tôi kìm nổi hạnh phúc đang chực nổ tung ra, quay sang hỏi Đăng đang ngồi bệt trước hiên:

- Đăng ăn không?

- Không. Chưa lết.

- Cô thấy ngọt mà.

- Con trai cảm nhận vị chua ngọt hơn con gái mà. Cô mang về hết đi.

Quá tuyệt!

Rổ dâu tây vừa rửa lúc trước đã ráo nước. Những quả dâu to, đỏ mọng, khi cắn vào sẽ nếm được dòng nước chua chua ngọt ngọt, vị ngon vô cùng.

Nếu tính theo giá thị trường, số dâu tây loại một này sẽ có giá khá cao. Tôi mãi nguyện nhét hẳn một quả vào miệng, cười không ra tiếng. Dù còn giận anh ta có người yêu, nhưng được ăn dâu ngon thế này thì đúng là phải thầm cảm ơn thật nhiều.

Ăn đầy một bụng dâu, tôi dành ra một ít biếu cô chủ nhà. Phần còn lại mang đi làm mứt. Hôm sau lên trường, không quên đem theo một lọ cho cô chủ nhiệm.

Cô chủ nhiệm cảm lọ mứt dâu, miệng xuýt xoa:

- Giỏi thế. Cái gì cũng biết làm. Mà em không muốn có người yêu hay sao, học xong rồi thì lo yêu đương rồi lập gia đình chứ.

- Em muốn mà cô. Nhưng không có ai tán em.

- Xạo. Kén quá chứ gì?

- Cô lại nói thế.

Tôi chả hiểu tại sao loài người lại mất niềm tin về nhau như thế. Ví dụ ai đó hỏi tôi có người yêu chưa. Nếu đáp không có, họ cho rằng tôi nói xạo. Còn nếu như đáp có, họ lại nghĩ tôi bịa chuyện. Làm người, thật khó quá đi.

- Thôi, để cô tìm mối cho.

- ...

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ phải nhờ đến mai mối để tìm người yêu. Tôi không bài xích việc mai mối, nhưng người lớn ai cũng vậy, thấy con gái qua hai lần vẫn độc thân sẽ vội vàng thúc dục, gán ghép.

Tôi không từ chối cô, chỉ im lặng xem như đồng ý. Bằng tuổi này rồi, nếu tôi cứ ngồi yên chờ định mệnh, e rằng ế mất. Đi làm, xung quanh toàn đồng nghiệp nữ, bản thân lại suốt ngày quanh quẩn trong nhà, bạn bè thì ít, nói tóm lại xác suất để định mệnh xuất hiện là vô cùng nhỏ. Nếu mai mới gặp được người tốt thì đó cũng là cái duyên.

Sau khi nói chuyện với cô, tôi mang tâm trạng nào nề vào lớp. Đã thế lúc gọi học sinh lên kiểm tra miệng còn không suôn sẻ.

Tôi kêu tên năm lần bảy lượt, em học sinh vẫn không lên.

- Huyền vắng hả lớp trưởng?

- Dạ không cô.

- Huyền đâu, để cô gọi hoài vậy em?

Sau câu hỏi, ở bàn thứ tư bên phải có một bàn tay nhỏ giơ lên. Chủ nhân của bàn tay cúi gầm đầu xuống, không có dấu hiệu đứng lên.

Tôi khó chịu trước thái độ này, giọng hơi trầm xuống:

- Em lên bảng kiểm tra bài cũ.

- Dạ em không kiểm tra được ạ.

- Lên đây!

- ...

Tôi đập bàn, đứng phắt dậy, mặt nóng ran.

- Bình thường cô thoải mái với các em, nhưng có cho phép có thái độ này không?

- Lớp trưởng, em nói xem thái độ chống đối này có được không?

Chợt Huyền khóc òa lên, tiếng nấc càng lúc càng to. Tôi hoảng hồn, lật đật chạy xuống.

- Em bị sao, bị sao? Đau chỗ nào? Sao mà khóc?

- ...

- Trời ơi, sao mà khóc? Nói cô nghe.

Tôi hỏi mãi Huyền vẫn không trả lời, cứ gục đầu khóc. Học sinh nữ ngồi cạnh thấy thế thì viết mẩu giấy nhỏ, nhét vào tay tôi. Tôi vội vàng đọc, bên trong ghi dòng chữ “Bạn bị, lem ra hết áo dài rồi cô.”

Tôi sững người, khó xử quay lên bục giảng, hồi sau mới cố gắng giải vây:

- Hôm sau thấy mệt thì xin phép nghỉ học nha em. Vắng một buổi có sao đâu.

Hết tiết, cả lớp xuống sân tập thể dục giữa giờ. Tôi giữ Huyền lại, vờ có chuyện cần trao đổi với em.

Khi chỉ còn hai cô trò, tôi lấy chiếc áo măng tô của mình đi xuống chỗ Huyền, áy náy nói:

- Cô xin lỗi. Nhưng mà sao em lơ đễnh thế, không mang theo băng dự phòng à?

- Em biết thì nó dính hết ra ngoài rồi.

- Mặc áo cô về nhà tắm rửa liền đi.

- ...

- À, giờ cô về luôn. Hôm sau có tiết mang áo trả cô cũng được.

- Em cảm ơn cô.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn cái áo phao giặt chưa khô. Vì nó chưa khô nên tôi phải lôi áo măng-tô ra mặc, đúng lúc gặp chuyện này.

Ngày tiếp theo, trước khi đi dạy Đăng, tôi cũng bị đèn đỏ viếng thăm, cơ thể nặng nề như gánh theo hai thùng nước.

Lúc đang dạy, cơn đau bụng dưới ập đến hành hạ tôi. Tiếp đó, tôi thấy buồn nôn, tay chân bủn rủn, người lạnh tái đi. Chịu đựng đến khi dạy xong thì xây xẩm hết cả mặt mày.

Tôi đứng dậy không nổi, cả người trườn ra bàn. Đăng lo lắng lấy người tôi:

- Cô, cô bị sao á?

- Không sao, mệt tí. Thôi cô về đây.

Tôi liêu xiêu đi ra đến cửa chính, choáng váng ngồi thụp xuống. Quân ngồi trong phòng khách, chạy vội ra.

- Em đi nổi không, đau chỗ nào?

- Không sao.

- Không sao gì, mặt tái nhợt kìa. Đi bệnh viện nhanh.

- Không đi.

- Đăng, dìu cô lên xe.

Tôi vừa mệt vừa khó chịu, trong lòng vẫn còn để bụng chuyện anh ta có bồ, bực dọc lớn tiếng.

- Em không đi. Kệ em.

Tay Quân định dìu tôi, lơ lửng trong không khí. Anh ta kiên nhẫn nói:

- Vậy em bị gì, đứng còn không được, mặt mày tái mét, bệnh viện không chịu đi.

Tôi gập người, cắn răng chống chịu cơn đau quặn. Sau đó vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Đau bụng kinh.

Quân và Đăng ngạc nhiên, mắt tròn xoe. Tôi xấu hổ tột cùng nhưng vẫn mặt dày nhờ anh ta đi mua thuốc. Đau kinh thì phải theo kinh, nếu không có thuốc, tôi không cách nào giảm cơn đau.

Có một lần, là Tết năm kia, tôi đi xe bus về nhà cũng bị đau như thế. Đau từ lúc lên xe đến lúc xuống xe. Tôi ngồi bên lề đường, khóc lóc gọi điện thoại cho bố ra đón. Bố tôi được một phen hốt hoảng.

Bình thường tôi khi đến tháng, tôi luôn mua thuốc trước, hễ bụng râm ran sẽ uống ngay. Hôm nay vội đi dạy quên mang theo thuốc, ai ngờ bị bể mặt thế này. Trưa hôm qua làm học trò bẽ mặt, quả báo lại đến ngay với mình.

Đăng dìu tôi ngồi vào ghế trong phòng khách, không hé nửa lời. Đăng còn nhỏ, chắc còn ngại nhắc đến chuyện này. Quân thì ngược lại, anh ta trông tỉnh rụi, nói năng bình thường.

Sau khi uống thuốc anh ta mua về, tôi ngồi đờ một lúc lâu. Nửa tiếng sau thuốc mới bắt đầu ngấm, cả người dễ chịu hẳn.

- Em về đây.

- Để anh chở về.

Câu này nghe quen. Nhưng tôi không muốn. Lỡ bồ anh thấy, tôi mang lại bị vu oan là tiểu tam.

- Không, em tự đi được.

- Đang đau sao đi được.

- Uống thuốc vào là hết đau rồi. Em về đây.

Quân đi theo cản tôi, vẻ mặt lo lắng. Không biết là lo thật hay là thói quen nữa.

- Em tự về được.

- Thật?

- Thật!

- Cô, thôi để anh Hai chở cô về đi. Lỡ té xe thì sao. Cô chỉ được cái mặt tạm tạm, hỏng nó là hỏng hết.

Đang cũng lo không kém. Cái này thì tôi tin nè. Có điều tôi thực sự đã khỏe lại. Con đau bụng kinh hành hạ con gái rất dữ dội, nhưng chỉ cần uống thuốc là cắt được ngay, không để lại di chứng gì cả.

Tôi nhất quyết tự đi, Quân có vẻ hơi giận, anh ta mặc kệ tôi. Tôi cũng kệ.

Vậy là hai anh em họ Hoàng bất lực, đứng lặng nhìn tôi ra về.

10. Chương 10: Mùa Sang, Người Đi Mất, Ai Sẽ Là Ai?

Hè đã về rồi, phượng nở bung hoa, tím, đỏ một góc trời. Hoa lau trên những đồi thông vắng cũng đã trắng xác xơ, những cây nhỏ mỏng manh nép sát rạt vào nhau, ngã nghiêng theo chiều gió. Lãng đãng đầu đó, ve kêu.

Tôi dự lễ bế giảng xong, bịn rịn chia tay mấy đứa học trò nhỏ. Chúng nó biết tôi không dạy nữa, đứa này giành đứa kia đòi chụp hình với tôi, buồn vui hỗn độn.

Đi dạy lần đầu, may mắn được học trò quý mến, còn chưa kịp thân hơn thì đã phải chia tay. Thời gian dạy mấy tháng ngắn ngủi lại đủ dài để tôi học thêm nhiều thứ chẳng bao giờ ghi trên sách vở, những cảm xúc vỡ òa khó diễn tả bằng lời.

Ngày tháng sau này, khi hoài niệm về tuổi trẻ, tôi nhớ nhất là những ngày mặc quần xanh áo trắng, cắp sách đến trường. Và nhớ hơn cả là khoảnh khắc này, được học trò vây quanh, mỗi ánh mắt đều dành cho tôi niềm thương yêu vô hạn.

Hoài niệm là cách để trưởng thành.

Sau khi kết thúc năm học, Đăng xin tôi tăng số giờ dạy mỗi ngày, học liền tù tì từ năm giờ chiều đến tám giờ đêm. Khoảng thời gian này là bước chạy nước rút trước kỳ thi đại học gần kề.

Tất nhiên tôi đồng ý. Lại lâm vào cảnh thất nghiệp, vớ được phao cứu sống nào, tôi quyết không buông.

Trưa nay, tôi mơ về Quân.

Hai tháng trước, tôi từng nói chuyện với anh ta một lần, rất lâu. Anh ta hỏi tôi tại sao tôi không nhờ vào những mối quan hệ của gia đình kiếm một nơi dạy ổn định. Tôi trái lòng, nói hết suy nghĩ của mình với anh ta.

Thực ra lúc mới ra trường, bố mẹ tôi cũng bảo tôi như thế. Tôi không đồng ý, một phần vì nghĩ đến số tiền phải bỏ ra quá nhiều, phần quan trọng hơn là vì tôi sợ sẽ phải gắn bó với nghề giáo mãi. Sợ suốt một đời lằm lũi đi dạy rồi về nhà, tảo tần chăm sóc chồng, con. Mỗi ngày buồn tẻ trôi qua, không có lấy một ngày nào khác biệt. Nếu dùng tiền của bố mẹ kiếm một công việc, tôi sẽ không dám bỏ ngang việc để làm điều mình thích.

Bên trong con người an phận của tôi luôn có một sự nổi loạn nhỏ nhoi nào đó, âm ỉ theo tôi suốt tháng năm dài.

Quân nghe tôi tâm sự xong, trầm tĩnh nói:

- Anh nghĩ dù trong hoàn cảnh nào em vẫn có thể làm được việc mình thích, vấn đề là em muốn hay không. Không ai làm công việc mình thích cả đời, ban đầu là thích thú, sau này sẽ dần biến thành thói quen. Nhà văn yêu sách nhưng sẽ có một quãng thời gian không muốn viết văn, nhạc sĩ sống trong âm nhạc nhưng đôi khi không muốn viết nhạc, đại loại như thế. Tuổi trẻ muốn hạnh phúc, phải vừa làm việc mình thích và

không thích. Giống như vừa khám phá vừa hưởng thụ, đừng chỉ chăm chăm hưởng thụ không. Về già nếu muốn khám phá cũng không còn khả năng nữa. Lúc đó thì hối hận rồi.

Anh ta nói triết lý quá, tôi nghe chữ được chữ mất, mù mờ như lạc vào mê cung. Vờ vịt gật đầu.

Nằm mơ nhớ lại mấy câu nói đó, thức dậy tôi chợt linh hội ra.

Giấc ngủ trưa kéo dài thường gây mệt mỏi, ngủ càng nhiều đầu óc càng không tỉnh táo, đôi khi còn làm tâm trạng tệ đi. Biết thế nhưng tôi vẫn hay buông thả bản thân, ngủ no mắt. So với việc gắng gượng thức dậy đúng giấc, tôi thà chấp nhận bị mệt người.

Tôi uể oải đi mở cửa sổ, đứng thất thần.

Mùa mưa đến cách đây không lâu, có khi mưa liên tục mấy ngày, có khi qua đi mấy ngày nắng mới mưa. Hôm nay mưa từ sáng, lúc tôi đi ngủ vẫn còn nghe tiếng mưa rả rích, bây giờ thì đã tạnh hẳn rồi.

Khoảng sân bên dưới cửa sổ ướt đầm nước, trải đầy những bông hoa bị mưa đánh nát, thêm những lá phượng ngả vàng bón lại khắp nơi.

Tôi sực nhớ ra một thứ, đi đến kệ sách mò mẫm, lôi chiếc hộp giấy lớn xuống từ ngăn trên cùng. Chiếc hộp bị lãng quên lâu ngày, đóng bụi đầy trên mặt nắp, màu sắc trang trí cũng bị sờn đi. Nó đã ở yên một chỗ ba năm rồi.

Bên trong hộp đựng đầy những bức tranh nhỏ chỉ vẽ toàn là hoa. Hoa loại nào cũng có, hoa thực, hoa cách điệu, rừng hoa, hay chỉ một bông hoa. Dưới cùng của hộp là một đồng màu vẽ gồm màu sáp, màu chì, màu nước, màu lông...Tôi lôi hết chúng ra, ngắm nghía từng thứ một, không khỏi buồn rầu.

Thành phố tôi ở có rất nhiều loại hoa, mùa nào cũng có hoa. Tôi bắt đầu vẽ hoa từ khi vào cấp ba. Ban đầu chỉ vẽ nguệch ngoạc cho vui tay, sau đó chuyển qua thích thú, tập vẽ thật đẹp với ước mơ vẽ được ngàn loại hoa. Lên đại học, khoảng thời gian dành để vẽ của tôi rút ngắn dần. Đến khi học cao học thì thôi hẳn. Tôi không biết tại sao mình không vẽ nữa, có thể là vì quá bận, cũng có thể là vì ước mơ phai dần.

Tôi chìm đắm trong những bức vẽ của mình, vừa khéo nhớ tới giấc mơ kia. Bỗng dưng, tôi muốn tiếp tục ước mơ còn dang dở, muốn làm tất cả mọi thứ mình có thể làm. Để biết bản thân thực sự cần gì, muốn vị trí nào, muốn sống ra sao.

Thế là tôi bưng bưng khí thế, trước khi đến giờ dạy liền tranh thủ vô nhà sách, mua một đồng giấy vẽ với các kích cỡ và chất liệu khác nhau. Sau đó linh khỉnh mang theo vào phòng Đăng.

Thấy tôi ôm theo đồng giấy, Đăng không tỏ ra tò mò. Hôm nay Đăng khác với mọi khi, mặt nó đượm buồn, trông hơi lơ đãng. Tôi tìm cách nói chuyện, giả vờ châm chọc:

- Mất tiền hay sao buồn hiu vậy ông giời.
- Cô...
- Sao? Có gì thưa bẩm.
- Hôm nay nghỉ học nha cô.
- Sao mà nghỉ? Muốn nghỉ thì nói từ chiều chứ.
- Anh Đông mất rồi.
- Mất là sao?

Tôi run run, không dám nghĩ đến ý nghĩa thật của từ “mất” kia.

- Là chết. Anh Đông chết rồi.

Đông là người tóc xoăn.

Tôi gặp Đông không nhiều. Chỉ vô tình gặp vài ba lần lúc anh đến nhà Quân chơi. Đông bình thường nói nhiều, hay chọc ghẹo tôi nhưng chỉ chọc vui, không làm gì quá đáng. Lần tôi gặp Đông gần đây nhất là tuần trước, hôm đó anh còn mua trà sữa cho tôi.

Tồn tại, thực sự là một khái niệm mông lung. Có khi một ai đó chết đi, người ta mới nhận ra sự tồn tại của họ. Người còn ở đây, mới nhắc đến mà đã đi rồi.

Cổ họng tôi nghẹn bứ, lòng buồn không thôi.

- Mất lúc nào?
- Dạ, chiều nay. Em chưa kịp gọi cho cô thì cô đến.
- Sao mà mất?
- Ảnh bị tai nạn.
- Anh em đâu?
- Anh Hai ở nhà anh Đông rồi.
- Em biết nhà ảnh không?
- Dạ biết.
- Đi, em với cô qua đó.

Tôi và Đăng đến nơi, rạp đám ma đã dựng xong, người thân và người viếng có mặt rất đông. Tôi vào thấp nhang, sau đó trở ra tìm kiếm Quân.

Quân ngồi ở một bàn khá xa trong góc rạp, cạnh anh ta còn có hai người bạn. Ba người con trai ngồi bất động, bóng trắng trắng nhợt từ ngoài chiếu vào bao trùm họ, cả người toát ra niềm đau thương vô hạn.

Dạo gần đây tôi giận lẫy, gặp Quân toàn lơ đi. Anh ta thấy tôi cư xử vậy cũng không nhiệt tình như trước nữa. Hôm nay thấy bộ dạng Quân thế này, tôi vừa tội anh ta, vừa thấy áy náy, bao nhiêu giận hờn trôi đi hết. Anh ta có người yêu nhưng có làm gì xấu với tôi đâu, chỉ toàn là tôi vô lý.

Tôi kéo Đăng đi về hướng đó, ngồi xuống trước sự ngỡ ngàng của Quân.

Anh rót cho tôi một ly trà ấm.

- Em đến hồi nào?
- Vừa mới.

Quân gật đầu, không nói gì thêm. Tôi cũng không nói gì. Trong cảnh này, chẳng ai muốn nói với ai câu nào, cứ trầm mặc ngồi yên, tiếc thương cho một người con trai còn chưa qua hết tuổi đôi mươi, cả một bầu trời tương lai còn chưa đi hết thế mà đã phải rời đi.

Ban đêm, gió lùa vào rạp mạnh hơn. Quân chỉ mặc chiếc sơ-mi đơn độc, da vì lạnh mà tái đi. Tôi lo lắng, không kìm được hỏi:

- Anh lạnh không?
- Ừm.
- Sao không mặc áo khoác?
- Áo dính đầy máu Đông rồi.

Giọng anh dù cố nói bình thường nhưng tôi vẫn nghe ra có chút nghẹn ngào trong đó. Tôi nhìn cảnh tang thương, lại nghe giọng đau khổ của anh thì hốc mắt ứa đi. Cố gắng không cho mình khóc, tôi nói với anh:

- Anh vô mượn tạm cái áo mặc đi.
- Không sao.
- Để em với Đăng về lấy áo cho anh.
- Không sao. Tí nữa anh đi mượn.

Tôi yên tâm, ngồi lại thêm một tiếng mới về. Đăng không chịu về, nhất quyết ở lại với anh trai.

Quân lẳng lẳng đi bộ cùng tôi ra chỗ để xe. Anh vẫn chỉ mặc độc áo sơ-mi, lúc bước đi đầu hơi cúi xuống, tay để trong túi quần, trông rất cô đơn. Trong đêm tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, cũng không biết an ủi thế nào. Đi cạnh Quân cứ bứt rứt không thôi.

Quay xe dùm tôi xong, anh nói:

- Về cẩn thận.
- Anh quay lại mượn áo khoác mặc đi.
- Ừ. Lái xe cẩn thận.

Bảy ngày Đông mất, Quân gọi cho tôi từ lúc tờ mờ sớm, hỏi tôi có muốn đi cùng anh không. Tôi đồng ý ngay tắp lự. Quân bảo sẽ đến đón tôi.

Cả buổi sáng, chúng tôi theo gia đình Đông ra mộ, lên chùa, sau đó về lại nhà Đông ăn một bữa cơm.

Lần đầu tiên, tôi thấy Quân khóc.

Đàn ông, hơn phụ nữa ở một trái tim lạnh và một bờ vai rắn.

Tôi chưa từng chứng kiến một người đàn ông khóc, kể cả bố tôi. Ngày nhỏ tôi chứng kiến bố bị cuốn vào chân, lưỡi cuốn cửa sâu vào thịt thấy cả xương, máu chảy ra thấm ướt cả mấy miếng gạc to, tôi hỏi bố:

- Sao bố không khóc?
- Sao mà khóc?
- Bố đau không?
- Đau.
- Đau sao không khóc?
- Đàn ông không được khóc.

Con gái dễ khóc, dễ rơi nước mắt vì đau, vì buồn hoặc đơn giản chỉ vì một bộ phim. Nhưng nước mắt vốn là thứ đàn ông muốn giấu đi, họ luôn nghĩ rằng đàn ông bản lĩnh không được khóc. Vậy mà mấy ngày này, tôi chứng kiến nhiều người đàn ông khóc.

Hôm đưa tang, Quân mạnh mẽ đi cạnh quan tài, quai hàm anh ngậm chặt, một giọt nước mắt cũng không rơi. Vậy mà hôm nay, anh ở trong chùa nghe sư thầy gọi tên Đông lại lẳng lẳng rơi nước mắt, vai anh run run. Những giọt nước mắt chứa đựng nỗi đau thương đến tột cùng. Tôi đứng cạnh anh vờ như không biết, không muốn anh phải ngại với mình.

Đầu giờ chiều Quân đưa tôi về, anh vẫn mang theo sự im lặng thường trực. Đến cửa nhà, tôi nín Quân lại.

- Người mất cũng đã đi rồi, người sống chỉ còn cách ở lại sống thật tốt thôi.
- Ừ.
- Anh muốn uống trà táo không?

Tôi nổi cơn bạo dạn đề nghị Quân. Lời nói ra mới kịp tư duy rằng mình vừa mời con trai lên nhà.

- Trà táo?
- Em nấu trà táo, anh lên phòng em uống một ly không?

Quân hơi chần chừ, suy nghĩ vài giây. Sau đó anh xuống xe, đáp “ừ” một tiếng.

Phòng tôi ở tầng hai, có một lối đi riêng. Trước đây phòng này là của em gái cô chủ. Sau khi em gái theo chồng đi Mỹ, cô mới cho thuê. Cô quen bố mẹ tôi từ trước, vừa hay bố mẹ muốn tìm chỗ cho tôi ở, thế là phòng vừa trống, tôi liền chuyển vào. Từ cấp ba đến giờ chỉ ở mãi chỗ này.

Căn phòng tương đối rộng. Trước khi tối đến, cô chủ còn cẩn thận kêu người về lắp cho tôi một gian bếp. Vật dụng trong phòng tăng lên tỷ lệ theo số năm tôi ở. Bây giờ căn phòng đã biến thành một căn hộ nhỏ, không gian mở, thứ gì cũng có và thứ gì cũng nhỏ.

Tôi mở cửa mời Quân vào phòng, thăm thử phào vì hôm qua đã dọn dẹp gọn gàng.

Phòng tôi có một cái bàn gỗ thấp và duy nhất một chiếc nệm ngồi. Tôi ăn uống, học hành, vẽ vờn đều trên bàn ấy. Vì chưa bao giờ tiếp khách nên tôi cũng không để ý nhiều. Bây giờ thấy Quân đang ngồi bệt dưới nền lạnh nhường nệm cho tôi, tôi hơi ngại, đẩy đệm ngồi cho anh.

- Anh ngồi đi.

Sợ Quân từ chối, tôi liền chạy đi xi xep ghế lười, dùng nó ngồi thay cho nệm. Quân thấy vậy, lôi nệm về phía mình rồi ngồi lên. Anh nói đùa:

- Ở một mình nên đồ gì cũng toàn số ít nhỉ?

Lâu rồi Quân mới cười. Sau đó, anh vừa uống trà vừa chăm chú nhìn mặt bàn được tôi vẽ đầy hoa, màu sắc sắc sỡ.

- Em mua bàn này ở đâu?

- Mua ở tiệm đồ gỗ gần chợ.

- Họ trang trí hoa đẹp nhỉ?

- Không phải, em vẽ đó.

Tôi tự hào khoe khoang.

- Thật?

- Thật. Em vẽ hết.

- ...

Quân không nói gì, theo hướng tay tôi chỉ nhìn mấy bức tranh treo trên tường. Tôi tưởng anh sẽ khen tôi vài câu, nào ngờ anh xem xong thì hỏi:

- Anh có một chuyện...

- Dạ?

- Bữa trước em giận anh chuyện gì phải không?

Tôi chột dạ. Đúng là tôi giận. Nhưng mà giận rất vô lý. Lẽ nào nói ra là vì anh có bồ nên tôi giận. Có bị thần kinh mới tự khai.

- Không có.

- Vậy sao gặp anh, em cứ lảng lảng.

- Không phải. Tại em vẫn ngại vụ đau bụng.

- À... Xin lỗi em. Đừng ngại nữa.

Nhắc đến chuyện tế nhị, Quân không gặng hỏi nữa. Anh uống thêm một ly trà táo thì về. Tôi nhìn Quân rời đi, trong lòng nặng trĩu. Người ta là hoa đã có chủ, tôi đâu thể đập chấu cướp bông.

Buổi tối đi ngủ, tôi sực nhớ ra, tại sao Quân gặp chuyện buồn như thế, người yêu anh lại không xuất hiện lấy một lần.

Thứ ba một tuần sau đó, tôi theo lịch đến dạy Đăng.

Ngôi nhà nhỏ bình thường luôn khép kín, hôm nay lại một lần nữa mở toang ra. Trong phòng khách, một phụ nữ lớn tuổi đang ngồi xem tivi, dáng vẻ duyên dáng, thanh tao. Thấy tôi bước vào, bác gái ấy đứng lên, ánh mắt dò hỏi.

- Con chào bác.
- Con đến tìm ai?
- Dạ, con là cô giáo của Đăng, hôm nay đến dạy.
- Ô, vậy hả, vậy vào nhà nhanh, nhanh con...

Tôi giới thiệu xong, bác ấy cuống quýt hẳn, miệng kêu tôi vào nhà, chân đã bước tới nhà bếp phía sau. Tôi đoán chừng bác gái là phụ huynh của hai anh em nhà này. Năm giây sau suy nghĩ ấy, tôi nghe bác nói chuyện với Đăng

- Cô giáo đến rồi kìa.

Tôi vào phòng Đăng, vừa đặt giỏ lên bàn thì cu cậu xuất hiện, mặt mày hớn hở.

- Nhờ cô mà em đỡ rửa chén một buổi.

Tôi thì thăm

- Ai đấy?
- Mẹ em.
- Giờ cô mới gặp. Sao hôm nay mẹ lên đột xuất thế?
- Tại cả tháng rồi em với anh Hai không về.
- Ờ.

Khoảng nửa tiếng sau, đang lúc tôi tập trung giải bài cho Đăng, mẹ cậu xách giỏ đứng trước cửa phòng, cất giọng nhẹ nhàng nói:

- Mẹ về nha Đăng.
- Ủa mẹ không chờ anh Hai chở về hả?
- Không, mẹ đi xe bus. Bác chào con nha.

Tôi đứng dậy, gặp người chào đáp lại. Mẹ Đăng lại khách sáo cảm ơn tôi mấy câu. Đăng chạy theo mẹ, hai mẹ con đứng thì thầm điều gì đó, sau đó bác ấy mới thực sự rời đi.

Tám giờ tối, tôi dạy xong, Quân vẫn chưa làm về. Đăng vừa dọn sách vở vừa hỏi tôi:

- Cô, cô đói không?
- Đói.
- Cô ở lại ăn với em đi, hồi chiều mẹ em mang nhiều đồ ngon lên lắm.
- Mời thiết hay mời chơi đó.
- Thiết mà, em ăn một mình buồn lắm.
- Buồn mới mời hả?
- Thôi cô về đi, em bung tô cơm ra đường ngồi ăn.

Đùa giỡn hồi lâu, cuối cùng tôi và Đăng ngồi trước một bàn thức ăn đầy ắp. Mẹ cu cậu vì thương con trai lớn làm việc vất vả, thương con trai nhỏ ôn thi mệt nhọc, mang tình cảm nấu thành vô số món ngon. Tôi nhìn mấy cái đùi gà chiên nước mắm, mực ống nhồi thịt, lòng già xào dưa cải,... thì mở cở trong bụng, nước miếng muốn chảy cả ra ngoài.

Phụ huynh nhà này sao có thể hoàn hảo đến vậy. Về ngoài thì phúc hậu, khiêm sa, giọng nói lại nhẹ nhàng, thanh thoát. Đến cả nấu ăn còn ngon như đầu bếp xịn. Quả thật là mẹ nhà người ta rồi. Nói thế không phải chê mẹ tôi, nhưng mà thực sự mẹ tôi nấu ăn rất dở, làm tôi trở thành người đi ăn chực nước tiếng xa gần.

Mấy hôm nay trời mưa, không khí lạnh ẩm vô cùng, tôi vì đó mà bị sổ mũi. Lúc đang chuyên chú ăn, mũi bị đặc nghẹt, tôi vội tay lấy khăn giấy xì mũi rồi ăn tiếp. Đứng ngồi bên chứng kiến hết hành động của tôi, mặt nhăn nhó.

- Cô bắt đầu có dấu hiệu giải phóng bản tính rồi.

Tôi quệt nước mũi, nhướn mắt hỏi:

- Cái gì?

- Hồi đầu em còn thấy cô dễ thương chết đi được, giờ thấy thô thiển quá à.

- Thô thiển cái gì?

- Ăn thì xấu, hai má cứ phồng lên. Bây giờ thì xì mũi phẹt phẹt còn gì. Em nuốt hết vô.

- Hay là em muốn cô đợi nước mũi chảy thông xuống xong rồi hít vô lại.

Đang đang ăn, bộ dạng như muốn ói ra tới nơi, trông rất khổ sở.

- Ghê quá đi. Hôm sau em thà ăn buồn một tí cùng không rủ cô nữa.

Tôi cười tới tặc thờ, nghĩ lại thấy mình đúng thật thô thiển quá. Bởi vì đã quá thân thiết với cậu trò nhỏ nên cũng không để ý nhiều đến hình tượng, dần dần thể hiện hết con người thật của mình.

Trước một người, nếu có thể là chính mình chân thật nhất, người ấy chính là cái gương phản chiếu bản thân mình.

11. Chương 11: Đơn Phương 1

Cuối tháng sáu, kỳ thi đại học chính thức bắt đầu. Suốt mấy ngày này, trời tạnh ráo, mây quang, nắng phai một màu vàng nhàn nhạt.

So với hình thức thi đại học bây giờ, kỳ thi ngày trước đơn giản hơn nhưng lại nặng nề hơn. Thời của tôi, sau kỳ thi tốt nghiệp một tháng, chúng tôi sẽ thi đại học bằng một kỳ thi riêng. Thí sinh muốn học trường nào thì đến khu vực trường đấy thi.

Mỗi kỳ thi đại học cứ như một cuộc đại di dân, học sinh cùng phụ huynh mang đồ đạc linh khỉnh di chuyển đến các thành phố lớn, bận rộn đi lại cả nửa tháng trời.

Ngày đó tôi thi đại học, mẹ lên ở cùng chăm tôi cả tháng, mỗi ngày thi đều theo tôi đến trường, dù nắng mưa cũng nhất định ngồi ngoài cổng đợi đến lúc tôi thi xong. Hôm nào từ phòng thi bước ra, tôi cũng thấy cả ngàn phụ huynh ngồi rải rác khắp nơi, người cầm báo giấy, người cầm chai nước đợi con, nói chuyện cùng nhau giết thời gian. Sau kỳ thi đó, mẹ tôi quen thêm được mấy người bạn, đến bây giờ vẫn thường xuyên liên lạc.

Trước hôm Đăng thi, tôi lôi kéo cu cậu lên chùa cầu may, dẫn cậu đi ăn chè đậu. Mấy ngày Đăng thi, tôi không gặp Đăng cũng không hỏi han gì, sợ cậu áp lực. Bài thi môn Lý vừa khéo lại rơi vào buổi cuối cùng, tôi không nhịn được, đến đợi trước trường thi. Hai giờ chiều, tôi đến, trước cổng chỉ có vài sinh viên tình nguyện cùng hai cảnh sát phụ trách an ninh. Bên trong khu vực thi, không gian yên lặng như tờ, giám thị có mặt ở khắp nơi.

Tôi dựng xe ở gốc cây trên vỉa hè, buồn chán lôi điện thoại ra đọc báo. Sau đó gần hai tiếng, buổi thi kết thúc, phụ huynh lần lượt đến đứng đầy hết vỉa hè, tràn xuống cả lòng đường, gây nên cảnh tượng ùn tắc nghiêm trọng ở cả hai hướng lưu thông.

Thấy học sinh lũ lượt đi ra, tôi hơi suốt ruột gọi điện cho Đăng. Máy cậu vẫn còn khóa, một lát sau có tín hiệu thì lại bận. Tôi không gọi nữa, chăm chú nhìn về phía lối ra.

Chưa đầy năm phút sau, Đăng xuất hiện trong bộ đồng phục học sinh, vẻ tươi tỉnh nổi bật giữa hàng trăm khuôn mặt khác.

Tôi lớn tiếng gọi tên nhưng dường như Đăng không nghe thấy, cậu băng băng đi thẳng, ra khỏi cổng liền quẹo trái. Theo hướng Đăng đi, anh cậu đang dừng xe đợi ở một quãng không xa, dáng vẻ nửa điềm tỉnh nửa mong chờ.

Tôi lo hai anh em nhà họ đi mất, vội vã vừa gọi điện thoại vừa đuổi theo. Từ xa, tôi thấy Đăng nghe máy, đồng thời giọng cậu cũng truyền đến bên tai.

- Alo.

Tôi chưa kịp nói gì thì cơ thể mất thăng bằng, bật ngã về sau, ngã “bịch” một cái. Tôi nằm sõng soài, cả người truyền tới cơn đau nhức. Mấy người xung quanh thấy sự lạ, đổ dồn chú ý cả vào tôi. Tôi xấu hổ phát khóc, lồm cồm bò dậy nhặt chiếc điện thoại ban nãy bị văng xuống đất. Sau đó dùng hết sức lực chạy về phía Đăng. Thật may, anh em họ vẫn đứng đó, hình như đang trao đổi về bài thi.

- Cô! Cô bị sao thế, cả người toàn đất.

- Bị té.

- Cô té hồi nào?

- Lúc gọi cho em.

- Hèn gì em mới alo xong chả thấy cô nói gì, nghe bụp một cái. Xong. Gọi lại cũng không được luôn.

Tôi bám bám vào màn hình điện thoại nhưng không thấy sáng, chắc sập nguồn rồi.

Quân hơi sững người, anh bước xuống khỏi xe máy đứng trước mặt tôi, lo lắng hỏi:

- Té mạnh không?

- Không nghiêm trọng lắm.

- Bị đập đầu không?

- Hình như không.

- Tay xước hết rồi kìa.

Lúc này tôi mới để ý, bàn tay trái của mình xước hết cả, lòng bàn tay lẫn mặt ngoài đều bị chảy máu, đất bám vào rất xót. Ngoài ra, khuỷu tay của tôi cũng đang đau buốt bên trong. Ban nãy đập phải rêu trơn bị té, tôi giờ tay chống, khuỷu tay đập mạnh xuống, không biết va chạm thế nào, chỉ cử động nhẹ cũng thấy đau.

- Sao hôm qua cô không gọi trước cho em? Em cũng đang định thi xong thì báo cho cô này.

Vừa nói Đăng vừa giúp tôi phủ đất dính trên người. Phủ đến cánh tay trái, Đăng hơi mạnh tay, vô tình động vào chỗ đau, tôi nhăn nhó, rít lên một tiếng.

- Chết rồi, đụng chỗ nào rồi, cô kéo áo lên em xem.

Tôi kéo tay áo lên, tự mình bị dọa chết khiếp. Giữa khuỷu tay sưng vù lên một cục, bầm tím. Chỉ vừa té xuống mà ngay lập tức bị thâm sì thế này, có khi nào gãy xương không. Ý nghĩ đó là tôi tái mặt. Anh em Quân đứng cạnh cũng lo lắng không kém.

- Em đến đây bằng gì?

- Xe máy.
- Để đâu?
- Bên kia.
- Đi, đi bệnh viện liền. Đăng lấy xe cô chạy theo sau anh.

Tôi dẫn hai người bọn họ ra chỗ để xe. Đi ngang đoạn mình bị té vẫn thấy vết trượt lớn trên đất, ngay chỗ tay trái tôi đập xuống có một hòn đá to. Tôi thở dài, quả này xong thật rồi, gãy tay là chắc. Mỹ nhân đã bị phé một tay.

Bệnh viện cuối giờ chiều đã vắng người, lác đác chỉ có vài bệnh nhân nội trú đi qua lại. Tôi vừa đến liền được thăm khám và dẫn đi chụp X-quang. Không phải đợi lâu, bác sĩ cầm phim chụp cho tôi một kết luận không ngoài dự đoán.

- Gãy xương rồi, bó bột.
- Dạ.
- Người nhà đi nộp phí đi, bệnh nhân theo tôi.

Quân đang định chạy đi thì tôi níu anh lại:

- Ví tiền của em để trong cốp xe, anh...
- Không sao, lấy tiền anh trước đi.

Quân đi rồi, Đăng lẻo đẻo theo tôi, quan tâm hỏi:

- Đau không cô?
- Em thử cho biết.
- Em hỏi thiệt mà.
- Đau, đau phát khóc luôn này.
- Hầy. Cô lớn thế này mà còn đi đứng như thế, may mà đầu không bị sao. Mà giày mòn đế rồi cô không bỏ đi, cẩn thận coi té nữa đấy.
- Chù đi nha, cô té nữa thì lỗi em té cùng đó.
- ...

Lòng vòng trong bệnh viện cả mấy tiếng đồng hồ, dưới sự điều trị chu đáo của các y bác sĩ, kết quả tôi mang cánh tay được bó bột hoành tráng, xách theo một bịch thuốc lớn và kè kè bên cạnh hai người con trai, khí thế ra về. Nếu được phép tưởng được, tôi nghĩ mình ở cảnh này còn oách hơn cảnh “F4” xuất hiện trong Con nhà giàu ấy.

Ba người chúng tôi ghé một quán cơm nhỏ, gọi một phần cơm gia đình. Tôi bình thường dễ ăn, rất biết cách hưởng thụ ẩm thực, trân trọng thức ăn. Nhưng hôm nay bị bó mất một tay, đột nhiên bất tiện, lại đau nhức khó chịu, mới ăn mấy miếng thì không nuốt nổi nữa.

- Cô không ăn nữa hả?

Đăng hỏi. Tôi gật đầu.

- Em ăn thêm đi.

Quân nói. Tôi lắc đầu.

Sau đó tôi chống cằm nhìn hai anh em Quân ăn, lâu lâu hỏi han chuyện thi cử của Đăng. Không khí giữa ba người vô cùng hòa hợp.

Trước khi đưa tôi về, Quân ghé một tiệm cháo gần quán cơm mua cho tôi một phần cháo thịt. Tôi vốn dễ cảm động vì những điều nhỏ nhặt. Có hôm xem Bố ơi mình đi đâu thế, thấy mấy đứa nhỏ chia nhau miếng

kẹo nhỏ tôi cũng xúc động mà khóc. Hôm nay chứng kiến những hành động của Quân, tôi thực sự bị làm cho suýt rơi nước mắt mấy lần.

Ngồi phía trước lái xe, Quân cứ hoài dặn đi dặn lại tôi:

- Nếu cần đi đâu thì em gọi Đăng qua đưa đi, nó bây giờ rảnh lắm.
- Vâng.
- Nếu phải làm việc nặng thì nhớ nó làm.
- Dạ.
- Nếu cần mua gì cứ sai nó mua dùm.
- Dạ.
- Nếu...
- Anh đừng lo, em thuận tay phải, tay trái cũng không cần thiết lắm.

Tôi mất kiên nhẫn, ngắt lời anh, rồi lén quay lại nhìn Đăng đang theo sau, thầm thương cho cu cậu, ở cùng người anh trai này chắc cũng khổ sở ít nhiều.

Đêm qua sau khi về đến phòng, cả người tôi mệt nhoài. Ráng ăn vài muỗng cháo rồi uống thuốc, tôi chẳng buồn tắm nữa, thay một bộ đồ sạch rồi ngủ luôn. Nhờ thuốc giảm đau và thuốc ngủ, lâu rồi tôi mới ngủ sâu như thế.

Sáng vừa hửng nắng, tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Tôi vẫn chưa thích ứng với cánh tay bó bột, lúc mở cửa lại không cẩn thận làm nó va phải cạnh cửa, kêu “cộp” một tiếng. Người đứng ngoài nghe thế thì hết hồn, trở mắt nhìn. Tôi nhìn thấy người này thì còn hoang mang hơn. Mới sáng sớm, không biết Quân xuất hiện trước phòng tôi làm gì. Tôi gãi đầu, mặt mũi lơ mơ.

- Em đang ngủ hả?
 - Dạ.
 - Anh gọi cho em không được.
- Tôi ngớ người, hôm qua điện thoại bị rớt xuống thì cúp nguồn, tôi bỏ vào túi áo, sau đó quên luôn.
- A, em quên mở nguồn.
 - Ủ...
 - Nhưng mà anh có việc gì?
 - Em ăn sáng món gì, anh mua cho.
 - Hả? Dạ...

Tôi nhất thời chưa hiểu được tình huống, ngờ một cục. Tôi hiếm khi ăn sáng. Buổi sáng thức dậy thường đi làm luôn, ngày rảnh thì ngủ vùi đến trưa, còn có hôm nổi hứng sẽ đi ăn bánh mì xíu mại, lần nào cũng chỉ ăn món đó. Thế là tôi buột miệng:

- Bánh mì xíu mại.
- Đường Hoàng Diệu?
- Dạ.

Quân gật đầu một cái liền quay đầu đi luôn. Tôi nhìn anh bước xuống cầu thang mới sực nhớ ra, từ đây qua chỗ đó hơi xa, đi về một lượt, còn phải đứng đợi nữa, chẳng biết mất bao lâu. Thế là tôi chạy ra lan can, trước khi anh đi đã kịp gọi:

- À, anh...

Quân từ dưới ngược nhìn lên. Không đáp lời tôi.

- Anh đợi em chút, mình ra đó ăn.

Quân vẫn im lặng, vẻ mặt dễ thương muốn xỉu.

- Không được hả?

- Được.

Tôi vội vã trở vào phòng, khổ sở thay đồ một lúc lâu mới xong. Áo khoác chỉ có thể mặc hờ, tóc cũng không thể cột lên. Quân nhìn bộ dạng nhếch nhác đáng thương của tôi thì phì cười, hỏi:

- Có cần anh cột tóc dùm không.

- Không.

Tôi kiên quyết. Trước nay mỗi lần bị con trai đụng vào tóc, tôi đều thấy kì dị, sờn gai ốc. mà quan trọng hơn, hiện tại tóc tôi đang bết rết. Anh mà đụng, chắc nôn mửa khỏi ăn.

Sau đó, Quân cẩn thận giúp tôi đội mũ bảo hiểm, đợi tôi ngồi ngay ngắn rồi mới nổ máy xe.

Lần thứ hai ngồi đối diện Quân ở góc quán này, tôi và anh không còn xa lạ nữa.

Đồ ăn mang ra, tôi nhận thấy mình sai lầm rồi. Ăn bánh mì xiu mại, chỉ dùng một tay thực sự rất khó khăn. Quân biết tôi luống cuống, cẩn thận xé nhỏ bánh mì ra thành từng miếng vừa ăn. Anh vừa ăn vừa để ý, thấy tôi cần gì liền lấy giúp, chu đáo từng chút một.

Không biết từ lúc nào, chúng tôi đã có thể đi cạnh nhau một cách tự nhiên như thế. Không e dè, không khoảng cách, không ngại ngùng. Lúc nói chuyện rất luôn hòa hợp, lúc im lặng lại rất an nhiên.

Khi thấy anh xuất hiện ở cửa sáng nay, tôi đã hạ quyết tâm rồi. Quân đã có người yêu. Anh quan tâm tôi một cách trong sáng, tôi cũng nên chân thành đáp lại, như một người bạn, không nên tự mình chơi trò mèo vờn chuột nữa.

Tôi sẽ không đá quả penalty này.

Buổi chiều, tôi ngồi trong phòng, vắt vẻo suy nghĩ cách tồn tại trong những ngày tiếp theo. Chỉ mới hai hôm trước, tôi đã nhận lời thầy cũ ở trường đại học của mình giúp thầy hướng dẫn mấy em sinh viên làm khóa luận, trong một tháng tới sẽ phải lên trường. Đi bộ thì khá xa, đi xe thì không thể, đi xe ôm quá tốn kém, còn nhờ Đăng thì tội quá. Mỗi ngày chạy đi chạy lại rất tốn thời gian, cu cậu lại chỉ đợi thi xong để bung xõa, vui chơi, tôi đâu thể làm phiền Đăng hoài được.

Cuối cùng, tôi tìm được một giải pháp cực kỳ khả thi, tiến hành gọi một cuộc điện thoại.

- Alo Như nghe.

- Bà đang ở đâu?

- Ở cơ quan.

- Tui có chuyện này nè.

- Chuyện gì?

- Tui qua chỗ bà ở nhà mấy bữa được không?

- Hử? Được, có gì đâu. Nhưng mà sao đột nhiên thế?

- Khi nào bà về?

- Năm giờ.

- Ồ, vậy đi. Năm giờ tui qua rồi tui kể cho nghe.

- Ồ. Vậy nha, tui đang dở việc.

Chỗ Như ở là một căn nhà nhỏ ở cổng sau trường đại học. Chập choạng tối, tôi xách theo túi đồ lớn đứng trước cửa nhà Như. Cô bạn mở cửa, nhìn tay tôi, hét lớn:

- Bị cái gì vậy? Bị hồi nào? Trời ơi cô nương ơi!

- Mới hôm kia.

Như hí hục mang giỏ vào nhà giúp tôi, sau đó lại bận rộn lôi mớ đồ tôi nhét tùy tiện bên trong ra, xếp lại cẩn thận. Suốt quá trình đó, tôi nhàn nhã ngồi ăn táo, tường thuật lại cho Như tất cả sự việc.

- Bà có vẻ lắm duyên nợ với anh em đó nhỉ.

- Ồ, chắc vậy.

- Rồi sao?

- Sao là sao?

- Thì đẩy đẩy.

- Đẩy gì?

- Một bà quá, thì chuyện tình cảm đó.

- Tình cảm cái cục cục mỡ á, người ta có người yêu rồi.

- Hả???

Như đang ngồi trong phòng ngủ, chạy phắt một phát đã ngồi trước mặt tôi, mặt có vẻ ngạc nhiên lắm.

- Hả gì?

- Thì có người yêu đó.

- Tui chưa kể với bà hả?

- Chưa, kể hồi nào đâu. Trời ơi, sao lại có bồ.

- Kệ người ta, bà cứ lo yêu phần bà đi.

- Có người yêu rồi mà thả thính thả bã tùm lum thế à?

- Thính với bã cái gì, người ta trời sinh tốt tính, thường làm việc thiện, thế thôi. Nhiều chuyện quá, nấu ăn đi.

- Cạn lời...

Khoảng thời gian ở cùng Như, tôi đắm chìm hưởng thụ sự chăm sóc của bạn thân. Muốn ăn món gì có món đó, đồ có người giặt dùm, đâu có người gọi cho, sung sướng không để đâu cho hết.

Mấy ngày này, Đăng đã đi du lịch cùng lớp, Quân thì hình như khá bận rộn, anh không đến tìm tôi, chỉ cứ cách vài hôm lại gọi điện hỏi thăm.

12. Chương 11-2: Đơn Phương 2

Chủ nhật một tuần sau đó, tôi lên trường hướng dẫn sinh viên sử dụng máy móc xong thì trở về. Tôi buồn chán ở trong nhà, nằm trên ghế xem tivi, xem được một lúc lại ngồi dậy ăn vặt, ăn một lúc lại nằm xuống xem.

Hôm trước Như ngồi đan len, thấy tôi cả buổi trời cứ lặp đi lặp lại hành động đó thì thở dài:

- Tui hết biết bà luôn. Bà không có việc gì làm hả?
- Làm gì?
- Ngoài lúc lên trường hoặc lúc đi công việc, hể bà ở nhà là tui thấy bà chỉ làm ba việc: ăn, ngủ, coi tivi.
- Ủ, chứ làm gì?
- Thiếu nữ nhà người ta, lúc rảnh thì đọc sách, cắm hoa, học nấu ăn...
- Tui không có khí chất đó. Học hành gần hai mươi năm, tui đọc sách muốn ói mửa ra rồi. Cắm hoa thì lãng phí lắm, hoa đầy ngoài đường, thích thì ra ngồi ngắm. Còn nấu ăn thì tui không ham, đi mua ăn ngon hơn nhiều đó. Dạng chân đất mắt toét như tui, chỉ muốn ngày ngày nằm hưởng thụ thôi
- Lãng phí tuổi trẻ!
- Tôi trẻ lâu lắm, không sợ lãng phí.
- ...

Như chả buồn đôi co với tôi nữa, tiếp tục đan len.

Không phải Như nói không có lý, nhưng mỗi người đều có một hệ quy chiếu khác nhau. Tuổi trẻ đâu nhất thiết phải biết mấy thứ đó. Mỗi ngày trôi qua, tôi đều cố gắng phấn đấu làm tốt công việc được giao, cố gắng thông qua những chương trình trên tivi mà học được thêm một chút kiến thức thường thức, thông qua những bộ phim nước ngoài để củng cố vốn ngoại ngữ của mình... Lãng phí hay không là do cách nghĩ của mỗi người, tự bản thân tôi vẫn đáp chính mình, tôi sống không lãng phí.

Hôm nay Như đi hẹn hò, không có người cảm rằm nữa, tôi tùy tiện ăn uống, tùy tiện xem phim. Đầu giờ chiều Như về, mang theo một đóa lavender còn rất tươi.

- Mua hả.
- Ồ, đi ra đồng hoa chụp hình, lúc về mua một bó.
- Đẹp thế.
- Thơm lắm, gửi thử đi.

Hai năm gần đây, ven thành phố có một làng hoa lớn bắt đầu trồng loại hoa này. Mùa này năm ngoái, tôi còn chưa kịp đi ngắm hoa thì người ta không còn cho vào tham quan nữa, bởi vì sự thiếu ý thức của khách du lịch, hoa bị phá hoại khá nhiều gây thất thu lớn cho nhà vườn. Năm nay đến mùa hoa rồi thì không thể tự đi và hết hôm nay họ sẽ thu hoạch toàn vừa hoa. Tôi nhìn mấy tấm hình như chụp, tiếc nuối ngập tràn.

Không biết là cảnh hoa thực đẹp hay nhờ người chụp biết lấy góc, hoặc là vì nhờ tính năng hiện đại của điện thoại, mỗi bức hình đều đẹp lung linh, hư hư, thực thực.

Trong không gian rộng lớn, trời cao đầy áp gọn mây, trắng bông bênh như bọt tuyết. Ở đường chân trời, những luống hoa oải hương kéo dài vô tận, chạy đến cả nơi giao nhau giữa trời và đất ấy, tím nhạt cả một vùng. Loài hoa này không mang đến niềm rộn rã như hoa quỳ, cũng không mang đến cảm giác nền nã của hoa mai, bông hoa nhỏ màu tím này, chính là làm cho người ta tự mình khắc khoải, trầm buồn vô hạn. Nếu có thể cảm nhận được mùi hương của nó, cảm giác ấy còn nặng nề hơn.

Tôi buông điện thoại Như xuống, lật đặt đi lấy giấy vẽ và bút màu, nhìn theo bức ảnh mà vẽ thành tranh. Như nhìn tôi vẽ, hài lòng nói:

- Đó, lâu rồi mới thấy bà làm chút việc khí chất.
- Khí chất là cái gì mà bà nói hoài thế.
- Vẽ là một loại khí chất.
- Đâu phải cứ muốn vẽ là vẽ. Tui phải đợi xuất thần mới vẽ được.
- Hây, giỏi chống chế.

Nói rồi, Như bỏ đi tắm, tôi ngồi một mình trong phòng khách tập trung phác thảo. Đang tập trung vẽ còn chưa kịp hoàn thành thì mẹ tôi gọi tới.

- Alo.

- Gì á mẹ?

- Gì mới được gọi mà hả?

- Thì con nói thế thôi mà, sao mẹ nặng lời thế.

- Bị gãy tay hồi nào?

- Dạ mới mấy ngày.

- Giải nhỉ, tay bị thế không về nhà thì thôi, còn không thèm gọi về.

- Bình thường mà mẹ, có bị gì nặng đâu.

- Vậy chắc mà đợi bị nặng hả. Mà xong việc rồi sao không về. Về nhanh, làm hồ sơ, mẹ đưa mà đi xin việc.

- Từ rồi xin.

- Từ từ, từ từ cái gì. Học xong bảo xin thì kêu để con tự xin, tự xin không được thì kêu học tiếp, giờ học tiếp xong rồi còn muốn gì. Hai sáu tuổi đầu rồi còn muốn lông bông đến khi nào?

- Con lớn rồi, con tự lo được.

- Ừ mà lớn rồi, lớn rồi thì thích làm gì thì làm hả...

Mẹ la mắng tôi một hồi, sau đó cúp điện thoại đột ngột không báo trước. Có lẽ cô chủ nhà nói với mẹ tôi bị gãy tay. Nhưng hôm nay mẹ nổi trận lôi đình như thế chắc hẳn không chỉ vì cái tay của tôi.

Gần đây nhất mẹ nổi giận với tôi cách đây hai năm, cũng vì chuyện xin việc. Lần đó mẹ bị vài người nói xấu, họ bảo mẹ tôi keo kiệt không chịu bỏ tiền ra xin việc cho tôi. Thế là mẹ ầm ức, về nhà thấy tôi coi tivi liên tục giận. Không biết lần này lại gặp phải chuyện gì.

Tôi nhìn cái tay trái bị bó bột trắng một cục thì hết hứng vẽ vờ, ngồi ngây ngốc. Tôi biết mẹ lo cho mình, biết mẹ muốn mình được sống an nhàn ổn định, biết mẹ luôn sẵn sàng vì mình mà hy sinh tất cả. Nhưng hiện tại, tôi vẫn thật sự mông lung, không biết bản thân đang muốn gì. Mỗi đêm nằm ngủ, tôi đều thao thức cả tiếng nghĩ về con đường phía trước, thực sự quá mịt mờ.

Chỉ mới tháng trước thôi, tôi cho mình một quyết định, đó là tạm thời đi dạy hợp đồng hoặc phụ việc cho phòng thí nghiệm ở trường đại học, sau đó từ từ tìm ra hướng đi mình muốn nhất. Nếu hai năm tới vẫn cứ mông lung như hiện tại, tôi sẽ chấp nhận sự an bài.

Tôi ngồi đực một chỗ hồi lâu, lại có một cuộc điện thoại khác, lần này là Đăng.

- Cô.....

- Ông trời con đi du lịch về rồi hả?

- Dạ, về hôm qua rồi. Cô đang ở đâu em mang quà qua cho cô nè.

- Ở nhà bạn.

- Cho em địa chỉ...

Nửa tiếng sau, Đăng có mặt. Cậu còn chả thèm điện thoại xác nhận với tôi, trực tiếp đứng trước cửa nhà Như gọi lớn:

- Cô... cô... cô...

-Ồn ào quá, sao không gọi điện?

Tôi ra gặp Đăng, liếc xéo cậu một cái. Đăng cười hề hề, đưa cho tôi hai cái đèn lồng lớn.

- Quà Hội An.
 - Đẹp thế.
 - Chuyện...
 - Chịu khó nhĩ, to vậy cũng xách về.
 - Chuyện.
 - Thôi ông tướng. Bây giờ rảnh không, cô dẫn đi ăn.
- Đặng chau mày, bộ dạng khó nghĩ. Lát sau lắc đầu từ chối.
- Không, giờ em đi coi bóng chuyền rồi.
 - Ở đâu?
 - Ở nhà thi đấu tỉnh á. Hôm nay anh Hai em đánh trận chung kết nè, giải tỉnh.
 - Thiệt hả?
 - Thiệt. Cô làm gì ngạc nhiên dữ vậy. Mắt muốn lòi ra ngoài luôn.
 - Cho cô đi với.
 - Dạ?
 - Cho cô đi với, cô cũng thích coi bóng chuyền mà.
 - Đi thì đi, em chở cô đi.

Thế là tôi vào nhà cất đèn lồng, sau đó chạy lẹ ra leo lên xe Đăng. Niềm vui được đi coi bóng chuyền đẩy nỗi buồn bị mẹ la dần trôi vào dĩ vãng.

Tôi rất thích xem bóng chuyền, giải đấu trong nước hay quốc tế nào cũng thường xuyên cập nhật và theo dõi. Nếu hỏi tên chủ tịch tỉnh tôi có thể không biết, nhưng tôi có thể đọc vanh vách tên của các vận động viên đội tuyển bóng chuyền Việt Nam và những đội bóng lớn khác trên thế giới. Hay những trận bóng lớn nhỏ trong trường, trong phố, nếu rảnh rỗi tôi cũng tham gia xem nhiệt tình. Tôi mê đến nỗi, hồi nhỏ có lần mẹ sai đi mua mắm, đi ngang qua sân bóng chuyền trong khu phố, tôi ngồi xem người ta chơi đến tối mịt mới nhớ việc mẹ sai, lúc đó cuống cuống chạy đi mua mắm mang về. mẹ tôi hỏi tại sao đi lâu như thế, tôi phải vòng vo nói dối, bịa đủ lý do.

Tôi và Đăng đến sân đấu, set đầu tiên đã đi đến những điểm số cuối cùng. Trận chung kết này diễn ra giữa đội thành phố và đội của huyện tôi. Từ khán đài nhìn xuống, tôi thấy Quân đang đánh ở vị trí chủ công trong màu áo đội huyện. Bộ đồng phục của anh chính là bộ đồ tôi thấy anh mặc vài tháng trước, ngày mà tôi gặp anh ở nhà chị Trang.

Quân di chuyển rất linh hoạt, phòng thủ chắc chắn, tấn công dứt điểm rất gọn gàng. Tôi không ngờ người này giỏi thể thao như vậy. Bình thường gặp Quân, nếu như không phải anh đang đánh máy thì sẽ là xem tài liệu, nếu bên mình không phải là chiếc cặp táp lớn thì là một túi hồ sơ. Từ trên xuống dưới, hoàn toàn là bộ dạng của dân văn phòng chính hiệu.

- Anh em nhìn vậy mà chơi hay phết.
- Chuyện...
- Chuyện hoài.
- Ông chơi giỏi lắm, hè nào cũng đi đánh giải này. Hồi đại học cũng làm đội trưởng đó.
- Ồ, ngưỡng mộ.
- Chuyện...

Tôi cốc Đẳng một cái. Thầm cảm thán, cũng may người dưới sân kia, nhan sắc vừa vừa, chiều cao vừa vừa, sự nghiệp vừa vừa, gia cảnh vừa vừa,... không thì chắc không phải người thật rồi. Nếu như Quân cái gì cũng tốt hơn chút nữa, hẳn là sống chẳng yên lành, đi đến đâu cũng gây ghen ăn tức ở, ai mà chịu nổi.

Sau set một, chiến thắng thuộc về đội Quân. Đến giữa set hai, trước tình thế liên tục bị dẫn điểm, đội kia thay người. Chuyền hai mới được đưa vào, và người vào sân ấy... là Nam.

Tôi mất tập trung, không để ý vào trận đấu được nữa. Bên dưới sân kia, có một người tôi đã từng đơn phương, có một người tôi đã từng rung động, họ đang gắng sức thi đấu cho đội của mình.

Nam vẫn chơi ở vị trí đó. Vị trí mà theo như lời cậu nói, đó chính là vị trí của người hùng thầm lặng. Thầm lặng đưa bóng cho đồng đội ghi điểm, thầm lặng cản trở việc ghi điểm của đối phương.

Ngày làm hồ sơ thi đại học, tôi luôn đinh ninh Nam sẽ thi vào trường thể dục thể thao để học bóng chuyền, nào ngờ cậu lại chọn học một ngành hoàn toàn khác. Khi tôi thắc mắc, Nam trả lời sâu sắc lắm, sâu sắc quá nhiều so với tuổi cậu thời điểm đó:

- Thích chơi bóng không có nghĩa là sẽ chơi bóng để sống. Với cả ngoài bóng đá ra, theo thể thao bèo bọt lắm. Tuổi thọ của nghề vận động viên rất ngắn, dù học có bằng cấp, nhưng sau khi giải nghệ chả được mấy người có thể dựa vào cái bằng đó mà sống. Đam mê gì thì đam mê, nhưng tương lai vẫn nên đặt trên cả đam mê.

Thì ra, bao năm rồi, cậu vẫn luôn ở đấy, vẫn theo đuổi đam mê của mình, bằng một con đường mòn khác.

Tôi đang trầm tư thì nghe tiếng cổ vũ trên khán đài ngày một to hơn. Bên dưới sân đấu diễn ra một pha bóng kéo dài, hai bên đều phòng thủ chắc chắn, không cho đối phương ghi điểm. Cuối cùng Nam tinh ranh, không đưa bóng lên cho đồng đội đập nữa, trực tiếp bỏ bóng vào sát đường biên, lấy điểm về cho đội mình.

Đội thành phố có sự thay đổi chiến thuật, thi đấu dần tốt hơn, sau set hai, thế trận trở về điểm cân bằng. Hai đội dằng co qua lại, hết set bốn, tỉ số là hai - hai, đưa trận đấu vào set năm quyết định.

Tôi nín thở theo dõi từng điểm số, đội nào ghi điểm cũng kịch liệt hét lên. Có lần quá khích, quên mất tay trái còn đang bó bột, tôi vỗ mạnh hai tay khiến cái tay đau nhức vô cùng.

Kết quả, chiến thắng thuộc về đội của Nam. Đẳng ngồi bên cạnh tôi, hệt hăng xem lẫn thất vọng nói:

- Tưởng năm nay thắng chứ, lại thua. Đội này trâu bò lắm cô, lúc nào cũng đánh năm set ăn người ta. Dễ sợ!

- Về đi.

- Ô, ở lại coi trao giải đi cô, xong chụp hình với anh Hai.

- Chờ cô về đi, cô có việc.

- Ô lúc nãy cô nói rảnh mà.

- Có việc thật đó. Đi, chờ cô về rồi em quay lại.

- Quay lại thì xong mất tiêu rồi. Hay, hết biết cô. Uống công đi coi mà không gặp anh Hai.

- Anh em sáng mở mắt là thấy nhau rồi. Mà con trai gì đâu cứ thích chụp hình.

Tôi gắng sức lôi Đẳng đứng dậy. Cu cậu vì thế mà bất đắc dĩ ra về, đi sau tôi không ngừng phụng phịu, lăm bầm, đáng yêu như một đứa nhóc lên năm.

Như đang nấu ăn trong bếp, thấy tôi về thì dừng tay, bước ra hỏi:

- Làm gì mà nãy chạy đi gió thế. Điện thoại còn không mang. Việc gấp lắm hả?

- Ủ. Đi coi bóng chuyền.

- Chuyện gấp là coi bóng chuyền hả? Lạ bà. Bà cứ sống như người trời, tui quen bà bao năm mà vẫn chưa lý giải nổi.

Tôi kệ Như nói linh tinh, lại lên ghế nằm. Nằm một hồi, tivi nói gì cũng chẳng nghe nổi vào tai, tinh thần xuống dốc trầm trọng. Tôi chán nản vào bếp, muốn kiếm đồ ăn vặt. Lúc quay qua qua lại chẳng may chấn đầu vào cửa tủ ở trên cao, đau điếng người.

- Trời ơi! Đau không? Tự dưng mò mò vô đây chi không biết.

- Kiểm đồ ăn.

- Có mấy gói snack tui mua để kia kìa.

Tôi đến cái giỏ treo bên tủ lạnh lấy ra một gói, rồi ôm đầu trở về ghế. Lúc này đập rất mạnh, bây giờ vẫn còn đau nhói. Tôi đưa tay rờ rờ vào phần da đầu bị va đập, cảm thấy hơi xót. Mấy ngón tay dính máu, da đầu bị rách rồi.

Tôi lục hộc tủ của Như, tìm được một mớ thuốc sát khuẩn và bông băng mang để lên bàn. Không thể tự mình băng bó, tôi ngồi yên đợi Như rảnh tay. Sau đó tôi mở snack ăn, vì xé vỏ bao hơi mạnh, snack bị hất ra ngoài, rơi vãi lung tung. Tôi nhìn mớ snack dưới chân, nhìn mớ bông băng, ầm ỨC khóc òa lên.

Như vốn đang tập trung nấu ăn, giật mình từ phòng bếp chạy ra.

- Bà! Bị gì, bị gì?

- Rơi hết... rồi.

- Rơi thì thôi, sao mà khóc?

- Đầu chảy máu rồi.

Như luống cuống chạy đến rửa vết thương cho tôi, mặc kệ tôi khóc, không nói một câu. Tôi ngồi yên cho Như sát trùng, vừa bóc số snack còn lại trong bao bỏ vào miệng. Nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt, lâu lâu lại khóc nức nức tiếng.

Như dán băng cho tôi xong thì quét dọn mấy miếng snack vương vãi rồi tiếp tục nấu ăn, trước sau không mở miệng. Cô luôn như thế, lúc tôi khóc sẽ để yên cho tôi khóc, tôi có khóc to cỡ nào, cô cũng vờ như không nghe thấy.

Sau khi tôi hết khóc, Như ở trong bếp nói vọng ra:

- Khóc đã chưa?

- Rồi.

- Ăn cơm.

Tôi theo lời Như vô bếp ăn cơm. Cô bạn thấy tâm trạng tôi dần ổn định, lúc này mới hỏi.

- Bị gì?

- Đập đầu, đau.

- Còn nữa.

- Mẹ chửi.

- Còn nữa.

- Đi coi bóng chuyền, gặp cả Quân, cả Nam.

Như buông chén cơm, há hốc miệng.

- Trời ạ, đủ chuyện. Bởi vậy, chứ đâu phải không không bà khóc như bò rống vậy.

- Đang buồn, đừng chọc nữa.

- Mẹ la vạ xin việc nữa hả?

- Ừ.

- Còn hai người kia?
- Thì Quân ở đội bóng huyện, Nam ở đội bóng phố, hai đội đấu nhau.
- Ồ... Thật đáng kinh ngạc.
- ...
- Nhưng tui thấy bà khổ quá, quá xá khổ, cứ lậm số thương thâm.
- Ừ, hảo bi thương, hảo bi thương.
- Cạn lời. Chớ bà còn thương không?
- Hết.
- Cả hai?
- Nam thì lâu rồi, Quân thì chắc thế.
- Vậy còn buồn chi nữa trời, tình cảm vợ vắn đó bỏ đi.
- Này, bỏ vào miệng bà đi.

Tôi nói rồi gấp vào chén Như một miếng trứng, Sau đó im lặng, không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này nữa.

Đối với tôi, tình cảm đó không phải là thứ vớ vẩn. Tôi coi đơn phương như báu vật, bởi tình cảm của mình, chính mình còn không trân quý thì còn tìm được ai trân quý nữa.

Tôi luôn sợ rằng, sợ chỉ có tim tôi loạn nhịp. Đơn phương cũng giống như việc tung đồng xu lên rồi ngồi chờ xấp, ngửa, nhưng so với cái đó, điều khó hơn là gặp người mình thích, mà người đó xác xuất thích lại mình bằng không.

13. Chương 12: Vì Mấy Khi Yêu, Mà Chắc Được Yêu

Vào sâu trong hạ, thời tiết càng không tốt. Nhiều lúc từ cửa sổ nhìn ra, bầu trời chỉ một màu âm u ảm đạm. Những ngày này ở trong nhà, chốc chốc lại nghe thấy tiếng mưa tí tách, chốc chốc lại chỉ nghe tiếng gió rít qua. Bao mùa hè, đến rồi tàn. Giống mùa hè, đến rồi tàn.

Dạo này, khóa luận của sinh viên đã hoàn thành xong bước thực nghiệm, tôi chỉ cần ở nhà nhận mail sửa bài giúp mấy em. Mỗi ngày, tôi chỉ ủ dột ở trong nhà. Mấy lần Đăng đến rủ đi chơi, tôi đều tìm cớ từ chối. Còn Như biết tôi đang trong giai đoạn tâm lý bất ổn, thường không làm phiền đến tôi.

Sáng nay lúc tôi thức dậy, nhà cửa vắng tanh. Như đã đi làm từ sớm. Trước khi đi, cô bạn mua về cho tôi một phần bánh căn, xếp sẵn ra đĩa đặt dưới lồng bàn. Tôi đánh răng xong, vừa đi vào bếp thì thấy cửa tủ lạnh dán một tờ giấy nhỏ ghi: “ Phải đối diện với cuộc sống chứ, đừng âu sầu mãi. Thực ra đâu có gì khó khăn, chỉ cần bà nhìn nhận tích cực hơn một chút.” Tôi đọc xong, dùng viết ghi lại hai chữ “đã xem”, sau đó dán mảnh giấy vào vị trí cũ. Đi đến ăn bữa sáng được chuẩn bị sẵn.

Một giờ sau, tôi có mặt ở bệnh viện, theo giấy hẹn đi tái khám.

Bó bột thức sự rất phiền phức, bây giờ ngoài việc bất tiện, da tay tôi vì bí quá mà cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Bác sĩ bảo tôi hơn tháng nữa mới được tháo bột, đồng thời dặn dò nếu ngứa quá thì chỉ được dùng cây gãi nhẹ. Tôi lấy thuốc, mua thêm một cây gãi chuyên dụng thì về.

Tôi vừa ra đến cổng bệnh viện, mấy người lái xe ôm liền chạy đến kề sát chèo kéo. Tôi bị vây quanh, vừa khó xử vừa bức bối, đang lúc đó thì Đăng gọi. Tôi gơ điện thoại ra hiệu cho mấy người đó thấy, giả bộ nói “Người nhà con đến rồi.” Họ tưởng thật, ngay lập tức khinh khỉnh bỏ đi chỗ khác.

- Nghe.
- Cô, cô bận nữa hả?
- Cô đang ở bệnh viện.
- Cô bệnh hả, hay gãy chỗ nào nữa?
- Bậy bạ. Cô đi tái khám.
- Cô khám xong chưa?
- Rồi.
- Ai đưa cô về?
- Cô đi xe ôm. Chắc vậy...
- Cô ở đó đi, em qua đón. Tiện thể em kể chuyện này cho cô nghe, nghiêm trọng lắm.

- ...

Tôi chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã bị ngắt tín hiệu.

Rất nhanh, hơn mười phút sau Đăng có mặt.

- Được đi đón cô mà em phần khích vậy à?
- Đây, em đội nón cho cô. Lên xe đi, em kể.

...

- Rồi, vụn gì.
- Nghiêm trọng lắm cô.
- Nói lẹ lên.
- Yeahhhh, em đậu rồi nhé, đậu thủ khoa nhé.
- Thiệt hả? Giỏi quá đi, xuất sắc. Good boy. Good boy.

- ...

Hai cô trò tôi ngồi trên xe, mừng rỡ hú hét tung bừng. Đi cả quãng đường dài mới nhận người đi đường đang nhìn chăm chăm vào mình, lúc này tôi mới tiết chế lại, vỗ vỗ vai Đăng.

- Đi, kem bơ thẳng tiến, muốn ăn bao nhiêu thì ăn, cô bao hết.
- Đi luôn, hí hí.

Quán kem nổi tiếng của thành phố may mắn vẫn còn trống một bàn. Tôi và Đăng ngồi xuống, lập tức kêu ra bốn ly kem bơ. Kem bơ ở đây rất ngon, đặc trưng của món kem này là kiểu kem đặc sệt, không vón đá như kem thường, không béo ngậy và loăng xóp như kem tươi, vị kem mát dịu, thơm lừng.

Đăng ăn rất nhanh. Khi tôi mới bắt đầu ăn ly thứ hai, cu cậu đã xử sạch hai ly.

- Em ăn nữa nha cô.
- Ừ.
- Cô ơi lấy thêm con một ly.
- ...
- Cô...
- Hửm?
- Tối mai ba mẹ em lên, làm tiệc liên hoan cho em.

- Sướng nha. Mà sao không về nhà làm?
- Làm ở nhà em không mời bạn được.
- À, ra vậy.
- Cô...
- Gì nữa?
- Cô qua chơi nha.
- Để cô suy nghĩ.
- Suy nghĩ gì? Cô rãnh mà. Qua nha cô. Ha.
- Ai nói cô rãnh?
- Bữa nay cô lạ lạ lắm. Em rủ đi đâu cũng không chịu. Anh Hai gọi có khi cô còn không nghe.
- Tại cô bận mà.
- Thiệt không. Hay hết dạy rồi cô muốn bơ em luôn. Hay cô muốn ân đoạn nghĩa tuyệt.
- Không hề. Mai đúng không? Đi.
- Em ăn thêm nữa nha.
- Ủ, chưa ơn hả?

Đột nhiên tôi muốn vứt hết sĩ diện để nói với Đăng “ Chia tiền đi em.”

Cuối ngày, Như đi làm về, chứng kiến tâm trạng tôi đã chuyển biến liền vui vẻ ôm ấp, nói chuyện bình thường. Tôi nhìn Như ngân nga trong bếp, thấy có lỗi với cô bạn vô cùng.

Tôi hiếm khi buồn, nhưng lúc buồn lại rất dai dẳng và ủy mị. Vì có tính cách như thế, nên tôi luôn ở một mình. Bởi tôi sợ người xung quanh tôi sẽ bị ảnh hưởng, sợ mình khiến họ cảm thấy mệt mỏi và khó khăn.

Đến ở cùng Như đã được gần một tháng, trong ba mươi ngày thì có đến hai ngày tôi như người tự kỷ. Vậy mà cô bạn chẳng hề khó chịu với tôi lấy một lần. Cả một ngày làm việc mệt nhọc trở về, Như vẫn dành cho tôi sự ân cần chu đáo. Có lẽ vì đã quá quen với tính cách và những sự thay đổi đột ngột của tôi, Như luôn kiên nhẫn bên tôi đi qua những ngày tháng ấy.

Có lẽ, Như là món quà tuyệt vời nhất mà thanh xuân đã dành tặng cho tôi.

- Cần tui giúp gì không?
- Không, tay què quặt mà đòi giúp.
- Vậy tui ra ngoài một tí.

Tôi cần ví tiền, đi bộ ra một cửa hàng thể thao lớn. Dứt ruột chỉ tiền mua một cái xe điện cân bằng. Tiền rời khỏi ví, vơi đi một nửa. Dù tiếc tiền lắm nhưng tôi vẫn mua món quà này tặng Đăng. So với những gì tôi nhận được, chiếc xe điện này chẳng đáng là gì.

Tôi dùng một tay xách món đồ nặng trĩu trở về. Đi ngang qua cửa hàng điện thoại, tôi thấy một cái ốp hoa rất đẹp được trưng ngay ngoài cửa. Không nghĩ nhiều, tôi vô xem thử. Cái ốp này không xài được cho điện thoại của tôi, tìm được ốp dùng được thì lại không có loại hoa văn đó. Tôi chần chừ, hồi sau quyết định mua ba cái ốp trơn, một cho điện thoại tôi, một cho Như và một cho Quân.

Sáng hôm sau, Quân gọi điện cho tôi. Thấy số của anh, tôi không chần chừ liền nghe máy.

- Alo.
- Anh muốn mời em tối qua ăn cơm.

- À, Đăng nói với em rồi.
- Em đi được không?
- Được.
- Ủ. Chiều đừng đi xe ôm. Anh qua đón.
- Dạ. À em không ở bên phòng, em ở bên nhà bạn ở...
- Anh biết rồi. Chiều năm giờ anh qua.
- ... vâng. Vậy em đứng đầu đường đợi anh.

Buổi trưa, sau khi vẽ hoa linh tinh lên ba cái ốp, tôi trở ra cửa hàng điện thoại kia, nhờ họ dán keo đề lên để lớp màu nước không bị trôi đi.

Năm giờ chiều, tôi chuẩn bị sang nhà Quân. Như thấy tôi ăn mặc chỉnh tề liền chọc ghẹo:

- Đi ra mắt hả?
- Mắt mũi gì.
- Còn không. Mới cắt tóc mái đúng không. Còn cái áo khoác này đi đâu quan trọng mới thấy mặc.
- Vớ vẩn. Hôm đưa bà đi bệnh viện mổ ruột thừa tui cũng mặc còn gì.
- Thì quan trọng đó, haha...
- Giỡn hoài. Có quà cho bà đấy. Để trên bàn trang điểm.

Ra khỏi nhà rồi, tôi vẫn nghe tiếng Như từ phòng ngủ vọng ra “ Oa, đẹp thế. Cảm ơn nha.”

Tôi đứng ở đầu đường đợi chưa đầy năm phút thì Quân xuất hiện. Anh dừng xe trước mặt tôi, một tay cầm mũ bảo hiểm, một tay khoát khoát ý bảo tôi cúi đầu xuống để anh đội giúp.

Đã gần một tháng rồi tôi mới thấy Quân. Có vẻ như anh mới tan làm. Hôm nay trời không quá lạnh, Quân chỉ mặc một chiếc áo da mỏng khoác ngoài áo sơ-mi. Tóc anh hình như có chút ngắn hơn.

Anh vẫn giữ vẻ trầm lặng thường trực, có điều nhìn anh hình như đang có gì vui thì phải.

- Đợi lâu chưa?
- Chưa.
- Đi thôi.
- Vâng.

...

Nhà Quân trước bữa tiệc, khách khứa đến rất đông. Phòng khách có vài người đàn ông lớn tuổi đang uống trà. Bạn bè của Đăng thì ngồi chật kín trong phòng cậu, đùa giỡn ồn ào. Trong bếp, người tới tới lui lui không ngừng nghỉ, luôn tay chuẩn bị món ăn.

Tôi chào mẹ Quân và mấy cô gì trong bếp xong thì đứng nép vào một góc. Theo lẽ bình thường, con gái lớn nếu đi ăn cỗ sẽ phải đến sớm phụ giúp mọi người, tuyệt đối không được ăn không ngồi rồi, đến giờ ăn mới lộ mặt ra. Hiện tại, tôi đối với mấy người trong bếp này vừa lạ lẫm, vừa khó xử. Đi không được, ở thì vướng víu.

Mẹ Quân giống như hiểu được suy nghĩ của tôi, bác lại gần, vỗ nhẹ vai tôi bảo:

- Con lên phòng khách ngồi đi. Dưới này xong cả rồi.
- Dạ thôi, con ngồi đây cũng được.
- Không sao, tay bó bột thế này, bác hiểu mà, lên trên kia đi, trong này chật lắm.

Tôi không muốn lên phòng khách. Người trên đây, tôi vừa nhìn qua đã biết toàn là lãnh đạo, không thì cũng là cán bộ thâm niên. Tôi sợ tiếp xúc với những người có địa vị đó, họ vừa xa cách vừa nghiêm nghị, bộ dạng uy nghiêm không xâm phạm được, khiến người khác cảm thấy gò bó, e dè.

Mẹ Quân nói thêm mấy câu nữa, tôi cười ngượng rồi đi, muốn tìm một chỗ kín kín để ngồi. Lúc đang bí bách đứng ở hành lang thì thấy Quân mở cửa phòng đi ra. Anh nhìn tôi, mày hơi chau lại.

- Sao lại đứng đây?

- Không giúp được gì cả.

Quân hiểu ý tôi, anh cười cười nói

- Người nhiều mà, em không có việc đâu.

- ...

- Vào ngồi đỡ đi. Đông như thế, cẩn thận người ta đi qua đi lại đụng trúng tay.

Vừa nói, Quân vừa mở cửa phòng rộng ra hơn.

- Tự nhiên nha, anh ra ngoài một lát.

Tôi như đang chơi với giữa dòng nước vó được cái phao, không chần chừ đi thẳng vào phòng anh.

Căn phòng này tôi đã nhìn thoáng qua nhiều lần, nhưng đây mới là lần đầu bước vào. Phòng rất rộng, rộng gấp đôi phòng của Đăng. Bên trong ngoài những đồ vật thông thường, thứ thu hút tôi nhất là một tủ kính nhỏ treo đầy bằng khen và huy chương. Tất cả đều là phần thưởng của các giải bóng chuyền.

Cả khoảng thời gian sau đó, tôi chỉ tập trung sự chú ý của mình vào tủ kính, đọc các danh hiệu, xem các loại huy chương Quân đạt được, trong lòng trăm phần ngưỡng mộ. Xem xong, tôi đến bàn làm việc của anh, ngồi xuống trước máy vi tính. Ngồi được một lát, tôi buồn chán cầm cây viết bi vẽ bậy lên tờ giấy trắng trước mặt.

Đang khoái chí vẽ đồng phân, tôi bị hù giật mình vì Quân thành linh bước vào, cả người nảy lên. Quân đến đứng gần tôi.

- Làm gì mờ ám mà giật mình vậy?

- Không.

- Ha, ngoài vẽ hoa em còn thích vẽ cái này à.

Quân nhìn tờ giấy cười nhạt một cái, sau đó ngồi xuống mép giường ở sau lưng tôi.

Tôi xoay lại nhìn Quân, nhớ ra một thứ.

- Cái hộp của em vẫn treo trên xe anh đúng không?

- Ủ. Cái gì đó? Quà?

- Vâng, cho Đăng.

- À, còn cái này...

Tôi móc từ túi áo ra cái ốp điện thoại, đưa qua cho anh.

- Tặng anh. Em vẽ đó.

Quân nhận lấy, lật qua lật lại cái ốp, nhìn chăm chăm như thể đang tìm gì trong đó, lát sau anh mới nói.

- Cảm ơn.

Tôi nhìn cái điện thoại màu đen anh để trên bàn, lại nhìn cái ốp hoa mình vừa đưa, đột nhiên cảm thấy có gì đó không phù hợp. Sau đó mới nhận ra, cái ốp hoa đó chính là điểm lạc tông không phù hợp nhất.

Tôi đứng dậy, đi đến lấy lại cái ốp.

- Cái này bỏ đi, em tặng anh cái khác.

Quân ngạc nhiên nhìn tôi.

- Tặng cái khác làm gì, sao bỏ?

- Con trai đâu ai xài ộp hoa. Để em vẽ cái khác.

Quân cũng đứng dậy, giành cái ộp từ trong tay tôi.

- Xài, anh xài. Em vẽ cái khác, vẽ đồng phân lên thì đúng là anh không xài được đó.

Tôi phì cười, cạ lời trước câu nói đùa của Quân.

Lúc này, mẹ Quân đi ngang, nhìn thấy hai người chúng tôi đứng đối diện nhau cười cười nói nói, vẻ mặt bác có chút kỳ quái, sau đó lướt qua rất nhanh. Tôi vốn trong sáng, tự dưng bị hành động của bác gái làm cho ngượng chín mặt. Thế là tôi nhanh chân chạy ra khỏi phòng Quân, để lại cho anh một câu:

- Em mang quà tặng Đăng.

Đến giờ vào bàn ăn, tôi bám dính lấy Đăng, định bụng sẽ ngồi cạnh cu cậu. Ai ngờ mới ngồi xuống, mẹ cậu liền đến kéo tay tôi đứng dậy, dắt tôi qua bàn khác.

- Con ngồi bàn thanh niên này này, bên đó mấy đứa nhỏ, cho tụi nó quậy.

Nói rồi, bác ấn tôi ngồi xuống cạnh Quân. Bàn này toàn những người cỡ tuổi như tôi, trai có gái có. Họ đang nhìn tôi, vẻ rất tò mò.

- Đây là cô giáo của Đăng.

- ...

- Còn đây là anh, em họ của anh.

- ...

Chúng tôi gật đầu chào nhau, sau đó mỗi người đều tập trung ăn và nói những câu chuyện của họ. Suốt quá trình đó, Quân cũng hòa hợp cùng họ, nói chuyện thân mật, gần gũi. Lâu lâu gấp cho tôi một ít thức ăn. Buổi tiệc khá vui nhưng tôi lại hơi lạc lõng, chỉ biết ngồi nghe chuyện này chuyện kia. Giống như con chim sẻ lạc đàn, bay cùng đàn chim sáo.

Tôi ăn xong, buông đũa được một lát thì Quân ở bên cạnh đập tay anh vào bàn tay tôi.

- Em muốn về chưa?

- ...

- Đừng ngại, muốn về anh đưa em về.

Tôi trầm nghĩ, nếu ở lại thêm mình cũng chỉ có thể ngồi hoài như thế, cũng không thể giúp rửa chén được. Tôi gật đầu đáp lời Quân, thở phào nhẹ nhõm.

Sau vài thủ tục xin phép, chào hỏi, tôi thoát ra khỏi buổi tiệc ồn ào. Mẹ Quân đưa tôi ra tận cửa, Đăng cũng theo sau. Cu cậu đã say là ngà, khoác tay lên vai tôi, sang sảng nói:

- Có về sớm thế?

- Ủ. Say rồi, đừng uống nữa.

- Hì, vui mà cô. Lâu lâu em mới được uống đó.

Mẹ cậu kéo cậu ra khỏi người tôi, quở mắng:

- Coi chừng đụng tay cô. Không có uống nữa, thẳng quỳ!

- ...

- Bác cảm ơn con nhiều.

- Không đâu bác. Con mới phải cảm ơn, ngại quá, con không giúp được gì.
- Giúp gì mà giúp. Con đến là vui rồi.
- Dạ, chào bác.

...

Quân đưa tôi đến cửa nhà Như, thái độ của anh hơi khác lạ, cả lúc lái xe anh cũng không nói gì. Tôi xuống xe, lo lắng hỏi thăm:

- Anh có sao không? Say hả? Buồn nôn hả?

Lúc này chỉ uống có mấy ly, lẽ nào say. Người còn không có mùi rượu.

- Không.
- Vậy anh về cẩn thận, đi chậm thôi.
- Thưa...

Tôi giật thót tim. Hiếm khi nào anh gọi tên tôi, từ khi biết nhau đến hiện tại, số lần anh gọi tên tôi còn chưa đủ đếm trên mười ngón tay.

Trong đêm, bóng đèn đường vốn mờ mờ, tối tối lại đứng khá xa, tôi không thể nào thấy rõ mặt Quân. Càng không biết anh đang nghĩ gì, gọi tôi làm gì. Tôi đứng tại chỗ, chờ đợi anh nói tiếp.

Quân dừng xe, đứng trước mặt tôi.

- Anh muốn hỏi...
- Dạ?
- Em quen anh được không?
- Hả?

Bộ não tôi cố xử lý từ “quen” anh nói, đơ một lúc lâu. Quân không kiên nhẫn, giọng trầm trầm nói:

- Anh tỏ tình với em mà em phản ứng thế này anh biết phải làm sao?

Tim tôi đập thình thịch, không ngờ anh nói thẳng ra điều mình đang nghĩ. Tôi cố không thở gấp, giữ bình tĩnh trả lời:

- Nhưng anh có người yêu rồi mà.
- Hả? Người yêu nào?

Tôi ngạc nhiên trước câu hỏi của anh, đầu óc dần bị phức tạp.

- Đăng.
- Đăng? Là sao?
- Đăng bảo anh có người yêu rồi.

Quân nghe xong, vội vã lục túi tìm gì đó. Anh lục túi trên túi dưới, bộ dạng rất mất kiên nhẫn, cuối cùng nói với tôi:

- Em cho anh mượn điện thoại.
- Đây.
- Em có số nó không?
- Số ai?
- Đăng.
- Có, lưu tên Đăng.

Tôi khó hiểu nhìn Quân, không biết anh gọi Đăng để làm gì.

- Đăng. Là anh.

- ...

- Bờ anh là ai? Ai nói?

- ...

- Hồi nào?

- ...

- Ừ.

Quân cúp máy, khuôn mặt đầy vẻ nôn nóng ban nãy được thay bằng nét cười nhàn nhạt, giải thích:

- Nó bảo với em anh có người yêu?.

- Dạ.

- Nó bảo nó nghe bạn anh nói anh có người yêu?

- Dạ.

- Đúng rồi.

- Dạ?

- Vì anh nói với bạn anh, em là người yêu của anh.

- Hả?

Tôi bất ngờ đến không kiểm soát được mình, nói giọng hơi to:

- Anh nói thế khi nào?

- Từ lúc đó.

- Tại sao?

- Tại tụi nó định tán em.

- ...

- Anh không nói thế, chắc giờ em bị tán mất rồi.

- ...

- Mình quen nhau đi!

Tôi vào nhà, người vẫn như ở trên mây. Tình huống vừa rồi vẫn chưa tiêu hóa hết. Như từ phòng tắm bước ra, hỏi tôi qua loa.

- Vui không?

- Ờ.

- Ai chở về á?

- Thì Quân.

- Sướng thế. Mà bà làm gì ngồi đực ra thế, nhìn mặt ngu không chịu nổi.

- Có chuyện rồi...

- Chuyện gì?

- Quân tỏ tình rồi.

- Ôi trời ơi! Kể tui nghe, lẹ lên.

Tôi và Như ngồi trên ghế sofa, người kể, người hú hét một lúc lâu. Như nghe xong chuyện, đưa ra kết luận:

- Bà dối yêu quá đâm ra mất khôn rồi. Không lẽ vừa tỏ tình là bà nhận lời ngay. Phải làm giá chứ. Có thích cỡ nào cũng giả bộ nói cần thời gian suy nghĩ chứ!

- Ai mà biết. Đã thích thì nhận lời, còn làm thế làm gì?

- Cạn lời...

- Thôi tôi xem phim đây, đến giờ chiếu rồi.

- Hết biết, mới được tỏ tình còn có tâm trạng coi phim. Bà chả biết cái gì, tối ngày chỉ biết phim.

- Kệ tui. Đi facetime với người yêu đi.

Đuổi Như đi rồi, tôi nằm ườn trên ghế bật phim coi. Thực ra, phim hay thế nào tôi cũng không đưa vào đầu nổi. Lúc này chỉ nghĩ đến Quân.

Xuân Diệu từng viết “Yêu, là chết trong lòng một ít. Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu.” Vậy nên tôi không muốn sau này phải nuối tiếc vì bỏ lỡ một cơ hội được yêu. Bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ, được người mình thích tỏ tình lại có cảm giác ngọt ngào đến vậy. Tim không ngừng hồi hộp và lồng ngực không thể thở một cách bình thường.

Sau khi tôi chấp nhận lời tỏ tình của Quân, niềm hạnh phúc theo máu đi khắp cơ thể. Quân cũng thế, mặt anh cúi xuống đặt gần sát mặt tôi, mắt anh híp lại, miệng cười mím, hai hột gạo lún xuống rất sâu.

- May thật. Cảm ơn em... Mai gặp.

- Mai gặp.

Trong đêm tối, Quân rời đi. Dù đèn trong hẻm nhỏ tắt hết, tôi cũng không thấy được sao trên trời. Ánh sáng duy nhất trước mắt tôi là anh, từ từ xa mất.

14. Chương 13: Đêm Hạ Chí Ngọt Ngào

Tôi với Quân yêu nhau mới chỉ gần một tháng. Một tháng này, hẹn hò được ba lần. Mỗi lần gặp nhau, hoặc đi ăn, hoặc ngồi cafe sách, ngoài ra chả làm gì nữa.

Quân rất bận. Ngoài việc chuyên môn, anh và bạn mình còn kiêm luôn những công việc văn phòng khác, cả vấn đề tiền bạc, thuế số họ cũng tự mình đảm nhiệm. Trừ ngày chủ nhật có thể rảnh để gặp tôi, những ngày khác trong tuần, bảy giờ đêm anh mới tan làm.

Còn tôi, sau khi giúp sinh viên hoàn thành xong khóa luận thì luôn ở nhà, tự học thêm vài thứ linh tinh và nhận dịch thuật cho một nhà xuất bản nhỏ.

Dịch sách từng là việc làm thêm của tôi hồi đại học, vào cuối năm học thứ tư thì tôi không làm nữa. Vài tuần trước, một biên tập viên cũ đột nhiên liên lạc với tôi, nhờ tôi dịch giúp vài đầu sách. Tôi vốn rất nể vị biên tập này, phần lại đang lúc rảnh rang nên liền đồng ý. Công việc này tuy nhẹ nhàng nhưng lại chiếm khá nhiều thời gian. Mỗi ngày, tôi đều phải chú ý đầu vào sách và những cuốn từ điển to đùng.

Bình thường mỗi đêm, tôi và Quân sẽ mở facebook trò chuyện qua video. Nói là trò chuyện, thực ra chúng tôi chả nói được mấy câu. Thường thì chúng tôi sẽ hỏi han nhau vài câu, kiểu như “Hôm nay thế nào? Hôm nay ăn gì? Công việc ra sao?” Sau đó cả hai vẫn duy trì cuộc gọi rồi mỗi người tập trung làm việc của mình, Quân sẽ đánh máy, đọc tài liệu, còn tôi dịch sách, vẽ vời.

Tôi rất thích mỗi lần băng quơ nhìn lên màn hình vi tính, hình ảnh Quân luôn trên đấy. Khi làm việc, anh có một sức tập trung vô cùng lớn, và lúc đọc tài liệu anh sẽ không ngừng xoay cây viết trên tay. Có hôm

tôi rời màn hình đi coi phim, lúc quay lại vẫn thấy anh ở trạng thái đó. Thậm chí đôi mắt anh còn không chớp một lúc rất lâu.

Gần đây tôi mới phát hiện, yêu đương là một hoạt động rất tốn thời gian. Ví dụ như...

Hầu như ngày nào Như và người yêu cũng gặp mặt. Có hôm hai người đi hẹn hò từ trưa đến tối, sau đó về nhà lại nói chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ.

Lần nọ, Như nằm co người trên giường nhắn tin, lâu lâu cười đại, tôi tò mò hỏi Như:

- Hai người nói gì mà nói lắm thế?
- Liên quan gì đến bà.
- Ồ, không liên quan.
- Ai yêu chả thế. Có bà vợ vắn, yêu đương kỳ cục. Tối nào cũng gọi video hai, ba tiếng đồng hồ, mà im re như sợ mất phí nói chuyện. Dở hơi! Cả hai người.
- Tui không thấy kỳ, bà thấy kỳ làm gì.
- Chặn lời.

Như tắc lưỡi, không buồn đoái hoài tới nữa, tiếp tục trù mền bấm điện thoại. Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy bản thân rất thích yêu như vậy. Không cần giống người khác, chỉ cần lúc ngẩng lên, anh vẫn ở đấy. Chỉ cần, trái tim vui.

Chủ nhật, một ngày cuối hạ, tôi và Quân đều có hẹn riêng. Anh phải tiếp lãnh đạo trong ngành còn tôi đi liên hoan cùng sinh viên.

Buổi tối, tôi cùng mọi người ngồi ăn vặt ở chợ đêm. Không gian khu ăn uống tấp nập ồn ào làm tôi không nghe được tiếng chuông điện thoại của mình. Lúc ăn xong, tôi lấy điện thoại ra xem giờ mới phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ vào hai mươi trước, đều là do Quân gọi.

Bình thường anh gọi, nếu tôi không nghe máy được anh cũng không gọi tiếp, chỉ nhắn một tin nói ngắn gọn điều cần nói. Lúc này anh gọi liên tiếp mấy cuộc, lại không để lại tin nhắn nào. Tôi hơi lo, ngay lập tức gọi cho anh.

- Alo. Thư...
- Vâng. Ở chợ ồn quá, em không biết anh gọi. Có chuyện gì?
- Em đang đứng ở đâu?
- Đang cùng mọi người đi lên rạp Hòa Bình.
- Anh đang đứng ngay trước rạp...

Ban sáng anh gọi cho tôi, bảo rằng tối đi chơi về thì gọi cho anh. Tôi hơi bất ngờ, không nghĩ anh có mặt ở đây. Qua điện thoại, giọng anh hơi lạ, vẻ trầm khàn như bị cảm.

- Em lên đó ngay đây.

Tôi cúp điện thoại, chào qua loa mọi người sau đó tách đoàn chạy đến chỗ Quân.

Từ xa tôi đã nhìn thấy anh. Trong không gian không ngừng chuyển động, anh vẫn cứ đứng yên, dáng người cao cao quen thuộc đang tựa vào cột lớn, đầu hơi cúi xuống, hai tay đút áo túi áo khoác dày.

Khi tôi đến rất gần, Quân đột nhiên ngẩng mặt quay qua, anh nhìn tôi, mắt híp lại, thở ra một hơi đầy khóí.

- Sao anh ở đây?
- Đến đón em đó.

- ...

Hình như Quân say, cả người anh sực lên mùi rượu, mắt hơi lơ đãng và giọng nói vì rượu mà khàn đi.

- Anh uống say rồi.

- Ừ. Tiếp khách VIP mà.

- Say còn đến đón em làm gì? Đi xe nguy hiểm.

- Anh muốn.

- Xe anh gửi ở đâu?

- Không có xe.

- Chứ anh đến bằng gì.

- Bạn chở sang.

- ...

Tôi thấy anh say đến thần kinh không ổn định rồi, đến đón tôi lại nhờ bạn chở sang.

- Đi, mình đi taxi về.

- Không, anh không đi taxi.

- Không đi taxi? Thế anh với em mỗi người đi một chiếc xe ôm hả?

- Anh không đi được ô tô mà.

- Vậy đi xe ôm.

- Không, đi bộ.

- Anh say như thế...

- Đi một lát hết say.

Thế là sau một lúc đứng dừng dằng, hai người chúng tôi bước song song trên vỉa hè vắng, im lặng mà đi. Đi được một quãng, Quân rút tay trái ra khỏi túi áo, bất ngờ nắm lấy tay tôi. Tôi để mặc anh nắm chặt tay mình. Sau một lúc, tôi nhận ra có vài người đi đường ngoái lại nhìn mình, tự nhiên tôi cảm thấy sợ, toan rút tay ra. Nhưng khi mấy ngón tay động đậy còn chưa kịp rút đã bị Quân siết chặt hơn. Anh nhẹ nói hai chữ “Để yên”, rồi mang cả tay tôi lẫn tay anh nhét vào túi áo mình.

Hôm nay là lần đầu tôi thấy Quân thế này, anh say, tính tình cũng khác đi, tự nhiên sinh buồn.

- Tại sao em không nghe máy?

- Em không biết anh gọi mà.

- Em bắt anh đợi...

- Anh uống bao nhiêu?

- Nhiều.

- Sao uống nhiều thế?

- Không uống đâu được.

- Lần sau anh nên chối khéo.

- Ừ.

- Sao anh không đi được ô tô?

- Thì anh bị say xe.

Tôi nghe câu trả lời đơn giản của Quân thì sốc nặng. Không ngờ người đi bên mình lại yếu thế. Tưởng tá thanh niên, sức dài vai rộng lại có thể bị say xe.

- Vậy anh không đi xa bao giờ hả?
- Có. Hồi nhỏ anh đi Hà Nội, đi xe mấy ngày mấy đêm, ói ra mật xanh mật vàng.
- Thế bây giờ đi công tác anh đi bằng gì?
- Ô tô, nhưng vẫn bị say. Mà... em lại bị cảm hả?
- Cảm sơ sơ.
- Bây giờ mũi cứ sụt sịt miết.
- Không sao, mai lại hết ấy mà.
- Tại sao em hay bị cảm thế?
- Em dễ bị nhiễm lạnh.
- Vậy phải cẩn thận, cố gắng giữ ấm chứ.
- ...

Nói xong câu này, tay Quân lại xiết chặt tay tôi hơn một ít. Bàn tay anh rất ấm, ngón tay dài nắm gọn cả tay tôi.

Chúng tôi vừa đi vừa nói luyên thuyên, cũng là lần đầu nói chuyện nhiều đến thế. Tôi bỗng ngộ ra cảnh Như và người yêu cô hẳn cũng thế này, nói những câu chuyện đời thường dung dị, trong niềm vui mang đến niềm thấu hiểu, ngày càng rõ về nhau.

Tới nhà Như, Quân đứng chần chờ mãi, tôi cũng không nỡ để anh đi bộ về một mình trong trạng thái này, tôi đề nghị:

- Giờ này hết xe ôm rồi, anh đi taxi về nha.
- Không.
- Em gọi Đăng qua đón anh về.
- ...
- Nha?
- Ừ.

Sau khi gọi điện cho Đăng, dù muốn nhưng tôi không thể dẫn Quân vào nhà được. Tôi sợ Như thấy ngại ngừng khó chịu, thế là đành kéo anh ngồi xuống bậc tam cấp trước cửa nhà.

Quân ngồi cạnh tôi, tay vẫn chưa chịu buông ra. Anh kê đầu lên vai tôi, mắt lim dim, hơi thở thoát ra nhẹ nhẹ, cả người dường như đã thả lỏng ra. Tôi ngồi yên cho anh dựa mình, thầm mong thời gian trôi chậm lại. Vì đối với tôi, khoảnh khắc này quý giá biết bao nhiêu.

Tìm được người mình yêu, một lòng trân quý và tâm phục khẩu phục, phụ nữ liền tự giác dịu dàng, đáng yêu. Đàn ông cũng thế, ở cạnh người thương, bao nhiêu cao lãnh và tự trọng cũng đem hạ xuống, bình yên dựa vào.

Đêm nay, đêm hạ chí ngọt ngào

15. Chương 14: Khúc Tự Tình Của Thời Gian

Cuối cùng cũng đến ngày cắt bột trên tay, cả người tôi như nhẹ đi mấy ký. Sau khi cắt bột trở về, Như nhìn tay tôi cười điên dại. Vùng da bị bí lâu ngày vừa trắng vừa đỏ, lông tay cũng rụng hết cả, trông thực sự rất kỳ.

Hôm cắt bột lại đúng ngày Như chuẩn bị về nhà bố mẹ để mấy hôm sau làm đám hỏi. Hai chúng tôi tiện thể tự ăn mừng, vừa mừng cho tay tôi thoát khỏi mớ bột trắng, vừa mừng cho Như chuẩn bị đeo gông.

Ở cái tuổi này, lập gia đình là chuyện không còn là sớm nữa, nhưng đối với tôi mà nói, quyết định này của Như làm tôi cảm thấy chên vênh. Chên vênh không phải vì nhìn Như lập gia đình mà cảm thấy bản thân mình nên vội vã, chên vênh bởi vì tôi sợ Như sẽ không còn là Như của bây giờ. Làm phụ nữ, cưới chồng rồi sẽ một lòng chăm lo cho gia đình, một lòng hy sinh vì chồng con. Dường như với những thứ mà thời độc thân từng ham muốn sẽ không còn đoái hoài nhiều nữa. Tôi chính là sợ Như như thế, sẽ không thể cùng tôi chơi bởi lêu lổng, sẽ không thể ở cạnh tôi như đã từng.

Nửa đêm, hai chúng tôi vẫn ngồi trước một bàn đầy rượu. Vừa uống vừa tỉ tê tâm sự.

- Cưới rồi bà chuyển qua bên nhà chồng hả?
- Ừ.
- Còn nhà này?
- Cứ để vậy từ từ tính.
- Ở với bố mẹ chồng được không, hay xin ra riêng qua đây ở?
- Muốn ở riêng cũng phải làm dâu mấy tháng chứ. Kệ đi, từ từ tính.
- Hay! Làm dâu cực lắm.
- Ừ. Mà bà ở với tui luôn đi, chừng nào tui cưới xong thì bà chuyển về phòng.
- Để suy nghĩ.
- Suy nghĩ cái gì. Chảnh sợ. Thôi đi đi, tui không chứa nữa.
- Bà mới là trở mặt nhanh hơn cách Ariana rời khỏi Việt Nam ấy.
- ...

Tôi chẳng thể nhớ chúng tôi ngày trước, lúc ngồi với nhau đã từng nói những gì. Thời gian trôi liền một mạch, bây giờ lại chỉ toàn nói về chuyện cuộc sống, hôn nhân. Mỗi thời khắc qua đi, kỷ niệm cũ sẽ được thay bằng khoảnh khắc mới, sống đến tận cùng, bao nhiêu chuyện xảy ra trong đời đều trở thành ký ức.

Như ngồi đối diện tôi, lúc này đã say khướt, gục đầu xuống bàn nói lảm nhảm. Tôi định đưa Như vào phòng ngủ, rút cuộc cô bạn không có chút tự chủ nào, tay chân đã nhũn ra hết, tôi dùng bao nhiêu sức cũng lôi không được. Đang lúc bất lực không biết phải làm sao thì điện thoại Như trên bàn đổ chuông, tôi nhìn qua, là số người yêu cô.

- Alo. Em là Thư.
- Như đâu em?
- Nó uống say, ngủ mất rồi.
- Uống hả?
- Dạ...
- Vậy em ra ngoài cầm ít đồ vào dùm Như được không?
- Dạ được, em ra liền.

Hôm nay trời mưa, tờ mờ tối sương ẩm đã giăng đầy thành phố nhỏ, khí lạnh đột ngột kéo về. Bên ngoài, một người đàn ông đang đứng co ro, mặt vùi kín trong cái khăn len to trùm, dày cộm.

Cửa vừa hé ra, anh ta liền chạy lên hiên nhà.

- Đứng ra, ngoài này lạnh lắm.

Tôi bị chặn lại ở cửa, chỉ mới ló được cổ ra ngoài. Anh ta đến gần đưa bịch đồ cho tôi, lo lắng hỏi:

- Như say lắm hả?

- Vâng.

- Ngủ lâu chưa?

- Dạ mới.

- Ủ, vậy anh về đây.

- Dạ, chào anh.

Tôi nhìn anh ta đi, bỗng nghĩ ra một chuyện.

- A, từ từ. Anh có thể giúp em bế Như lên giường không?

- Hả?

- Bế Như lên giường.

Anh ta không nghĩ ngợi, lập tức quay lại, đẩy cửa bước vào.

Trông thấy Như ở trong bộ dạng đó, anh ta hơi nhếch mép lên cười, liền sau đó bế Như lên đưa vào phòng ngủ. Tôi cũng lật đật chạy theo sau. Đang định kéo mền đắp cho Như thì anh ta đã nhanh chóng thực hiện trước. Sau đó anh ta ngồi xuống giường.

Sau đó thì tôi đi ra ngoài, để mặc uyên ương hai người bọn họ được riêng tư.

Hai người họ yêu nhau được sáu năm, đôi lần gián đoạn. Bây giờ đã đạt đến cảnh giới mặn nồng bão hòa rồi.

Tôi mới chỉ gặp người yêu Như vài lần. Mỗi lần gặp qua cũng chỉ chào hỏi khách sáo mấy câu. Phần tôi không thích tiếp xúc với người yêu của bạn, phần người yêu Như cũng tương đối lạnh lùng cách xa. Có hôm Như hỏi tôi:

- Bộ bà không ưa người yêu tui hả?

- Đâu có.

- Chớ sao rủ bà đi ăn với ông bà cũng không đi, mà có lần gặp bà cũng né không nói chuyện.

- Không môn thôi.

- Bộ bà thấy ông không tốt hả?

- Tốt hay không là ở chỗ bà suy nghĩ. Tui “no comment”, ok.

- ...

Với cách nghĩ của tôi, chuyện tiếp xúc hay quen thân với người yêu của bạn là việc làm không cần thiết. Tất nhiên rằng tôi vẫn tìm cơ hội quan sát xem người đó có phù hợp với bạn mình không, có thực sự tốt với bạn mình không. Tôi không có ý định xen vào hay phán xét chuyện yêu đương của Như, nhưng cũng thật may mắn vì người yêu Như là người tốt. Xét về mọi mặt, hai người họ đều rất tương xứng với nhau.

Tôi ở phòng khách nhăm nháp chút sâm-panh còn lại, đồng thời ngồi đếm thời gian. Ít phút sau, người yêu Như cũng đi ra, anh ta nhìn ba chai rượu vang và hai chai sâm-panh trên bàn, cất tiếng hỏi:

- Hai đứa em uống hết bằng này?

- Không, còn nửa chai.

Vừa nói tôi vừa lắc lắc chai sâm-panh còn dở trên tay.

- Em không say hả?

- Không, toàn Như uống. Hi.

- ...

Anh ta thả dài, chân hướng theo cửa chính đi ra.

- Ủ, cảm ơn em. Anh về đây.

Người yêu Như về, tôi vẫn rề rà uống hết chai rượu rồi mới dọn dẹp, sau đó bật máy tính gọi cho Quân. Lúc màn hình được kết nối, anh đang ngồi chơi rubik.

- Anh không làm việc nữa hả?

- Khuya rồi, làm hết vô rồi.

- Vậy ngủ đi.

- Anh đợi em đến khuya thế này mà em bảo anh đi ngủ.

- Em sợ anh buồn ngủ mà.

- Không buồn ngủ.

- Ừm.

- Liên hoan vui không?

- Vui.

- Làm gì?

- Uống rượu, nói xàm.

Quân đang chăm chú nghịch khối vuông màu sắc trong tay, nghe tôi nói câu này, đột nhiên anh ngẩng lên, vẻ mặt nghiêm khắc.

- Em mới tháo bột chứ có phải xương đã lành hẳn đâu. Ai cho em uống.

- Em chỉ uống ít sâm-panh thôi, toàn là Như uống.

- Thì cũng là rượu.

- Nhưng mà...

- Uống rồi còn nhưng gì.

Tôi bị phê bình gây gổ, lòng cảm thấy bức bối. Ban này người yêu Như thấy cô say thì ân cần chăm sóc, còn tôi lại người yêu bị quạu. Tôi nổi cơn tử thân, không nói không rằng bỏ đi tắm. Tôi tắm rất lâu, lúc trở ra vẫn thấy anh trên màn hình. Bản thân còn chưa biết nên nói gì tiếp theo thì anh lên tiếng:

- Khuya vậy rồi em gọi đâu?

- ...

Tôi hờn rồi anh còn không biết. Tôi không thèm nhìn vào màn hình, âm ức nói:

- Kệ em!

- Sao mà kệ?

- Kệ em, không liên quan đến anh.

- ...

Anh im lặng hồi lâu, sau đó gọi tên tôi:

- Thư.

- ...

- Thư. Nhìn anh coi.

- ...

- Sao em giận anh?

- Nãy giờ anh cứ nói em thế này thế kia.

- Em gọi đầu khuya mai lại bị cảm thì làm sao?

- ...

- Sao không trả lời anh. Còn gì nữa?

- Nãy em uống rượu chỉ uống sam-panh thôi, giống coca pepsi, mà anh cũng nặng giọng.

- Nhưng trong đó cũng có cồn, ngày mai em sẽ bị nhức tay cho coi.

- ...

- Còn gì nữa?

- Hết rồi.

Quân cười khổ rồi thở dài:

- Ấy da, em đi sấy tóc đi, nhớ sấy thật khô.

- Tí em sấy.

- Ủ, miễn trước khi đi ngủ tóc khô là được.

- ...

- Sao lại im lặng nữa?

- Chủ nhật anh đi với em được không?

- Đi đâu?

- Đám hỏi Như. Như mời anh đó.

- Ủm. Đi.

- Hôm đó em về nhà bố mẹ luôn.

- Ủm. Anh chở em về.

Quân nói câu này, âm điệu trầm ảm, ánh mắt dịu dàng. Một tay anh chống cằm, tay kia gõ nhẹ năm ngón xuống bàn. Trông như anh đang suy nghĩ điều gì đó.

- Anh nghĩ gì thế?

- Không có gì.

- Không có gì tức là có gì.

- Anh có phải con gái như con gái tụi em đâu.

- Vậy ý anh là con gái bọn em “ăn có nói không”.

- Không phải...

- Vậy ý anh là con gái bọn em thích suy diễn.

- Không phải...
- Vậy ý anh là tính tình con gái bọn em không tốt.
- Không hề... Nhưng mà chắc giờ anh phải nghĩ lại rồi.

Tôi cười ngặt nghèo, không bắt bẻ anh nữa. Lát sau, chúng tôi kết thúc cuộc trò chuyện.

Cơn buồn ngủ kéo đến làm mi mắt tôi nặng trĩu, miệng ngáp dài ngáp ngắn. Tôi sấy tóc qua loa, sau đó mộng mị đi vào giấc ngủ.

Ngày đám hỏi, sáu giờ sáng, tôi và Quân xuất phát từ phố về huyện.

Ngày mưa, sương sớm dày đặc, rét căm. Xe đi tốc độ cao, gió cứ thế đập thẳng vào mặt, lạnh cắt da. Tôi cúi thấp người nép sau lưng Quân, không nhìn lên trước nữa.

Xuống hết đèo, rừng thông xanh tịt lại ở phía sau, cao vút và cô đơn. Lúc này, hai bên đường chỉ thấy toàn những vườn hồng nối tiếp. Hồng đã vào mùa, cây nâu trĩu lá, toàn những cành khô khúc khuỷu, gầy xác xơ. Quả hồng chín mọng, căng đầy, treo lủng lẳng khắp cây. Từ xa, nhìn chỉ thấy sắc đỏ, vàng chi chít.

Tôi ngẩng đầu, đập đập vai Quân, sau đó chỉ tay về phía vườn hồng. Quân nhìn thoáng qua rồi tiếp tục tập trung lái xe. Đi được một đoạn, đột nhiên anh lái xe tấp vô lề đường, dừng lại.

- Lạnh quá.
- Quân chà chà hai bàn tay vào nhau, lời nói của anh đi qua lớp khẩu trang dày nghe không rõ.
- Ai bảo anh quên bao tay.
- Ủ.
- Mang bao tay của em đi.
- Không vừa.
- Vừa. Bao tay len, giãn được.

Tôi tháo bao tay, giục Quân mang vào. Anh nhìn đôi bao tay con gái, hơi chần chừ, cuối cùng cũng chịu mang vào. Trước khi đi tiếp, anh với tay ra sau tìm hai tay tôi, mang nhét vào túi áo anh.

Trước đây, Như từng hỏi tôi tại sao lại thích Quân? Theo Như, Quân không đẹp trai, không vui tính, không mang đến ấn tượng đặc biệt để yêu theo kiểu tình yêu sét đánh. Tại sao anh chưa tán, mà tôi tự đổ?

Bởi vì Như không biết rằng, tôi thích đôi mắt đượm buồn đậm nét mangan của anh biết nhường nào. Như cũng không biết, tôi thích giọng nói trầm ấm và ngọt ngào của anh. Càng không biết, anh nam tính và chừng chạc thế nào. Có khi anh không nói, chỉ cứ thế dịu dàng quan tâm tôi một cách âm thầm khiến tôi càng ngày càng thích anh. Thực sự, thích anh.

Đám hỏi của Như diễn ra suôn sẻ. Bố mẹ cô khóc suốt mướt, khóc như thể sau đám hỏi con gái sẽ ngay lập tức theo chồng, một đi không trở lại. Tôi chứng kiến cảnh tượng đó, bấm bụng nhịn cười mãi. Quân liếc xéo một cái:

- Để xem mai mốt ba mẹ em khóc em có cười được không.
- Ba mẹ tổng được em đi, còn chả cười thành tiếng ấy.

Suốt buổi, Quân hầu như chỉ ngồi yên một chỗ nhìn tôi chạy qua chạy lại. Lâu lâu anh lại bày ra dáng vẻ đăm chiêu, không rõ là thất thần hay suy nghĩ điều gì. Nhìn Như trao nhẫn xong, tôi chạy lại ngồi cạnh anh.

Vừa rồi tôi được giao bưng một mâm xôi rất nặng. Mâm lớn đặt lên cẳng tay, tôi phải gồng lên để bưng cho vững. Lúc bưng chỉ thấy nặng, hiện tại chỗ tay vừa lành xương thấy hơi khó chịu. Tôi hơi lo, nhúm mày lại.

- Tay em bị sao rồi?

- Không. Nhưng có khi nào nó bị gãy lại hay bị nứt không?

- Không sao. Mai mốt đừng làm mấy việc nặng thế nữa, vẫn chưa lành hẳn đâu.

Quân nói xong, vươn tay nắm lấy tay tôi. Bàn tay anh day nhẹ vùng tay trước đây tôi bị gãy, sau đó anh nắm tay tôi dẫu dưới bàn. Khuôn mặt tĩnh lặng.

Tay anh dài và trắng nhưng chẳng hiểu vì sao lại rất thô. Dường như anh chơi bóng và tập thể dục nặng rất nhiều. Lòng bàn tay có những vết chai cứng sần lên như tay của một người nông dân thường xuyên cầm cuốc, phần khớp giữa các đốt bị bè ra.

Bị tay Quân nắm chặt, tay tôi bắt đầu nhả mồ hôi. Tôi khó chịu muốn rút ra, anh lại nắm càng chặt. Người này thường có sở thích trêu đùa tôi như thế. Bao giờ tôi thực sự khó chịu muốn nổi quạu lên anh mới chịu thôi. Việc này giống hệt như việc một người lớn thích hôn em bé, cứ dè dặt má mồm mím ra hôn mãi, chừng nào nó òa khóc mới dừng.

- Buông tay em ra.

- Tí nữa anh chở em về.

- Ồ... liên quan gì chứ. Buông ra, tay em bị mồ hôi rồi.

- Anh chở em về nhà anh, sau đó mới về nhà em.

Tôi ngừng vật lộn với tay Quân, tròn mắt nhìn anh.

- Sao em lại về nhà anh?

- Anh giới thiệu em với ba mẹ.

- Sao tự dưng...

- Đâu có tự dưng.

- Tự dưng anh muốn giới thiệu.

- Không có, anh nghĩ cả tuần rồi. Hẹn ba mẹ rồi.

- Cả tuần?

- Lúc em mời anh đi đám hỏi này.

Là hôm tôi uống rượu, sau đó giận lấy anh.

- Nhưng mà chỉ mới hơn hai tháng...

- Hai tháng thì sao?

Hai tháng thì sao? Tôi cũng không biết nữa.

Hai tháng, có phải là quãng thời gian quá ngắn để khẳng định tình yêu. Hai tháng, có đủ để người lớn yên tâm và rộng lòng đón nhận một nửa kia của con họ. Người ta thường dựa vào thời gian để đánh giá một tình yêu nào đó, mà cách đánh giá lại chẳng bao giờ giống nhau. Một mối tình chín năm, nếu chia tay, mọi người sẽ nhận định rằng “Yêu chín năm, chán rồi, yêu sao nổi nữa.” Một mối tình chỉ vài tháng đã kết hôn, chần chừ sẽ bị dèm pha “Còn chưa biết rõ nhau đã cưới, chạy bầu hay sao?” Tôi rất sợ những cái nhìn phiến diện như thế, sợ mấy câu phán xét không đúng của người đời.

Ví dụ, hôm nay tôi đến gặp ba mẹ anh. Liệu họ có cảm thấy đột ngột rồi có cái nhìn không tốt về tôi. Liệu mẹ anh có để bụng chuyện mấy hôm trước tôi đến ăn cơm mà không giúp đỡ gì. Liệu mẹ anh có thích kiểu người như tôi. Hay liệu rằng mẹ anh đã nhắm cho con trai mình một người xứng đôi vừa lứa, tôi lại chen ngang phá đám chuyện tốt của anh.

Tôi chìm đắm trong suy nghĩ riêng mình, mãi chẳng đáp lời Quân. Bao nhiêu thời gian đó, anh vẫn im lặng nhìn tôi, ánh mắt đợi chờ. Tôi không nhìn được nổi lo, mù mịt hỏi anh:

- Lỡ mẹ anh không thích em thì sao?

- Mẹ anh thích em.
- Hả?
- Mẹ anh mới gặp em hai lần.
- Nhưng mà Đăng nói về em cả chục lần. Mẹ thích em từ lần đầu gặp ấy!
- ...
- Hôm anh tỏ tình với em, sau đó kể cho mẹ. Em biết mẹ nói gì không?
- Không...
- Giỏi!
- ...
- Mẹ anh giục anh đưa em về suốt, anh định hỏi ý em mấy lần.
- Nhưng hôm nay anh có hỏi ý em đâu.
- Anh quên.

Tôi ghen lời. Tay không rút được khỏi tay anh, đối đáp cũng không thắng được miệng lưỡi anh.

Quân có một tuần để suy nghĩ chuyện ra mắt hôm nay, vậy mà cả một tuần đó anh có thể “quên” được, rút cuộc tại sao bây giờ anh lại đột nhiên nhớ ra. Nếu hôm nay tôi nhất quyết không đến, hại ba mẹ anh bị leo cây, mai này nếu muốn đến lại càng không dễ gì. Chuyện này chẳng khác nào Quân đang quảng cho tôi một bài thi lựa chọn, mà số đáp án để lựa chọn chỉ một mà thôi.

Sau lễ, nhà gái bày cỗ đãi nhà trai và khách khứa. Tôi và Quân còn đang ngồi ở bàn uống trà thì Như chạy tới. Hôm nay Như rất đẹp. Cô trang điểm theo lối tự nhiên, những đường nét trên khuôn mặt vốn đẹp lại càng rõ nét. Tóc Như búi cao, đầu đội khăn đóng, hai bên mai có vài lọn tóc rủ xuống tự nhiên. Vóc dáng cô thon thả, làn da trắng ngần, mặc chiếc áo dài thêu phụng màu đỏ nhìn càng tuyệt hơn.

- Lại đây ngồi với tui đi.
- Không, xui gia hai nhà ngồi với nhau, tui qua đó làm gì?
- Qua đây, người lớn ngồi hết một mâm rồi, tui mình ngồi mâm khác, qua đây.

Tôi nhìn Quân, anh chậm rãi gật đầu đồng ý.

Chúng tôi ngồi vào một bàn chỉ có vài ba người em họ của Như. Lúc này mẹ Như đã rảnh rồi ngồi nói chuyện nên mới để ý đến Quân. Từ bàn bên cạnh, họ nói vọng sang:

- Thư, người yêu hả con?
- Dạ.
- May quá, bác cứ sợ con khó tính quá đâm ra ế.

Quân bị nhắc đến, đứng dậy chào mọi người một lượt. Tôi ngượng ngùng, cố né tránh sự chú ý của mọi người xung quanh.

Mẹ Như đang được dịp vui, tiếp tục chọc ghẹo tôi:

- Tranh thủ làm sao cưới trong năm nha con, cho bằng bạn bằng bè chứ.

Tôi cười cười cho qua chuyện, sợ nói thêm một câu lại bị chọc thêm một câu. Còn Quân ngồi cạnh, vẻ mặt tươi tỉnh như thể hưởng ứng lời bác ấy nói, chả thèm nhìn tôi lấy một cái.

Lần đầu Như gặp trực tiếp Quân thế này, cô tỏ vẻ hào hứng, thì thầm vào tai tôi:

- Dễ thương quá à.
- Ừ ai cũng khen tui vậy.

- Diên, tui khen người yêu bà kia.
- Đàn ông mà khen dễ thương.
- Kệ, tui thấy vậy, không liên quan đến bà.
- O,... nhưng người ta là người yêu tui mà.
- Kệ, haha.

Tiệc đãi chỉ có hơn chục bàn nhưng vô cùng vui vẻ, kéo dài hơn một buổi tiệc bình thường. Họ hàng nhà Như sung lắm, mấy bác trai, bác gái đều uống rượu rất hăng. Vậy nên không biết bao nhiêu lượt rượu qua lại mà vẫn chưa xong.

Tôi vì cái tay không dám uống, khi bị ai ép Quân đều uống đỡ dùm. Bình thường khả năng uống của anh rất tốt, hiếm khi say, nhưng nhìn anh uống nhiều như vậy, tôi đâm sốt ruột. Tí nữa chúng tôi còn phải chạy xe về, nếu anh say không thể chạy xe, mà anh lại càng không cho tôi chở. Nghĩ vậy, tôi nói nhỏ với anh:

- Anh giả bộ uống thôi.
- Không sao.

Vừa nói, anh vừa cụng ly với người yêu Như, uống một hớp liền cụng ly.

- Lỡ say thì sao?
- Anh không để say đâu.

Tôi thở dài. Người này rõ ràng ham vui. Kết quả, Quân không say thiệt. Có điều mặt anh hơi đỏ, trông như đang buồn ngủ. Tôi không yên tâm, Như cũng không yên tâm để chúng tôi về. Cô mang đến cho Quân một ly nước ấm, rồi nói:

- Anh với Thư ngồi lại một tí cho tỉnh rồi về, còn sớm mà.
- Ừm. cảm ơn em.

Vậy là Như kéo tôi vô phòng, giao phó cho người yêu mình trách nhiệm bầu bạn với Quân. Tôi rời đi, lòng vẫn lo lắng.

- Bà nghĩ sao mà để hai người đó ngồi với nhau. Một người thì lạnh như tiền, một người thì nóng không nóng, lạnh không lạnh. Sao mà nói chuyện?
- Vậy bà xem xem tui với bà, một người nóng, một người nóng không nóng, lạnh không lạnh. Nói cái gì?
- Ồ, đúng ha.

Tôi trầm ngâm, đột nhiên Như hỏi:

- Hôn chưa?
- Hả?
- Tui hỏi hôn chưa, khổ lắm.
- Rồi.
- Mấy lần?
- Một.
- Ôi mẹ ơi, yêu mấy tháng rồi mà hôn có một lần.
- Tui không biết.
- Thế nào? Nông hay sâu, Việt Nam hay Pháp?
- Chỉ...ờm... kiểu chạm môi... mấy giây.
- Chuẩn men đấy!

- Chuẩn men?

Như gạt đầu sâu, biểu cảm khuôn mặt có phần kỳ lạ. Sau đó cô bắt tôi phụ xếp mấy bộ trang phục áo dài, dọn dẹp phòng ốc.

Nửa tiếng sau, tôi trở ra. Thấy hai người đang ông đang trò chuyện, có vẻ họ rất hòa hợp, liên tục trao đổi qua lại, người nói, người gạt đầu, cứ thế luân phiên.

Tôi nhìn ra bầu trời phía núi xa. Chỉ hơn ba giờ chiều mà mây đen đã kéo đến, tối mịt một vùng. Trước nhà Như, chuồn chuồn bay sà xuống dày đặc, chim về tổ chao lượn khắp nơi. Dự báo thời tiết tối qua thông báo rằng hôm nay có bão, mưa sẽ đến vào chiều và đêm.

Sợ mưa về, tôi không kiên nhẫn đợi Quân nói hết câu chuyện, đi đến trước mặt anh.

- Sắp mưa rồi.

- Ừm.

Quân gạt đầu với tôi, rồi anh quay sang chào người yêu Như:

- Bây giờ anh về đã, không là mắc mưa. Có gì cần em cứ gọi cho anh.

Anh vừa nói, tay vừa mò vào túi áo, hình như là muốn tìm danh thiếp. Anh tìm túi trên túi dưới đều không có, cuối cùng trực tiếp đọc số ra. Sau đó hai người chúng tôi chào mọi người, xin phép ra về.

Trên đường đi, tôi tò mò hỏi Quân:

- Hai anh nói chuyện hợp gu nhỉ?

Lần đầu thấy anh dễ thân với người lạ như vậy.

- Tụi anh chủ yếu bàn luận về công việc.

- Anh đó lạnh lùng quá, em chẳng dám nói chuyện.

- Về bề ngoài thôi, thực ra cũng dễ chịu, biết giao tiếp.

Tôi không tiếp lời, Quân lại nói:

- Giống như em, người khác cũng thấy em lạnh lùng.

- Em đâu có lạnh lùng, em rất thích nói chuyện.

- Ừm. Theo anh thì em không lạnh lùng, mà là hơi ngơ.

- Em không có!

- Chữ ngơ viết hoa luôn chứ không phải ngơ thường đâu.

- Hồi nào?

- Mấy lần đầu gặp em, lần nào cũng vậy.

- Đó là do em cố lơ anh mà.

- Tại sao em lơ anh?

- Thì tại anh giúp chị Trang, nên mấy lần tình cờ gặp anh, em thấy anh khó ưa.

- Biết em không ưa anh, anh đã không cố tình đến trường em hoài rồi.

- Anh cố tình đến làm gì?

- Đến gặp em.

Tôi im lặng, cố xấp xếp lại trí nhớ.

- Sao em không nói gì nữa?

- Anh chỉ mới gặp em ở tòa, sao biết em dạy trường nào?

- Lần đầu gặp ở trường là tình cờ. Những lần sau anh cố tình đến những giờ em dạy. Thời khóa biểu ở phổ thông thường không thay đổi, anh cứ chọn giờ đó đến thôi.

- ...

- Lần thứ hai đến đã may mắn được cô hiệu trưởng giao cho người đẹp tiếp đãi.

Tôi hồi tưởng lại. Hôm đó tôi bị cảm, bản thân chỉ muốn ra về ngay lập tức để nghỉ ngơi, vậy mà phải ở lại để tiếp anh.

- Hôm đó em mệt chết đi được, mà anh cứ phiền em, hỏi linh tinh.

- Haha. Anh quay lại lần nữa thì em về mất rồi.

- Anh hỏi gì nữa?

- Hỏi nhà vệ sinh ở đâu.

- Rồi anh hỏi ai?

- Không hỏi nữa, anh chỉ muốn chọc em thôi.

Tôi ngồi sau xe, thụi tay vào lưng Quân một cái. Khẽ thở dài.

Có nhiều việc tôi không tự lý giải được. Chuyện tình cảm lại càng khó khăn hơn. Trước nay, tâm trí tôi hầu như chỉ dồn vào việc làm, việc học. Bây giờ lại dồn cả vào Quân. Anh tốt như thế, tôi phải làm thế nào để tương xứng với anh.

Một năm trước, lần đầu gặp gỡ, chúng tôi chỉ là hai người xa lạ. Một năm sau, trải qua vô số lần tiếp xúc, chúng tôi đã cùng sánh đôi.

Tôi nghĩ, trên đời này nếu không có tình cờ chắc không thể viết thành sách được. Nhưng mà tình cờ gặp bao nhiêu người trong đời lại không thể thương nhớ bất kỳ ai. Tình cờ chính là trang mở đầu, nhưng đoạn sau này, chắc chắn phải tự mình viết lấy. Chỉ vậy mới thành sách mà thôi.

16. Chương 15: Anh Rất Yêu Em

So với tình hình thực tế, sự lo lắng của tôi hoàn toàn không cần thiết.

Gia đình Quân thực sự rất tốt. Suốt bữa cơm quây quần ấm cúng, ba mẹ anh chẳng hề tạo áp lực cho tôi. Vì đã từng gặp qua, lúc tối mới tới, họ liền xem tôi như người thân thiết, nói chuyện gần gũi.

Thoạt đầu nhìn họ, tôi nghĩ họ trầm lắng, giống Quân. Nhưng càng về sau, tôi nhận ra rằng Quân và ba mẹ anh không hề trầm lắng như tôi nghĩ. Trong nhiều trường hợp, họ chỉ nói khi cần phải nói, thậm chí nếu được họ có thể biểu đạt trong một vài từ. Nhưng ở cạnh người thân - những người đem đến cho họ niềm tin và sự hạnh phúc, họ lại có thể vô tư trò chuyện, cởi mở chân thành.

Tôi nhìn gia đình bốn người nhà Quân, đột nhiên nhớ bố mẹ mình. Từ hôm bị mẹ mắng, tôi vẫn chưa về nhà lần nào. Hôm rồi, mẹ gọi tôi, nhắc ngày giỗ ông nội. Tôi biết ý nên hôm nay tự trở về.

Xong bữa, tôi phụ mẹ Quân rửa chén. Giọng bác gái rất hay, là kiểu giọng miền trung lai với miền nam, nghe nhẹ nhàng và thanh thoát. Hai bác cháu vừa rửa chén vừa nói chuyện, đột nhiên nghe nhà bên cạnh cãi lộn, tiếng chửi bới vọng lại rất to.

Mẹ Quân buông chén, đi nhanh ra hiên nhà nghe ngóng. Tôi cũng theo sau. Một lát sau, Đấng có mặt. Ngôi nhà phát ra tiếng còi còi không ngờ lại là nhà bố mẹ chị Trang. Trong cái sân lớn, một nhóm hơn chục người đang đứng, hình như đều là hàng xóm sang hóng chuyện.

Ba người chúng tôi đứng hơn mười phút vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, câu chữ nghe được tiếng còn tiếng mất. Thế là lại đứng một lúc lâu nữa, mẹ Quân nói:

- Lâu lắm mới thấy cái nhau lớn thế này.
- ...
- Con là em chồng cũ của Trang đúng không?
- Dạ.
- Nhà này lâu lâu vẫn cứ cái nhau thế này.

- ...

Bác gái vừa dứt lời, từ trong ngôi nhà ấy có một phụ nữ tầm ba mươi đi ra, nước mắt nhạt nhòa. Theo sau người đó là hai người cao tuổi, một ông một bà, vẻ mặt ai cũng nghiêm trọng lạ thường. Sau khi ra khỏi nhà, họ nhanh chóng đi mất hút.

Đám đông vẫn chưa rời đi, tôi và bác gái cũng đứng nguyên tại chỗ, chỉ có Đăng không mặt mà nĩa, im lặng bỏ đi. Lúc này Quân từ hiên nhà trước đi tới, cười cười nói:

- Mẹ vô nhà đi, lần nào cũng ra ngõ đến lâu.
- Từ từ,...

Bác gái trả lời hời hợt, chẳng thèm nhìn Quân. Anh dời sự chú ý đến tôi, dùng cằm chỉ vào nhà. Tôi cười toe toét, lắc đầu. Còn lâu! Đang cao trào thế này, còn lâu tôi mới bỏ đi. Nghĩ thế, tôi vòng tay mình qua tay bác gái, ôm chặt. Hai người chúng tôi tiếp tục xì xầm.

Nguyên văn câu chuyện là: người phụ nữ kia là vợ của anh hai của chị Trang, anh này có tính lăng nhăng, mấy bữa trước đi cặp bồ bị vợ bắt gặp, đánh ghen tại trận. Anh ta đánh lại vợ, sau đó vợ anh ta bỏ về nhà mẹ đẻ. Hôm nay anh ta đến nơi làm việc của vợ gây chuyện, tối đến chị vợ cùng bố mẹ mình mang đơn ly hôn đến, đòi ly dị. Anh này nhất quyết không đồng ý, gia đình anh ra sức khuyên can. Cuối cùng hai bên không tìm được tiếng nói chung, sinh cự cãi... Thật dài dòng!

Rất lâu sau, sự việc kết thúc. Tôi và bác gái trở vào bếp. Chén bát vừa nãy còn đang rửa dở đã được tráng sạch, xếp gọn gàng trên giá. Tôi đang thắc mắc thì bác gái lên tiếng:

- Chắc bác trai rửa rồi.

Tôi câm nín.

- Không sao, bình thường cũng là bác trai rửa chén bát. Sợ bác hư móng.

Câm nín tập hai.

- Lên uống nước con.

Tôi nhìn bàn tay thon dài của bác gái, âm thầm ngưỡng mộ. Quân bảo, trước đây ba mẹ anh đều làm nghề giáo. Mấy ngón tay dài thon của bác gái, lúc cầm phấn lên hẳn là rất đẹp.

Chẳng bù cho tôi, bàn tay nhỏ xíu, ngón tay ngắn cùn, móng vừa nhỏ vừa tõe ra. Đã thế, tay còn có rất nhiều lông – Điều bất công số một. Trong họ bao nhiêu là đàn ông, chỉ có mình tôi là con gái, bao nhiêu chén bát mình tôi gồng gánh hết – Điều bất công số hai. Như hay nói “Đời bất công nên đường cong không bao giờ thẳng”, lắm lúc tôi thấy sao mà đúng thế.

Nửa đêm, Quân đưa tôi về. Ba mẹ anh và Đăng ra cửa tiễn, không quên dặn dò:

- Đi cẩn thận nha con.
- Đi chậm chậm nha con.
- Đi từ từ nha Hai.

Khi Quân lái xe ra khỏi cổng, tôi quay đầu lại vẫn thấy họ đứng đó. Gia đình này thật giàu tình cảm, mà hơn hết họ luôn thể hiện tình cảm ấy ra. Đơn giản mà ấm áp vô cùng.

Tôi đảo mắt qua cổng nhà kế bên. Nơi đó, vừa nãy xảy ra tranh cãi lớn. Nơi đó, nhiều tháng trước đây, tôi đã từng tình cờ gặp lại anh. Lần đó, khiến tim tôi lồi nhịp.

Giỗ ông tôi, họ hàng mấy nhà lại được một ngày tề tựu. Chuyện muôn thưở được lời ra xào đi xào lại vẫn cứ là “Bao giờ Thư lấy chồng.” Tôi thiệt muốn hét lên “Con có bồ rồi, bồ con không những nhà giàu nứt vách, còn tài giỏi hơn người, tỷ người có một”, rút cuộc nửa chữ cũng nhả ra không được. Người thật việc giả, lỡ mai này họ gặp Quân, sẽ biết tôi nói bậy.

Tôi ngậm bồ hòn, cả ngày cười khờ cho qua chuyện. Nửa đêm mới len lén gọi cho Quân, tường thuật lại toàn bộ ngày dài. Anh nghe tôi kể, cười nói:

- Anh thấy anh cũng xuất chúng mà.
- Anh chỉ như ông anh hàng xóm nhà bên, đi đâu cũng thấy.
- Vậy sao bao nhiêu năm mà em không yêu ông hàng xóm nhà bên nào?
- Đó là em ví dụ, chứ hàng xóm nhà em toàn là con gái, nguyên xóm.
- Thật đáng sợ!
- Sợ gì?
- Sao em không đồng dạc tuyên bố là em có người yêu rồi.
- ...

Tôi cũng muốn nói, sao mình không nói? Thực ra, một câu nói rất dễ dàng, nhưng tôi sợ. Sợ chúng tôi sẽ chia tay.

Tôi nghĩ ngợi, không đại gì mà nói lý do cho Quân. Anh tuy dễ chịu, qua loa, nhưng ai mà biết lỡ anh đột nhiên hẹp hòi, để ý lời tôi, sau đó hờn mát thì sao. Thế là tôi đánh trống lảng:

- Hồi nãy em coi thời sự, chẳng hiểu tại sao có người đẹp trai lại ác như thế. Hiếp dâm con nít, còn giết chết. Ác!
- Phạm tội là do tâm tính, đâu phải do xấu đẹp.
- Luật sư bọn anh, miễn được trả tiền là sẽ nhận bào chữa hả?
- Em nói gì thế?
- Thì ý là ví dụ anh biết thân chủ sai rành rành, nhưng được thuê bào chữa thì sẽ giúp người ta thoát tội, ý em là vậy đó.
- Không. Những vụ anh thường nhận, hoặc là giúp người bị oan thoát tội, hoặc nếu được chỉ định thì sẽ cố giảm án cho người có tội. Còn mấy vụ tranh chấp bình thường, nhiều khi cũng có sai sót, nhưng không đáng kể.
- Em xem phim, toàn thấy luật sư giúp chạy án.
- Phim? Ngoài đời chắc cũng có, nhưng anh chưa gặp. Mới đi làm có mấy năm, nhận nhỏ lẻ, chưa có đăng cấp nhận mấy vụ đó. Nhưng mà anh thấy tội phạm là đã ghét, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thôi. Kêu anh chạy án, không bao giờ.

- ...

Quân đang đọc tài liệu, nghe tôi đề cập đến vấn đề này, anh chống cằm, nhiệt tình trao đổi. Máy tính ở nhà của tôi đã bị liệt vào dạng không thể cổ hơn, màu sắc rất tẻ. Hình ảnh Quân trên đây bị nhòe ra. Vậy mà tôi vẫn thấy được vẻ nhiệt thành của anh, sâu trong đáy mắt là niềm tự hào nghề nghiệp vô cùng lớn. Từng câu từng chữ, nghiêm nghị lạ thường.

Cuối tuần, tôi lên phố, tiếp tục ở lại nhà Như, dốc sức hưởng thụ không gian xa hoa đẹp đẽ.

Cô bạn của tôi, từ sau đám hỏi thì xin nghỉ việc, dùng mấy tháng độc thân cuối cùng đưa ba mẹ đi du lịch vài nơi. Đến đâu cũng mua quà, gửi cho tôi bằng đường bưu điện.

Thành phố mùa này, đẹp đến nao lòng. Sang thu rồi, những cơn mưa rào đã dứt, nắng hừng thơm nồng. Tiết chuyển mùa, trong nắng vàng có gió lạnh hanh hao, lá khô rơi rụng, xào xạc một vùng.

Buổi chiều, tôi đi chợ mua vài thứ lặt vặt. Ngang qua khu bán hoa, thấy người ta trưng đầy những bó hoa trắng nhỏ, nụ vàng, tôi động lòng, mua một bó vừa cắm vào bình ở nhà Như. Nhưng mà mua xong, ra khỏi chợ liền thấy tiếc tiền. Cúc họa mi thường mắc hơn những loài hoa khác, bởi vì thành phố tôi còn chưa trồng được, mỗi mùa hoa đến, lái buôn sẽ lấy từ Bắc vô. Vậy nên so với giá gốc vốn mắc, giá bán lẻ sẽ còn mắc hơn.

Tôi ôm bó hoa, nhìn không rời mắt, hoa đẹp không rời mắt được. Cúc họa mi mang đầy âm hưởng của miền Bắc, thanh lịch, tinh khôi. Bởi vì đẹp như thế, nên tôi nhanh chóng không thấy tiếc nữa. Trở về nhà liền cắm vào bình, sau đó ngồi vẽ.

Tôi chăm chú vẽ qua giờ cơm tối, dạ dày bắt đầu co bóp mạnh, vừa uống vào một ngụm nước, cảm giác đau còn tồi tệ hơn.

Cơm chưa nấu, đồ ăn mua về còn quãng bữa trong bếp. Bây giờ mới bắt đầu nấu, không biết khi nào mới được ăn? Nghĩ vậy, tôi lấy vài cái bánh ngọt, vừa ăn vừa xem tivi, ăn hết cả mấy cái bánh to mà vẫn chưa no. Ăn ngọt xong, lại thèm ăn mặn, mà lúc này phim trên tivi đang chiếu đến đoạn hay, tôi dùng hết sức bình sinh, chạy cái vèo vào bếp lấy một gói mì tôm, sau lại chạy cái vèo ra, nhanh chóng về chỗ cũ yên vị.

Vì chạy nhanh quá, chân đập vào cạnh bàn, u lên một cục tím bầm. Tôi không quan tâm, tiếp tục xem phim, tay vò nát gói mì, sau xé mấy gói gia vị đổ vào, ăn sống. Ăn mì sống rất ngon miệng, vừa giòn vừa thơm, đến cả muối thừa đọng ở đáy bị tôi cũng cũng tay quệt, mút cho bằng hết.

Tôi vừa ăn xong, rác còn vứt vương vãi trên bàn thì điện thoại đặt úp trên bàn rung lên, nhích ề ề. Tôi nhìn dãy số gọi đến, giảm âm lượng tivi.

- Em nghe.

- Ra mở cửa cho anh.

- Hử?

- Anh đang đứng trước nhà em... à nhầm, nhà Như.

- ...

Tôi lật đật chạy đi mở cửa. Ánh sáng trong nhà theo độ mở cánh cửa thoát ra, hình dáng Quân từ từ hiện rõ. Vẫn là bộ dạng quen thuộc đó, người thẳng tắp, quần âu, áo măng tô, hai tay vùi sâu trong túi áo. Anh nhìn tôi, híp mắt.

Một tuần rồi tôi mới gặp anh. Đạo gần đây anh rất bận, ban đêm gọi cho nhau cũng không nói gì nhiều, ai làm việc nấy, không phiền nhiễu người kia. Vậy nên dù đêm nào cũng thấy nhưng tôi vẫn rất nhớ anh.

Tôi nhìn người trước mặt, bất ngờ xen lẫn vui mừng. Còn anh vẫn một mực giữ bộ dạng tỉnh rụi, bàn tay vò vò đầu tóc tôi, chân bước vào nhà và nói:

- Hết biết em.

Hết biết cái gì? Tôi tự hỏi, sau đó nhìn lại mình từ trên xuống dưới, khổ sở không nói nên lời.

Tôi ở nhà rất tùy tiện, tóc tai chỉ vấn đại lên, tóc mái cột cây dừa, lộ ra cái trán Tam Mao. Cái áo len tôi đang mặc rộng thùng thình, chất len đã nhão ra chảy xuống tận gối, bên dưới bận một cái quần hoa bằng thun. Trông tôi không thể nào ngu xuẩn hơn được nữa. Và quan trọng hơn cả, tôi không mặc áo ngực. Chính nó! Lần trước bị gãy tay, cũng vậy. Hình tượng của tôi bị vỡ tan cả rồi.

Thật mất mặt! Quá mất mặt!

Tôi không hoảng loạn, giả câm giả điếc, lẳng lặng đi vào phòng mặc cái thứ quan trọng kia, còn thì mặc kệ. Lúc tôi trở ra, Quân đang dọn dẹp rác tôi vứt vương vãi trên bàn.

- Em ăn bữa phụ còn nhiều hơn bữa chính nhỉ?

- Bữa chính của em đó.

Anh khựng tay, chau mày nói:

- Ăn vậy hả?

Tôi gật đầu.

- Em ăn lung tung thế này hèn chi suốt ngày bệnh.

- Lâu lâu thôi mà.

- ...

- Sao anh không gõ cửa?

- Anh gõ nhưng em có nghe thấy đâu.

- À... tại em mở tivi to quá.

- Cũng may còn nghe điện thoại.

- Anh ăn chưa?

- Ừm.

- Anh đến đây làm gì?

Tôi hỏi chuyện anh, thực ra tâm trí đã tập trung lại trên màn hình tivi, cũng không nhớ rõ anh có trả lời mình không.

Quân mở máy tính đặt lên bàn, ngồi bệt xuống cạnh tôi, yên tĩnh làm việc. Anh rất tâm trung, dường như lúc làm việc không hề có một giây lơ đãng, cũng không để những cảm xúc cá nhân có thể xen vào.

Tôi xem xong phim mới nghĩ ra, anh bảo mai có phiên tòa, không phải cần họp hành gì sao, tự dưng lại chạy qua chỗ tôi ngồi làm việc.

- Anh bảo tối phải họp mà?

- Họp từ sáng rồi.

- Anh qua đây có việc gì á?

- Còn hỏi nữa là anh giận đấy.

Nãy giờ im lặng, không lẽ hờn rồi. Tôi cười mỉm.

- Anh uống nước không?

- Không.

- Em có trà táo.

- Không.

- Hay ăn dâu không?

- Không.

Người này lại giải phóng bản tính nhi đồng. Tôi kệ anh, ngồi xuống làm việc của mình.

Sau một thời gian dài tận tâm giúp việc cho thầy hướng dẫn cũ, tôi được thầy nâng đỡ, hỗ trợ để vào làm trợ giảng cho thầy. Đã vào năm học mới rồi, thầy càng bận nhiều công việc, cần người phụ giúp, tôi liền được nhanh chóng thông qua. Sớm mai chỉ cần nộp hồ sơ bằng cấp xong sẽ được đi làm liền.

Thấy tôi đang xấp xếp lại giấy tờ, Quân không biết đã hết hồn hay chưa, tò mò hỏi tôi:

- Em có đứng lớp không?

- Có, em dạy mấy bài cơ bản như đại cương hoặc hướng dẫn nghiên cứu khoa học. Đại loại là vậy. Nửa tháng sau mới dạy.

- Dạy hợp đồng hả?

- Trước mắt là vậy.

- Ừm.

Anh lại rơi vào im lặng, nhìn rất buồn phiền. Không lẽ hồn tôi đến mức này.

- Công việc có trục trặc gì hả?

- Không.

- Anh mệt hả?

- Không.

Mặc kệ anh đấy. Tôi hồn!

- Hôm trước anh đi chơi bóng chuyền.

- ...

Rồi sao? Không liên quan đến tôi.

- Em biết Nam không?

- ...

Nghe cái tên này phát ra từ miệng anh, chân tôi nhũn cả ra. Cũng may đang ngồi, nếu không tôi cũng không chắc mình còn đứng cho đằng hoàng được.

- Biết. Bạn cấp ba của em mà.

- Vậy hả?

- Ừm.

Tôi không phải tội phạm, vậy mà cũng bị năng lực luật sư của anh làm cho hoang mang, không cách nào trấn tĩnh được.

- Anh cũng quen hả?

- Ừ, mới quen. Đạo này hay lập hội đánh bóng chung.

- ...

Vậy thôi ư? Vậy anh nhắc đến làm gì. Tôi khổ sở chết đi được.

- Chiều nay bọn anh đi chung. Có mấy người bạn cấp ba của em nữa. Tụi nó nói chuyện chọc ghẹo nhau một hồi, nói ra hồi đó em với Nam...

- Em với Nam... sao?

Thấy Quân do dự, không muốn trả lời. Tôi đành bắt lực khai ra:

- Hồi đó em thích Nam mà Nam... à không biết có thích em không.

- Anh nghe Nam nói... à mà thôi.

- Nam sao?

- Có gì đâu, anh nói nhảm.

- Chuyện lâu lắc rồi, từ cấp ba. Gần chục năm rồi còn gì. Bây giờ em chỉ quý Nam như bạn thôi. Với cả chả bao giờ gặp nhau.

- Ừm.

- Thật mà!

- Ừm.

- Anh uống nước không?

- Có.

Tôi đứng dậy đi lấy nước, thăm lý giải được thái độ của anh. Sau đó, tôi cũng nghĩ đến một vấn đề.

- Trước đây anh có yêu ai không?

- Có.

- Thật luôn?

- Thái độ gì kỳ thế.

- Sao mà chia tay?

- Không cùng quan điểm, tìm hiểu thấy không hợp, xong rồi chia tay.

Quan điểm của anh là gì, hiện tại tôi còn chưa rõ. Người ta thường bảo, tình muốn bền lâu phải qua thời gian thử thách. Bấy nhiêu thời gian qua, anh có thấy chúng tôi hợp nhau không.

- Người đó xinh hay đẹp?

- Xinh, đẹp là một mà.

- Khác nhau chứ.

- Khác chỗ nào?

- Xinh là để khen thôi, còn đẹp là để nhớ. Em ví dụ nha, đẹp là kiểu giống Như ấy, còn xinh là giống em.

Tôi cười đến hao giấy. Còn Quân thì nghiêm túc suy nghĩ, sau đó anh nói:

- Chắc là đẹp.

- Ồ, thế mà chia tay.

- Vậy sao em không yêu Nam nữa. Soái ca như thế.

- ...

- Sao lại phụng phịu?

- ...

- Thôi thôi, đừng hờn. Mai mốt anh sẽ không nhắc chuyện này nữa.

Những tưởng sang thu, bão đã đi hẳn rồi, vậy mà chín giờ đêm, bỗng nhiên mưa ào ào kéo đến. Ngoài trời liên tục truyền đến tiếng sấm, chớp nhá vài lần.

Quân đang định về, thấy mưa thì nán lại. Đợi một lúc lâu, mưa vẫn hoài không tạnh.

- Em có áo mưa không?

- Không có. Áo mưa em để trong xe, xe thì để bên kia rồi. Để em đi mua cho anh. Em có ô.

- Giờ này ai bán nữa?

- Đi xa một tí, ra ngã năm chắc có.

- Đi ra tới đó, có ô em cũng ướt hết. Thà anh ướt, về tắm liền. Anh để máy tính ở đây, mai qua lấy.

- ...

Quân đứng dậy toan bước đi. Đột nhiên, tôi thấy xót, đưa tay cầm ống quần anh, sau đó ngẩng đầu nói:

- Anh đợi một lát nữa đi.

- Mưa dầm, biết khi nào mới tạnh?

Tôi lưỡng lự, không nỡ để anh bị ướt mưa:

- Vậy thì ngủ lại đây. Không tắm một ngày cũng không làm da anh đóng vảy thành cá được.

Đến lượt anh do dự:

- Được?

Tôi khẳng khái gật đầu:

- Được!

Sau đó, Quân cởi hai lớp áo khoác và áo len dày, xắn tay áo sơ-mi đi vào phòng tắm rửa mặt. Một lát sau anh nói vọng ra:

- Em có bàn chải đánh răng dư không?

- Có. Ở sau mấy chai nước súc miệng trên kệ ấy.

Lát sau nữa:

- Anh xài sữa rửa mặt của em được không?

- Được. Cái tuýp màu xanh ấy.

Người này cũng thật kỹ tính. Cùng lắm là chỉ một đêm không đánh răng rửa mặt thôi mà.

Quân vệ sinh mặt mũi xong thì ngồi lên ghế salong. Tôi ngồi bệt dưới đất xem bóng chuyền, thấy anh không có động tĩnh gì, tôi quay lại hỏi:

- Anh không làm việc nữa hả?

- Không, lười mang máy tính ra. Mai làm tiếp... Giải gì đây?

- AVC cup. Anh có hay xem không?

- Không. Lâu lâu có VTV Cup thì xem vài lần.

- ...

Tôi dời sự chú ý trở lại trận bóng. Trong bóng chuyền, điểm số được ghi liên tục, chỉ cần không chú ý vài giây cũng có thể bỏ lỡ những khoảnh khắc hay.

Đang lúc tôi quên mất sự tồn tại của Quân thì anh khom người xuống, kéo tôi ngồi lên ghế cùng anh. Anh ôm ngang người tôi, nói:

- Có ghế mà không ngồi cho lưng thoải mái. Riết rồi đã lùn lại rụt thêm một khúc.

- Em quen rồi.

- ...

Hai người chúng tôi miệt mài theo dõi trận đấu, mãi đến lúc kết thúc anh mới buông tay.

Tôi co hai chân lên ôm, dựa lưng vào ghế, rồi đổi kênh tìm chương trình khác để xem. Quân nhìn tôi chăm chăm, lát sau lên tiếng:

- Em còn dịch sách không.

- Xong đợt này rồi, em mới nộp bản dịch sáng nay. Họ thuê dịch tiếp thì dịch.

- Lương em thế nào?

- Chỉ đủ xài thôi, với một ít để dành. Em còn nhận về trang trí nữa. Anh đừng lo.
- Anh đâu có lo, nhưng có nhà riêng.
- Em biết.
- Lương anh cũng được lắm.
- Dạ.
- Anh kể cho em một chuyện?
- Chuyện gì?
- Hồi đó anh đi Phú Quốc, định mua một viên ngọc. Người tư vấn hỏi anh mua làm gì? Anh bảo tặng bạn gái. Em biết họ nói gì không?
- Sao em biết được.

Họ bảo anh cứ mua đi, họ sẽ viết giấy chứng nhận cho. Nếu anh chia tay, đòi lại ngọc từ tay bạn gái, họ sẽ viết giấy chứng nhận khác. Bởi vì “ bạn gái có thể bỏ bạn đi, nhưng giấy chứng nhận tôi sẽ viết cho bạn trọn đời”.

Tôi cười nắc nẻ. Thường khi mua ngọc, mỗi người mua sẽ được viết một giấy chứng nhận, kiểu giấy chứng minh ngọc thật. Ai tặng ngọc cho người khác sẽ thường có giấy này đi kèm. Mà giấy thì hay thất lạc hoặc bị nhàu rách, cho nên muốn đòi lại cũng khó.

- Vậy ngọc của em đâu?
- Anh nghe nói thế, không thèm mua nữa.
- Tại sao?
- Vì mấy người đó trù em bỏ anh.
- ...
- Chân em bị sao vậy?

Chỗ chân bầm tím vốn dĩ bị quần che lại, lúc lôi nhấc chân lên ghế, quần nhăn nhúm, vậy nên mới bị lộ ra.

- Em cũng không biết.

Tôi đang không vui, chỉ trả lời cho có.

- Không đau hả? Để anh chườm nóng cho em, bầm thế này mà cứ để vậy.

Nói rồi, Quân chạy đi mở tủ y tế lấy cái khăn nhỏ, nhúng qua nước nóng, vắt vừa ráo, mang đến tỉ mỉ chườm vết thương.

Tôi kệ anh, vẫn cứ chuyển kênh, mãi không chịu dừng.

Đâu ra mà tôi bỏ anh, có mà anh bỏ tôi ấy. Có thể vì trước nay, tôi chưa từng nghiêm túc yêu đương nên mới lo nghĩ nhiều như thế. Hay là con gái ai cũng vậy? Cứ hoài bất an về những điều chỉ có trong tưởng tượng và suy diễn những việc có thể sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Lắm lúc làm con gái, tôi cũng nản.

Quân nhận thấy tôi là lạ, giật lấy điều khiển từ tay tôi.

- Sao vậy?
- ...
- Em không nói sao anh biết em bị gì?

Trước đây, có lần tôi chứng kiến Như và người yêu giận nhau, chẳng ai nói với ai câu nào, thậm chí cả tháng trời không liên lạc. Tình chí sa sút, phủ tạng tổn thương, bạn tôi buồn bã, ăn không được, uống không vô. Những tưởng sẽ chia tay. Như khóc sụt sùi, trách người yêu vô tâm, người yêu nó lại trách nó không tâm

lý. Ai cũng chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, muốn đối phương theo đó hành động, lại không thể chính mình hành động theo suy nghĩ của người khác. Hiểu lầm chồng chất. Mấy tháng dài mới hòa giải với nhau.

Tình hình của tôi bây giờ không đến mức nghiêm trọng như vậy. Thế nhưng lần này nếu tôi không nói ra, không biết bản thân sẽ tự dày vò thêm bao lâu nữa.

- Em sợ anh bỏ em!

Quân dừng động tác, đặt khăn ẩm lên bàn, sau đó ngồi thẳng lưng, hỏi tôi:

- Em có yêu nghiêm túc không?

- Có.

- Em bao nhiêu tuổi.

- Hai sáu.

- Tụi mình lớn cả rồi. Qua cái tuổi yêu đương sướng sướng như mấy đứa nhỏ rồi. Trừ phi một trong hai gây lỗi lớn không thể bỏ qua, nếu không sao lại chia tay.

- Lỡ không hợp thì sao?

- Yêu mấy tháng, có chỗ nào em thấy anh không hợp em không?

- Không có.

- Anh cũng không. Anh chia tay người kia chỉ trong một tháng. Lúc đó còn nhỏ, thấy người ta vừa xinh vừa học giỏi nên thích, nhưng quen nhau vài ngày đã nhận ra không hợp. Còn anh gặp em cả năm rồi, tiếp xúc cũng nhiều, nếu thấy không hợp, anh sẽ không ngỏ lời với em.

- ...

- Bởi vì rất hợp, nên anh rất yêu em! Đừng lo nữa, được không?

Tôi không biết tiếp lời ra sao, cứ ngồi ngệt mặt ra. Sau đó mặt càng lúc càng đỏ, mắc cỡ quá, phụt cười.

Quân cúi đầu tôi một cái, hỏi:

- Em xem tivi nữa không?

- Có.

- Vậy ngồi xuống dưới xem, anh đi ngủ. Cả ngày nay mệt quá.

Tôi chạy đi lấy cho Quân mền và gối của mình.

- Em đắp gì?

- Còn một bộ của Như, anh đắp bộ của em.

- Ừm.

Sau đó, tôi đi tắt hết điện trong nhà. Quân nằm dài trên ghế, nghiêng mình hướng mặt về phía tivi. Tôi ngồi dưới đất, người nép vào mép ghế. Quân thuận thế, vùi đầu vào lưng tôi.

Tôi nghe anh thở nhẹ nhẹ, lát sau thở dài và sâu, dường như đã ngủ say. Tôi không quay lại nhìn anh, mắt vẫn nhìn về màn hình tivi đang nhấp nháy. Nghĩ lại những câu anh nói vừa rồi, đột nhiên lòng chợt dâng lên thương cảm không biết vì đâu mà tới.

Tôi vốn lắt phơ lắt phất, tính tình kỳ lạ, chẳng ngờ có thể gặp một người yêu mình. Lại chẳng ngờ người ta lại có thể kiên nhẫn với mình nhiều đến thế. Bản thân tôi, đã luôn có thể can đảm mà đi một quãng đường dài. Vậy mà có khi yếu đuối, chỉ vì một câu nói ngắn gọn bốn chữ “anh rất yêu em” mà nước mắt tràn mi.

17. Chương 16:

Vì một lẽ nào đó, tôi rất yêu cái thành phố nhỏ những ngày lập đông. Giống như một mối nhân duyên nào đó kết nối tâm hồn tôi và trời đất. Với tôi, những ngày này là những ngày rục rờ nhất mỗi năm.

Một sớm, tôi đứng trên giảng đường, đang chuyên tâm giảng bài thì cửa sổ bị gió thổi đập mạnh, tiếng va chạm lớn vang lên. Tôi giật thót, đánh rơi cái micro đang cầm trên tay. Sinh viên ngồi bên dưới cũng bị làm cho hết hồn, đứa nẩy người, đứa đang ngủ thì bật dậy, mặt ngơ ngác, có phần sợ sệt.

So với hồi đi dạy cấp ba, tôi không quá khắt khe với sinh viên. Chỉ cần không làm ồn, những hành vi không gây ảnh hưởng đến lớp, tôi sẽ không trách mắng.

Tôi ngừng giảng, cho phép sinh viên nghỉ giải lao, sau đó tôi trở lên bàn mình, ngồi xuống. Từ chỗ tôi nhìn ra mấy ô cửa sổ sẽ thấy vài vạt lau, vạt dã quỳ ở ven hàng rào trường phía xa xa.

Tôi nhớ vài năm trước, cũng tại giảng đường này, bao giờ tôi cũng chọn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cuối lớp đằng kia. Làm sinh viên, thích nhất là học hành thoải mái, thầy cô không quản lý. Có lúc tôi chăm chú học, có lúc lại len lén nằm xuống bàn nhìn ra cửa sổ. Rèm cửa không kéo lên hết, gió thổi vào, vạt rèm cứ mãi đung đưa. Lúc nắng mới lên, chiếu xiên xiên vào chỗ tôi ngồi, theo nhịp đung đưa cửa rèm cửa mà lúc có lúc không. Điều đơn giản như thế cũng khiến tôi hạnh phúc.

Dư vị đó, đến tận bây giờ tôi vẫn không quên.

Tiếp tục bài giảng chưa lâu, điện thoại của tôi trong túi rung lên. Tôi cố phớt lờ, đến khi tan lớp mới mở ra xem.

Cô chủ nhiệm nhắc máy chỉ sau một hồi chuông, cất giọng ngọt ngào vốn có:

- Thưa, chiều nay em rảnh không?

- Dạ có. Ban này em đang dạy, không biết cô gọi ạ.

- Không sao, không sao,... cô nói nghe...

Không hiểu sao cô vui thế, trong câu nói xen lẫn tiếng cười.

- Dạ, sao vậy cô?

- Em nhớ đợt cô bảo em xem mặt không? Chiều nay rảnh thì đi với cô.

- Dạ?

Tôi ngẩn người. Chuyện xem mặt đã nói rất lâu về trước, tôi đợi hoài không thấy cô đề cập đến, lại tưởng cô chỉ nói cho vui. Ai ngờ hôm nay, cô bảo tôi đi xem mặt thật.

- Sao? Ý em sao nào?

Tôi còn hơi chần chừ, nghe cô khẩn trương như vậy, tự dưng đầu rỗng tuếch, nói thẳng đuột ra:

- Dạ, cô ơi, cho em xin lỗi. Em có người yêu rồi cô.

- Hả?

Sau tiếng kêu lớn, cô đột nhiên im bật. Tôi đoán chừng cô đang chết lặng phía bên kia. Lúc này tôi mới nhận ra mình vừa cư xử không phải phép cho lắm, thế là nhanh miệng giải thích:

- Em vừa có thôi cô, vừa mới luôn nên chưa kịp giới thiệu với cô.

- Ờ, ờ... không sao.

- Cô, em xin lỗi. Nếu cô ngại với người ta thì cô cho em xin số, em giải thích dùm cô.

- Không sao. Cô thì không sao. Mà mối này là mối của cô hiệu trưởng ấy chứ. Không sao đâu, để cô.

- Dạ...

Mối của cô hiệu trưởng? Tiếc, tiếc quá!

- Mà em quen đứa nào, ở đâu thế?
- Dạ ở gần nhà em dưới huyện.
- À, vậy hả? Thế nó làm gì, gia đình ra sao?
- Cũng bình thường cô ạ.
- Ủ, thôi, vậy là mừng cho chị rồi. Cô cứ sợ chị ế cơ. Bây giờ cô có việc rồi, hôm nào dẫn nó đến thăm cô nha.
- Dạ, em chào cô.

Cũng may là cô có việc, không thì tôi không biết mình phải chống đỡ ra sao nữa. Giống như hôm trước, tôi ngại ngần gọi cho mẹ, bảo rằng mình đã có người yêu. Y như rằng nhận lại hàng tá câu hỏi đại loại như “Yêu bao lâu rồi? Làm nghề gì? Gia đình nề nếp không? Có nhà riêng không? Lương lậu thế nào?”... Tôi dám chắc, bản thân sẽ còn phải đối mặt với những câu hỏi đó thêm “n” lần nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, ban đêm đi ngủ, nếu không mặc thêm một chiếc áo dày và mang vớ, tôi nhất định sẽ không ngủ được.

Thông qua màn hình vi tính, Quân thấy tôi mặc đồ chuẩn bị đi ngủ, anh cười nói:

- Ai nhìn em chắc họ tưởng em đang định cư ở Nam cực.

Ý anh là tôi giống chim cánh cụt thì phải? Kệ anh, tôi không bị dả kích đâu. Tôi đang bận rải thêm lớp nệm.

- Kể nghe, hôm nay anh đi đám cưới.

- Vâng.

- Bạn anh, buổi trưa đám cưới, vợ chồng đeo nhẫn cho nhau, tan tiệc, tụi nó đem bán hết cả vàng gia đình cho, cả nhẫn cưới luôn.

Tôi đang khỏ sở chỉnh sửa cái mền dày cộm, nghe anh nói chuyện này, phì cười, chạy đến ghé sát màn hình, tò mò hỏi:

- Mới cưới mà ly dị luôn hả?

- Không.

- Vậy tại sao?

- Vợ chồng nó tự lập công ty, đang thiếu vốn, bán hết vàng với dùng tiền mừng làm vốn luôn.

- Thiệt hả?

- Thiệt.

- Nhưng sao gấp thế?

- Tại hôm nay vàng tăng giá đó.

- Nhưng nhẫn cưới cũng bán luôn...

- Nó bảo mấy cái đó không quan trọng. Đeo trên tay mà không thương nhau cũng chả làm gì.

- Không thể hiểu được.

- Ủ, anh cũng không hiểu.

Tôi cụt hứng, tiếp tục chạy đi xếp mền. Xếp xong, nhìn lên màn hình thì thấy Quân đang ngồi day trán. Lúc nào anh cũng bận rộn và làm nhiều như vậy.

- Sao anh nhận nhiều việc thế?

- Kiểm tiền, cưới vợ.
- Anh xấu đi lại đổ lỗi cho em. Khuya rồi, đi ngủ đi.
- Anh đọc xong cái này đã.

Đột nhiên tôi không còn buồn ngủ nữa, muốn ngồi thêm một chút, đợi đi ngủ cùng lúc với anh.

Vậy là tôi lấy giáo trình ra đọc, đọc được một lúc thì không còn tập trung được nữa. đành ôm điện thoại lướt Facebook.

Facebook của tôi không kết bạn với bất cứ ai. Đa phần, tôi dùng nó để theo dõi mấy trang bóng chuyền, mấy diễn đàn phim hoặc ca sĩ, nói chung rất linh tinh. Lâu lâu rảnh rồi, tôi sẽ lướt một vòng, sau đó đi bình luận dạo khắp nơi. Có lần tôi còn cãi nhau với mấy người trên đấy. Vì chả ai biết là ai, cũng chả biết ai là ai, tôi cãi rất hăng, mấy người họ cũng vậy, mà chuyện đề tranh luận thì rất chi là ngu xuẩn, đó là nên hay không chia đôi tiền bạc lúc hẹn hò.

Mà hôm nay, vấn đề làm tôi ngứa tay là chuyện fan bóng chuyền đang chửi thần tượng của tôi một cách vô cùng thậm tệ do người đó đã có một trận đấu không chơi đúng sức của mình. Tôi nén giận, từ tốn bình luận mấy dòng “Làm người phải có lúc này lúc khác. Bạn dám nói hôm nay bạn ăn được ba chén cơm thì ngày mai cũng ăn được ba chén không? Đến cả con heo nhà mình có lúc chỉ để có ba con đấy.”

Tiếp đó, có một bình luận trên fanpage của Noo Phước Thịnh, viết thế này: “Hát dở ẹc mà làm ca sĩ.” Tôi điên tiết lắm. Mặc dù kỹ thuật của Noo không tốt, giọng bình thường, nhưng bài hát nào cũng hay, biết chau chuốt. Đặc biệt bài Mãi mãi bên em, nghe như đang thủ thỉ, ngọt như đường. Tôi vào thẳng bình luận của người đó, nói “Nói như bạn thì mình nghĩ lỗi tại bạn có vấn đề, chắc bạn là khoai môn rồi.”

Xong xuôi, tôi không thèm đọc bình luận nữa, trở về dòng thời gian, lướt tiếp. Có trang cộng đồng kia đăng trạng thái thế này “Qua đường ở Việt Nam là một trò chơi mạo hiểm, là cách rèn luyện sự bản lĩnh và dũng cảm”, tôi không bỏ qua, bay vào bình luận “Người Việt Nam thích chơi trò mạo hiểm, và mỗi ngày tôi chơi trò đấy vào lần”. Sau đó, tôi ngồi cười đến đau cả bụng.

Quân bị tôi làm phân tâm, anh ngẩng lên, nhìn tôi chăm chăm:

- Sao chưa đi ngủ?
- Em đang làm việc mà.
- ...

Anh lại bơ tôi. Một lát sau, đột nhiên anh vui vẻ nói:

- Hôm nay cô hiệu trưởng trường cấp ba của em hỏi anh...
- Hỏi gì?
- Có muốn đi xem mặt không?
- Hả?

Xem mặt? Nghe quen lắm. Hôm nay mình cũng được mời đi xem mặt đấy.

- Rồi anh nói sao?
- Anh đồng ý.
- Hả?

Nghen lời, biết vậy, mình cũng đồng ý. Ông ăn chả bà ăn nem, huê.

- Mà người ta không chịu, người ta có người yêu rồi.

Tôi dường như nhận ra, hình như có gì đó sai sai. Xem mặt, cô hiệu trưởng, người yêu...

- Em nghệt mặt ra đấy làm gì?
- Ha ha.

- Hiểu rồi à?
 - Hiểu rồi. Buồn cười chết mất.
 - Mai mốt mời hai cô của em đi uống café một bữa.
 - Dạ.
 - Vậy bao giờ anh mới được mời cơm ba mẹ em?
 - Khi nào anh muốn thì mời.
- Tôi nói chắc nịch.
- Thiệt?

Quân nói, giọng có vẻ không tin.

Tôi biết tại sao anh lại mông lung như thế. Bởi anh hiểu tôi, anh biết tôi luôn sợ hãi điều gì. Đã không ít lần anh phiền muộn vì chuyện đấy. Chính bản thân tôi cũng ghét bản thân mình. Nhưng hiện tại, tôi biết mình không nên sống nhút nhát và rụt rè như thế, tình cảm không phải là thứ biết đợi chờ, nếu tôi không nắm bắt, nó sẽ liền bỏ đi.

Quân lại hỏi:

- Vậy cuối tuần này được không?
- Được, anh muốn khi nào thì khi đó.

Quân híp mắt cười, khoe miệng càng lúc càng sâu. Mái tóc rối bù và khuôn mặt ngái ngủ làm anh trông dễ thương đến lạ.

Đột nhiên, tôi thềm được ôm anh. Thềm được ở cạnh một người không chung dòng máu, trưa chiều tối buổi được cùng người đó san sẻ buồn vui. Tôi không hy vọng sẽ cùng sống đến răng long đầu bạc, càng không hy vọng mỗi hạnh đều hạnh phúc tràn đầy, chỉ mong rằng dẫu khó khăn mệt nhọc, anh và tôi, vẫn sẽ kề cạnh nhau.

Sau buổi giới thiệu chính thức anh cho bố mẹ, cuộc sống êm ả của tôi bị ảnh hưởng rất nhiều. Họ hàng nghe tin, liền hỏi tôi cưới. Mẹ tôi cũng vì đó mà suốt ruột. Có hôm mẹ điện thoại bảo tôi:

- Lo cưới đi.
- Từ từ mẹ, yêu chưa được nửa năm.
- Yêu lâu thì chán nhau, được cái gì. Cưới đi, chứ mẹ sợ thằng Quân bỏ mày.
- Mẹ, sao mẹ nói như thế!
- Con gái già nhanh lắm, lỡ bị bỏ thì không kiếm được ai nên hôn đâu.
- Mẹ...
- Như anh họ mày, yêu cho lắm, sống chết đòi cưới, rồi lỵ dị kia.
- Đâu giống nhau đâu mẹ.
- Bây giờ thì kiện tới kiện lui.
- Ủa? Kiện gì nữa vậy mẹ?
- Giờ con Trang cứ không cho gặp con, kiện giành lại con chứ sao...

Tôi nghe mẹ kể xong liền liên lạc với anh Khang. Hiện tại anh chỉ mới đệ đơn ra tòa, đang chờ phiên xử, anh cũng chưa biết tìm luật sư thế nào. Tôi an ủi anh họ, sau đó buổi tối gặp Quân, tôi kể lại cho anh.

Quân nói:

- Giờ anh ra mặt thì không được. Nhà anh với nhà chị Trang sát nhau, ba mẹ anh gặp họ không tiện. Để anh nói bạn anh giúp cho.
- Được không?
- Ừ.
- Anh nghĩ anh họ em thắng không?
- Thắng.
- Không hiểu nổi lòng người.
- Em đừng lo, sống tốt trời khắc biết. Đôi khi xảy ra chuyện này chuyện kia, cũng có lý do của nó. Nếu không phải anh, chị của em ly dị, thì sao mình gặp nhau.
- Anh an ủi kiểu gì thế?
- Đừng lo nữa.
- Hai người đó yêu nhau ba năm mới cưới, rồi ở với nhau cả chục năm ấy. Chẳng hiểu sao chị đi ngoại tình.
- Không ai yêu ai mãi được, đến một lúc nào đó sẽ khác, nhưng mà không phải hết yêu, mà là yêu chuyển thành một dạng tình cảm gắn bó khác. Còn ngoại tình, anh nghĩ nó thuộc về bản tính, có mới nới cũ.
- Ồ. Hôm nay anh nói chuyện có chiều sâu quá.
- Anh nghĩ anh nên nghiêm túc thảo luận với em chuyện này. Vì sợ em lại lo lung tung.
- Em lo gì?
- Lo gì em tự biết chứ.

Tôi cười cười, lơ đãng. Không ngờ anh hiểu tôi đến thế.

Rút cuộc, đúng như lời Quân nói, không lâu sau, anh tôi thắng kiện. Bác tôi nấu một bữa cơm, mời họ hàng đến chung vui. Bác còn gọi điện, bảo tôi nhất định phải dẫn Quân về.

Hôm đó, một nhà hòa hợp, đầy ắp tiếng cười. Tôi thấy Quân được mọi người quý, lòng dấy lên niềm vui không tả nổi. Anh bị mọi người chúc cho say khướt, rồi chèo kéo đánh bài đến khuya.

Quá nửa đêm, chúng tôi lên lại phố. Quân đã tỉnh rượu nhưng trên người vẫn vương vấn hơi men. Tôi ngồi sau, tay ôm chặt lấy anh. Cách hai lớp quần áo dày, vẫn cảm nhận được hơi ấm từ anh truyền tới.

Tôi thầm đếm xem, mình và anh quen nhau chính xác đã bao lâu. Thầm nhớ lại xem, tự bao giờ mình đã có thể thoải mái dựa dẫm anh như thế.

Đêm hôm thanh vắng, đường đèn chỉ có lấy một bóng người. Lâu lâu chỉ có vài chuyến xe đêm, tăng tốc vụt qua. Mấy rặng thông, dưới ánh trăng chỉ có thể trông ra hình bóng, không còn thấy màu xanh thẫm của lá kim. Đã quỳ cũng đã ngủ say rồi, màu vàng rực chìm trong màn đêm, ẩn sâu trong bóng tối.

Gió vút qua tai, tôi hơi buồn ngủ, gục đầu xuống vai anh. Trong đầu hiện lên dòng thời gian bắt đầu từ mùa đông năm trước, chậm rãi trôi đến hiện tại. Một năm đã qua đi. Một năm dù ngắn, nhưng cuộc sống đủ dài, đủ để buồn, để mệt, để tạm biệt ai đó và để bắt đầu yêu một người. Một năm dù ngắn, nhưng cuộc sống đủ dài, tôi đã cố gắng sống tốt, sống thật tốt, không phải cho ai đó ngoài kia, mà là cho chính bản thân mình. Giữa cuộc sống bẽ tắc có, cơ cực có, tôi đã học được cách vượt qua, cùng với một người.

Lúc tôi lơ mơ, tưởng chừng thực sự sắp đi vào giấc ngủ thì nghe tiếng Quân truyền tới:

- Thư.
- Dạ.
- Em đừng ngủ gật đấy.
- Vâng.

- Thư.

- Hở?

- Anh thích em thả tóc.

- Ừm.

- Tối mai qua ăn cơm cùng anh với Đăng nha.

- Ừm.

Quân vẫn kiên nhẫn nói:

- Thư. Cưới anh nha!

Tôi vẫn gục đầu, cũng không mở mắt. Chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh, sau đó trả lời:

- Ừm. Cưới anh.

the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-uc-tua-mua-roi>